

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

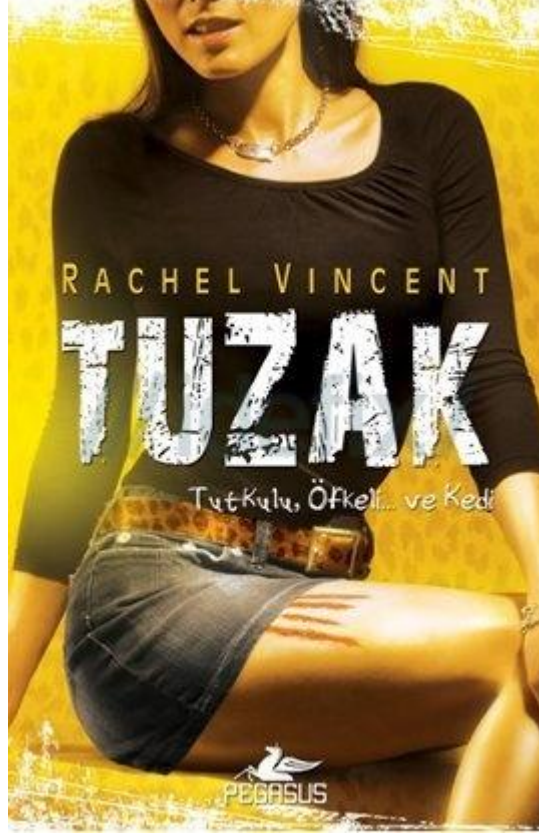
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tuzak – Dönüşüm Serisi 4. Kitap

Rachel Vincent

Tuzakların pençesine düşmüş bir aşk ve sevdikleri her şeyi göze alan bir kadın

Bazen kedi fare oyunu aslında bir oyun değildir...

Oyun mu? Ne demezsiniz. Gurur sürüm dört bir yandan gelen saldırılarla karşı karşıya, babamın otoritesi sorgulanıyor ve sevgilim sürgünde. Yani Marc'ın muhteşem yüzünü aylardır görmedim. Üstelik korumam altında yeni anne olmuş bir kadın ve ben her şeyi bilirim diyen bir genç kız varken, onu tekrar görmekle ilgili hayal kurmak için vaktim de yok.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, uzun zamandır beklediğimiz kavuşma anımız serserilerin gerçekleştirdiği korkunç bir tuzakla mahvoluyor. Şimdiyse sürümüz saldırı altında ve Marc kayıp. Savaş yaklaşıyor ve sahip olduğum her türlü beceri ve akla ihtiyacım olacak, aksi takdirde ailem tamamen dağılabilir. Sonsuza kadar.

*"Başından sonuna kadar bu kitaba bayıldım."
Gena Showalter*

*"Karakteri beğendim ve hikâyedeki aksiyona bayıldım. Serinin bir sonraki kitabını okumak için dört gözle bekliyorum."
Charlaine Harris*

I

Bir

“Oraya bu yüzyıl içinde varmayı düşünüyor musun, Vic?” Ayağım arabanın zeminine sinirli bir ritimle vururken saatime göz attım.

Victor Di Carlo bana hoşgorulu bir şekilde gulumseyip tekrar yola dondu. “Hız limiti yuz yirmi, Faythe. Ben yuz otuzla gidiyorum. Ama yuruyerek daha hızlı varabileceğini düşünuyorsan, lutfen cekinme.”

Tabu ki gidemezdım. Dort patimin ustunde bue gidemezdım.

Bir cita saatte yuz beş kilometre hızla koşabilirdi ama bu hızı uzun sure koruyamazdı. Ve ben bir cita değudım. Bu yuzden Vic cipi kabul edilemez olarak gorduğum bir hızla surmeye inatla devam ederken, kut umaklanmı yolcu koltuğunun yanındaki kolcakta tıkırdatmaya mahkum olmuştum.

“Gevşe.” Vic sola sinyal verdi ve ardından bir kereste kamyonunu gecmek icin cipi sağ şeritten kusursuzca çıkardı. “Tam zamanında oraya varacağız ve Marc da bizi bekliyor olacak.”

Başım la onayladım ve Vic bana gozlerini dikene kadar yolcu kapısının kilidini acıp kapadım. “Uzgunum.”

“Tanrım, Faythe, onu haftalardır gormemiş gibi davranıyorsun,” dedi Ethan. Koltuğumda donunce arka koltuktan bana gozlerini devirdiğini gordum; her zamanki neşeli gulumsemesi yuzundaydi. Dort ağabeyimin en kucuğuydu, benden sadece iki yaş buyuktu ve antrenmanlarda beni once dovup ardından da curuklerim icin buz getirmesi en muhtemel lider adamıydı. “Ne kadar oldu?”

7

Gozlerimi pencereinden dışarı dikip boş arazilerin ve kışın yapraklan dokulmuş ağacların akşamustu ışığında giderek kararmasını izledim. “Yarın dokuz hafta oluyor.” Marc surgun edildiğinden beri pek cok şey olmuştu ve bunun en goze carpan orneğı arkamdaki koltukta uyumaktaydı.

Manx’in bebeğı. Des. İki haftalık bebek annesinin yanında, koltuğun ustundeki geriye bakan oto koltuğundaydı. Annesi acık ağzından salya akarken bile her nasılsa insanın kalbini kazanacak kadar guzel gozukmeyi başarıyordu. Bebek doğduğundan beri her fırsat bulduğunda kestiriyordu. Yani Des ne zaman sessizse. Tıpkı geri kalanımız gibi.

Gorunüşe gore kedilere ozgu hassas işitme duyusu ciddi bir dezavantajla birlikte geliyordu.

Gectiğimiz iki ay icinde Manx doğum yapmış ve evimize aldığımız ergenlik çağındaki vahşi dişi kedi Kati, çiftlik hayatına mumkun olduğunca uyum sağlamış fakat şimdiye kadar donuşum gecirmeyi reddetmişti. Kasım ayı ağaclarındaki yapraklan ucurmuş, aralık Teksas’ta ender gorulen bir kar fırtmasını getirmiş ve ocak ayının sekizinci gunu daha da ender gorulen ve cok daha guzel olan -ustelik hala tamamen erimemiş- kaim bir kar tabakasıyla bunların hepsini taclandırmıştı.

Ama Marc’ı gormemişim. Gecen tum bu haftalarda bir kez bile gormemişim.

Vic onune bakmadan once bir an bana sırttı. “Sanırım ozlediğin şey şu cezbedici *muhabbetiniz*, değil mi?”

“La la la!” diyerek şarkı soylemeye başladı Ethan. Koltuğunda one eğilip kız kardeşinden duymak istemediğı cevaba engel olmak icin kulaklığım taktı.

“Şu anda, yuz yuze olduğumuz surece onun soyleyeceğı her şeyi dinlerdim.” İc gecirerek aracın icecek tutacağından kağıt bardağı alıp

7-Eleven’den aldığımız kahvemın kalanım ictim. Soğuktu. Koltukların araşma sıkıştırılmış cop kutusunun icine bardağı bıraktığı sırada Vic’in cep telefonu caldı. Sağı eğıdi ve sol arka cebinden telefonu cıkardı. Ardından yoldan bir santim bile cıkmadan kapağını actı. Ben olsam muhtemelen bizi bir cukura sokardım.

“Alo?”

“Vic.” Arayan babamdı. Kibar bir şekilde horlayan -tabu boyle bir şey mumkunse- Manx dışında hepimiz onu kusursuz bir bicimde duyabiliyorduk. “Baban beni ziyarete geldi. İlk bilen sen ol istedim.” Vic sesli bir şekilde ic gecirdi ve orada olduğunu bile fark etmediğim gerginlik ifadesi aniden yuzunden cekudi. Cip başka bir tınn yanından hızla gecerken gulumsedi. “Hic kuşku duymamıştım.” Fakat gozlerindeki rahatlama aksini soyluyordu. Endişelenmişti. Hepimiz endişelenmiştik.

Hattın diğeri ucunda yaylar gıcırdadı, Greg Sanders sandalyesinde geriye yaslanıyordu. Buyuk ihtimalle haberi alır almaz aramıştı. “Faythe’e mesajımı ailene iletmesini hatırlat, lutfen.” Gozlerimi devirdim.

“Biliyorum, babacığım.”

Babam kıkırdadı. “Dikkatli sur, oraya vardığınızda bana haber verin.”

“Veririz.” Vic telefonu kapadığında hala bir palyaco gibi sırtıyordu. Neyi kabul ettiğini duyup duymadığından şuphe ettim. Neyse ki ben duymıştum.

“Bu durumda şimdi uc oldu, değıl mi?” Ethan’a bakmak icin koltuğumda dondum. Muziğin sesini kısmıştı ve artık uyuyor numarası yapmıyordu.

Daha rahat bir pozisyon aradığı sırada arka koltuk gıcırdadı.

“Evet. Rick amca ve Ed Taylor.” İkisinin de kızları hayatları Gurur 9

bolgemize borcluydu. Bizi damızlık olarak satma niyetindeki bir orman serserisi tarafından kacırıldıktan sonra kuzenim Abby’nin ozgurluğune kavuşmasını sağılamıştım. Ardından Carissa Taylor’ı yakalayamadan aynı serseriye yakalamış ve oldurmuştuk. Bu yuzden babalan anlaşılır şekilde babama sadıktı. “Ve şimdi de Bert.” Vic’in babası, Umberto Di Carlo, babanın en eski arkadaşlanndandı. Desteğine guveniyorduk ama bunu elde edeceğimize hic emin değıldik. Ne de olsa politika bırakın arkadaşlığı, butun bir aileyi dağıtabilirdi.

Universitedeki erkek arkadaşıma virus bulaştırmak ve ardından nefsi mudafaa sırasında onu oldurmek suçlarından dokuz hafta once *kıl payı* sucsuz bulunmuştum. Marc’m surgun edilmesinin ertesi gunu, mahkememin son gununde Calvin Malone babamın liderliğine resmi yollardan meydan okumuş, bolge konseyi başkanlığından alınması icin dilekce vermişti. Babam Merimiz olarak kalmasına rağımen diğeri konsey uyelerinin ustundeki yetkili konumundan gecici bir sure icin uzaklaştırılmıştı. Diğeri on liderden gelecek resmi oylamanın sonucu bekleniyordu. Oylamanın iki hafta sonra, şubatın ilk gunu yapılması planlanmıştı.

Uzaklaştırılmasından bu yana babam ve Malone kendi, akranlarından destek vaadi almak icin *sembolik* bir kavga veriyorlardı.

Amcam anında yanımızda durmuş ve Edvard Taylor da bir hafta sonra onu takip etmişti. Ama Gurur bolgemizin diğeri muttefikleri duşunmek icin zaman istemişti. Seceneklerini değılendirmek icin.

Tereddutleri can acıtıyordu ama mantıklıydı. Ne şekilde oy kullanırlarsa

kullansınlar, kararlarının konseyin ve geniş kapsamda bütün kedi adam topluluğu üstünde geri donuşu olmayan bir etkisi olacaktı. Ne de olsa çoğunun anlaşmazlığın olduğu her iki Gurur bölgesinde de görev yapan oğulları vardı. Malone’a sadık bölgelerde yaşayan erkek kardeşler. Darbede yer alan erkek kedilerle evli olan

10

kızlar veya kız kardeşler. Şanslıydım çünkü uc ağabeyim -Michael, Owen ve Ethan- hiç kimseye bağlı değildi. Diğer ağabeyim Ryan’a gelince... Eh, onun hakkında ne kadar az konuşursak o kadar iyiydi. Bekleyiş Vic için zordu ama tüm bu olanlar, babamın dostumuz olan adamlarından Jace’e yaptığı etkiyle karşılaştırıldığında onemsiz kalıyordu. Babamı koltuğundan etme girişimini organize eden kişi Jace’in uvey babasıydı. Bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmamasına rağmen, Calvin Malone’un ihanetinden kendisini sorumlu tutuyordu.

“Peki ya Malone?” diye sordum oteki liderleri zihnimden sayarak. Ethan kulaklığımı çıkardı ve kablosunu bir eline doladı. “Son duyduğumda onun da uc oyu vardı. Muo Mitchell, Wes Gardner ve Paul Blackvell.”

Mitchell’in oğlu Kevin, bir serserinin Orta Güney Gurur bölgesine tekrar tekrar girmesine yardım ettiği için dört ay önce Gurur bölgemizden kovulmuştu. Gardner, Manx tarafından öldürülen kardeşi Jame’nin intikamını almamızdaki “başarısızlığımızdan” oturu sinirliydi. Ve anladığımız kadıyla, Paul Blackvell de babamın liderlik için eşit-fırsat yaklaşımına mantıklı bir şekilde itiraz ettiği için karşı taraftaydı. Görünen o ki yaşlı bir kopeğin yeni numaralar öğrenme konusundaki beceriksizliği yaşlı kediler için de geçerliydi ve Blackvell, Malone’un aksine kadınlardan ve serserilerden nefret etmiyor gibi gözükse de, topluluğumuzun liderleri arasında onların da yer edinmelerini hayal edemiyordu.

Bu da geriye iki kararsız lider bırakıyordu: Nick Davidson ve babamın dostumuz olan başka bir adamın babası, Jerald Pierce. Ve şimdi her iki taraf da bu oylan elde etmek için mücadele ettiğinden kesin olan bir şey vardı. Kavga cirkinleşmek üzereydi.

“Parker’ın babası yola gelecek.” Vic’in ses tonu, benim hissettiğimden çok daha kendinden emin çıkıyordu. “Bu bize dördüncü oyu verir.” Ama Davidson’ın oyuna da ihtiyacımız vardı. Dort oy davayı sadece bir çıkmaza sokardı ve bizim kesin bir zafere ihtiyacımız vardı. Aksi takdirde babam konumunda tutunmayı başarsa bile bu huzur fazla sürmezdi.

F.lim arabanın kapı koluna kenetlenmiş halde, “Daha ne kadar kaldı?” diye sordum.

“Bir sonraki çıkıştan sapacağız.” Vic bir buçuk kilometre sonra yemek ve benzin olduğunu gösteren ilerideki tabelaya doğru başıyla işaret etti.

Zamanı gelmişti! Yolda gecen saatlerden ve sayılamayacak kadar çok kahveden sonra...

Koltuğumda donduğumda Ethan’ın artık dimdik oturduğunu ve ceketini giymiş olduğunu gördüm. Manx hala uyuyordu; siyah bukleleri koltuğun arkasına ve bluzunun önüne yayılmıştı. Çok az dinlenmesine ve yolculuğumuzun tatsız amacına rağmen huzurun, mutluluğun ve anneliğe özgü neşenin resmi gibiydi.

Des, 2008’in son günü doğmuştu. Manx eğer bir Amerikan vatandaşı veya yasal bir göçmen olsaydı, ona fazladan bir vergi indirimi kazandırabilirdi. Ama ikisi de değildi ve bu aynı zamanda uçağa

da binemeyeceği anlamına geliyordu. Bu yüzden Vic, Ethan ve ben onu Teksas'm doğusundaki çiftliğimizden, Vic'in babasının ve babanım en yeni muttefikinin Manx'in duruşmasına ev sahipliği yaptığı Atlanta şehrinin dışına araçla goturiyyorduk.

Normalde çok sıkıcı bir görev olan ulaşım için gönüllü olmuştum çünkü Atlanta'ya gitmek için serbest bölgeden geçmek zorundaydık. Marc serbest bölgedeydi.

Ve dakikalar içinde kollarımda olacaktı.

"Manx, uyan!" Kolcağın üzerinden uzanarak ortadaki koltuğun altım dışı kediye durtmeye yetecek kadar sertce ittim ama bacağına

12

değmemeye dikkat ettim. Dokunulmaktan hoşlanmıyordu. Maruz kaldığı kötü muameleyi düşünecek olursak onu suçlayamazdım.

Göz kapakları titreyerek acıldı ve gözlerini kırıştırarak uyku sersemliğini yüzünden silip imrendiğim o anı uyanıklık haline burundu. Ardından da sanki o uyurken birisi çocuğunu calmış gibi panik dolu bir arayışa geçti. Korktuğu şey tam olarak buydu.

Hamileyken hepimiz onun geceleri cıgılık attığını, uykusunda ağladığını duymuştuk. İlk birkaç seferde annem onu uyandırmaya çalışmıştı ama babam cabalarından oturu kink bir burna sahip olmadan önce durması için ısrar etmişti. Neyse ki bebek doğduğunda kabuslar sona ermiş ve Manx bebeğin kendisiyle kalması konusunda ısrar etmişti. Bu şekilde bebeğin daha iyi uyuduğunu soyluyordu ama bu durumdan yararlananın asıl Manx olduğunu düşünmeden edemiyordum. Huzurlu bir sessizlikten yararlanan geri kalanımız gibi.

Gözleri Des'i bulduğunda ve hala oto koltuğunda uyuduğunu gördüğünde Manx rahatladı. Saclarını yüzünden çekip başını kaldırdı.

"Burası Mississippi mi?"

"Evet." Vic sağ sinyal verdi ve tekrar koltuğma yerleşim sığa cı . yoluna saptı Gectiğimiz restoranlara aldı . etmeyip küçük mağazalardan oluşn bir sını sonundaki Conoco benzin istasyonuna odaklandı.

Soylenenlere göre Marc yeni yaşntıa beklendiğ gibi uyum sağamı .tı Bir işve ısı bir yerde kirali bir ev bulmuşu. İnsanları dünyasıda kendisine yavaşyavaşbir hayat şkillendiriyordu; artı içinde benim olmadı .ı bir dünya. En azıdan bedenlen. Ama neredeyse her gün telefonda konuşuyorduk ve bir ay önce ona kimi dönüş hakkında bilgi bue vermişim. Kimi dönüşmu sadece dostum olan Gurur kedilerine öğetmem emredilmişolsa bile, en gözde serserim Marc Ramos'un bunu başran ilk erkek kedi olduğnu soylemekten gurur duyuyordum.

13

Marc'ın yüzdeki dönüşümü tetiklemek için gerekli olan bastırılmış ofkeden daha fazlasını hissettiği belliydi. Bu bir surpriz değildi.

Gözlerimi kalabalık otoparkta gezdirdim. Mississippi sınırının hemen gerisindeki Natchez'de durup dinlenmeyi planlamıştık. Marc bize orada katılacak ve bütün serbest bölge boyunca bize eşlik edecekti; buna Mississippi'nin ortasında bir gece konaklama dahildi.

Ama arabasını göremiyordum. Uzuntuyla parmaklarım acıyana kadar ellerimi kucağımda sıkı sıkı kenetledim.

Vic sağa, otoparka sapıp arabayı arka taraftaki boş bir yere çekti.

Mağazanın içinde Marc'ı aramak için dışarı çıkacaktım ama tam kapıyı açtığım sırada Vic bir elini koluma koydu. "Onlarla bir dakika kalabilir misin? Tuvalete gitmem gerek."

Önce Vic'e, ardından Ethan'a baktım. Normalde en küçük ağabeyim

lohusa bir dişi kedi ile bir bebek için yeterli güvenliği sağlardı. Ama serbest bolgede hiçbir kanun ve kural işlemiyordu ve Manx öldürülmeye *cahşumadığmda* bue urkekti. Bu yuzden ona her daim cifte I koruma sağlamaya çalışıyorduk. “Evet, kalırım. Ama acele et.” Kapımı kapadığım sırada bana teşekkür edercesine gulumsedi, ardından kendi kapışım kapayıp binanın on tarafına doğru ilerlemeye başladı. Des arkamda zayıf bir sesle ağladı. Arkamı donup Manx’ın bebeğini çıplak göğsüne yaklaştırdığım, bebeğin de ona hevesle yapıştığı gordum. Des emmeye başlayınca ağlaması yumuşak bir emme sesine donuştu. Tekrar. Ufaklık yemek yemekten başka bir şey yapmıyor gibiydi. Balonca cinsiyeti belli olmayan bebek yuzune rağmen sadece iştahından bile minik canavarın bir erkek olduğunu söyleyebilirdim. Yine de surucu penceresinden otoparka goz atmak için onume donduğum sırada gulumsemeden edemedim. Ufaklık tum zorluklara rağmen hayatta kalmayı başarabuen birisiydi. Tıpkı annesi gibi. “Beni mi arıyorsun?” Arkamdaki cama bir şey carpınca yerimden sıradım, ardından başımı güneşliğe carpacak kadar hızla don-
14

dum. Marc pencerenin dışında kahverengi, eskimiş bir deri ceket fle eski bir kot pantolonla duruyor, memnuniyet dolu sıcak gozleriyle bakıyordu. Beceriksizce kapı kolunu aradığım sırada gulumsemesi genişledi. Ama heyecandan kolu bulamadım. Bu yuzden kapıyı menteşe yerlerinden neredeyse sokerek benim yerime o actı.

Ayaklarım hic yere basmamıştı. Bir an için on koltukta, sonrasında ise kollarındaydım; bacaklarım beline sarılmıştı, dudakları yumuşak ama ısrarcı bir şekude dudaklarımın ustundaydi. İnsanlar bakıyordu, onları Marc’ın omzunun ustunden goruyordum ama ardından gulumseyip işlerine geri donduler. Gosterimize kılar kıkır gulen birkac cocuk dışında.

Belli ki kavuşma sahneleri her turde aşağı yukarı aynıydı.

“Sacların uzamış,” diye fısıldadı Marc, nefesinin kulağıma vuran sıcaklığı, icime otoparkı yan yanya kaplayan karla hic alakası olmayan bir urperti gonderdi.

“Sen kestirmişsin.” Elimi soğuk, kısa buklelerin arasında gezdirdim.

Beni yere indirdi ama hala sıkı sıkı tutuyordu. “Evet, neden yeni hayatla birlikte yeni bir gorunuş denemeyeyim ki diye düşundum. Nasıl buldun?”

Sıntarak daha iyi bakmak için bir adım geri cekildim. “Fena değil.”

Marc eğer takmaya karar verirse turuncu bir palyaco peruğuyla bile iyi gozukurdu. Yine de sadece beş santim kestirmesine rağmen, saclarının geri kalanım ozlemeden edemedim. Ama *onu* ozlediğim kadar değu.

Koluna girmek uzereydim ki tamdık bir koku dikkatimi cekti.

Bir serseri kokuşuydu ve tuhaftır ki tanıdığım bir kokuydu.

Daniel Fainter.

15

Donakaldım ve nabzım hızlandığı sırada Marc’ın kolunu daha sıkı tuttum. Gurur bolgemize katılmasına izin vermemiz karşılığında Manx’ın nerede olduğunu ihbar eden serseriye bulmak için park alanını inceledim. Tabii bu, serbest bolgede bir sene boyunca başım belaya sokmamayı başarabilirse olacaktı.

Başım belaya sokmama tanımı, sınıfın gectiğimiz anda Gurur surumuzu temsil eden bir heyetle kavgaya tutuşmayı *icermiyordu*. Ve o otoparkta tesadufen bulunmasına hic imkan yoktu...

16

İki

“Ne oldu?” Kaşlarım çatıp beni gerginleştiren şeyin ne olduğunu bulmak için etrafa bakarken Marc’ın altın benekli kahverengi gözleri karardı.

“Dan Painter burada.” Dikkat çekmeden otoparka bakınmaya çalışırken donduğum sırada parmaklarım deri ceketine surtundu. Marc’ın yuzunde bir kızgınlık ifadesi belirdi. “Biliyorum. Ondan kurtulamıyorum.”

Gözlerimin fal taşı gibi acıldığım hissettim ve Marc’a bakmak için Painter’ı aramayı bıraktım. “*Peşine* mi takıldı?”

“Bir nevi.” Marc kızardı. Bana anlatmak istediğinden daha fazlası olduğunu anladım.

“Ve sen ona... izin mi veriyorsun?”

İç gecirip gözlerini devirdi. “Aslında herhangi bir sorun çıkardığı yok. Bu yuzden onu yumruklamak için haklı bir nedenim varmış gibi hissetmiyorum. Sadece etrafta takılıp Gurur surusu ve işleri nasıl hallettiğimiz -hallettiğiniz- hakkında sorular soruyor. Nereden geldiğimizi, kana susamışlığımızı nasıl kontrol ettiğimizi, neden çok az dışı kedimiz olduğunu, Gurur surusunda nicin hic serseri olmadığımı. En azından artık olmadığımı.”

Marc bir serseriydi, insan olarak doğmuş ve kedi formundaki bir kedi adam tarafından ısırılmayla veya tırmalanmayla sonradan virus

17

kapmış bir kedi adamdı ve bir Gurur surusune kabul edilmiş tek serseriydi. O Gurur surusunun artık resmi olarak bir parçası olmasa da.

“Adam hic susmuyor. Ciddiyim, *butun gun boyunca* konuşuyor.”

Gulumsedim. Kaci’nin de benzer bir alışkanlığı vardı ve ondan ne kadar çok hoşlansam da, sessizlik ve sukunet için uzun mesafe görevlerin değerini bilmeye başlamıştım. Elbette Marc’m işi de ona aynı rahatlığı sağlıyor olmalıydı. “En azından seni isteyken rahatsız edemiyor, değil mi?”

Marc daha fazla kızardı. “Gecen ay ekibime katıldı. Artık evlere beraber cerceve takıyoruz. Her gun.”

Kahkahamı tutamadım. “Bu çok şirin! Bir *ektirin* var. Senin ufak versiyonun.” Gerci doğru hatırlıyorsam Painter, Marc’tan pek de kucuk değüdi.

“Her neyse. Painter’ı unut.” Bakışları hızla ağabeyimin arkamdan az once çıktığı arka yolcu kapışma kaydı. “Hey, Ethan, monogami nasıl gidiyor?”

Ailemizin Kazanovası, hayatında ilk defa tam dort aydır aynı kızla çıkıyordu. Annemiz çok heyecanlanmıştı ve ilk defa benim duvak takmamı *gerektirmeyecek* bir duğunun hayalini kuruyordu.

“Her oğun pirinc pilavı yemek gibi bir şey,” dedi Ethan hemen.

Marc sırttı. “Hey, eğer her gun yiyorsan şanslı bir adamsın derim.”

Sozleri Ethan’a yonelikti ama gözleri benim ustumdeydi. Belli ki benim... pilavımı ozlemişti.

Ethan etkilenmemiş halde omuzlarım silkti. “Sanınm. Yapı işi *senin* için nasu gidiyor?”

Marc elini yeni kesilmiş buklelerinin icinden gecirip ensesine goturdu.

“Asgari maaşa gunde sekiz saat cekic sallamak gibi bir şey.” işte böylece arayı kapamışlardı.

Hala cipin icinde duran bebek hıckırdı ve ağabeyimin omzundan bakıp Manx’in bluzunun düğmelerini kapadığım gordum. Ardından aractan çıkıp Des’i mavi bir orgu battaniyeye nazikce sararak koltuğundan kaldırdı.

“Nasılsın, Manx?” Marc dişi kediye dokunmak gibi bir niyetinin olmadığı göstermek için ellerini cebine soktu. Özellikle de erkek kedilerden geldiğinde bu duruşun onun hatırı sayılır olcude rahat kalmasını sağladığım keşfetmiştik.

“İyiymi, teşekkürler.” Egzotik aksam -Manx Venezuelalıydı- ifadelerinin kulağa sıradandan ziyade dikkat çekici gelmesini sağlıyordu.

Marc’a ıslıl ıslıl bir gulumsemeyle baktı ve bebeği vücudundan biraz uzak tuttu. Des’e bakması için sozsuz bir şekilde onu davet ediyordu.

“Vay canına.” Des’e baktığı sırada Marc’ın gözlerinde bugüne kadar hiç gormediğim kadar yumuşak bir bakış belirdi. Mutlu mu olmalıydım yoksa endişelenmeli miydim emin olamadım. “Tanışabilir miyiz?” diye sordu en sonunda.

Marc’ın gulumsemesi buyudu. “Bu Desiderio. Kalbimin arzusu.” Her daim herkese yardımcı biri olarak, “Ona Des diyoruz,” diye ekledim.

“Çok güzel bir bebek. Dokunabilir miyim?” Marc bir elini cebinden çıkardı ve bebeğin yanağına okşarmış gibi yaptı.

Manx tereddüt etti ve gulumsemesi bir anlığına dondu. Ardından derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. “Elbette.”

Marc derisi sertleşmiş parmağının tersini çocuğun yuzunde gezdirdi. Des’in dudaklarının kenarına ulaştığında bebek dokunuşuna donerek dudaklarını buzdu, emmeye hazırıldı. Marc guldu. Kendimi tutamayıp gulumsedim.

19

“Bakıyorum aramıza katılan son uyemizle tanışmışsın,” dedi Vic. Başımı kaldırıncı mağazadan çıkmış, elinde beyaz bir naylon poşetle bize doğru yuruduğunu gordum.

“Olağanustu,” dedi Marc ve göz ucuyla Manx’ın duruşunun biraz daha gevşediğini gordum.

“Evet, öyle.” Vic poşetini yolcu koltuğuna koydu ve çoğu erkek kedinin gelecek neslin uyeleriyle karşılaştıklarında burunduğu o budala bakışla bebeğe baktı. Turumuzun çoğalması gerçekten de hayatlarındaki en büyük hedefti. Vic kapıyı kapayıp erkeksi bir tavırla eski çalışma ortağının sırtına hafifce vurup selamlayarak kucakladı. Ardından geri çekilip Ethan Manx’e dokunmamaya dikkat ederek omuzlarına uzun bir mont koyduğu sırada önce bana, sonra Marc’a baktı. “İçeride kiminle karşılaştığına inanmayacaksınız.” Başım binaya doğru kımıldattı.

“Dan Painter.” Gulumsedim.

Vic nefesini burnundan bıraktı. “Kokusunu mu aldın?”

Başımla onayladım. “O ve Marc... *yakınlaşmışlar* .”

Vic’in kaşları eğlendiğim gösterircesine yukarı kalktı ama Marc’ın attığı karanlık bir bakış detayları istemesine engel oldu. Onun yerine Marc’a sırtarak, “Bu soğuk bebeğe iyi gelmez,” dedi. “Haydi, buradaki işimizi bitirip yola koyulalım.”

Binaya girerken Marc’la birlikte Manx’ın iki yanına gectik. Girdikten sonra ben Manxle birlikte tuvalete girerken Marc kapıda bekledi. Ben tuvaletlerden birini kullanırken Manx bebekler için konmuş katlanır masada Des’in altını değiştirdi. Ardından kendisi de tuvalete girerken bebeği tutup tutamayacağını sordu.

“Ah, buemiyorum.” Kalbim panikle kut kut atıyordu. Hayatımda gerçekten de hiç bebek tutmamıştım ve bütün kadınların annelik içgudusuna sahip olduğunu söyleyen budala her kimse *yanılıyordu*.

“Onu sadece... birkaç dakikalığına aşağı koyamaz mısın?”

20

“ Yere mi?” Manx bana dik dik batı ve caresizce omuzlarımı silktim. Gözlerini devirdi. “Pekala. Erkeklerden birine sorarım.”

Yavaşca iç gecirdim. “Ver onu bana.” Bir bebeği tutmakta *tereddüt* ettiğimi Marc’ın bilmesine izin *veremezdim*. Bunu bana asla unutturmazdı. “Onunla ne yapacağım?” Gectiğimiz iki hafta boyunca annemin sıklıkla yaptığım gırdığım gibi kollarımı uzatıp kıvırdım. Manx bebeği nazıkce kollarıma yerleştirip minik başım dirseğimin iç kısmına emniyetli bir şekilde koydu. “Hiçbir şey. Şu anda uyuyor. Sadece iki dakika onu tut.”

Des’i uyandırmamak için başka bir yerimi hareket ettirmekten korkarak başımla onayladım.

Manx, bir eli açık metal kapının üstünde durarak tereddüt etti. Ardından bana alnına yayılmış endişeli çizgileri tam olarak silmeyen bir gülümsemeyle baktı ve kabine girdi.

Butun hatlarını ilk defa yalandan inceleyerek bebeğe baktım.

İnanılmaz derecede küçüktü. Oyuncak bir bebek gibiydi ama daha kırılıyordu. Yanalardan tıbbi ve kırmızıydı, burnuna minik, renksiz yumrular serpilmişti. Elleri ve ayakları battaniyeye sarıydı ama alnının üstünde bir tutam düz, siyah saç görünüyordu.

Tann’ya şükür onda Luiz’e dair hiçbir iz görmemiştim.

Ama Manx’e ait bir şey de görmüyordum. Sadece kırmızı yanaldı, tiksindirici bir şekilde şirin ve uyuduğunda son derece katlanılabilir bir bebek görüyordum.

“Teşekkür ederim.” Kabinin kapısı açıldı ve Manx dışarı çıktı.

Ellerini yıkayıp bebeği geri aldı ve ancak o zaman ağzının etrafındaki endişe çizgileri silindi.

Mağazanın içinden geçerken kasa sırasında elinde büyük bir çips paketi, avuc dolusu Slim Jim1 ve iki litrelik kola tutan Dan Painter’ın

1 Amerika’da kurutulmuş ince sosislere benzer atıştırılabilir et üreten bir marka, (çji.) TUZAK

yanından gectik. Yanından gectiğim sırada parmaklarımla hafifce omzuna dokundum, gözleri benimkileri bulduğunda çoktan acı yemeye başladığı etin bir parçası az kalsın boğazına takılıyordu.

Goldum. Besbelli onu tek bir kroşeyle bayılttığım ilk karşılaşmamızı hatırlıyordu. İyi bir ilk izlenim bırakmayı seviyordum.

Otoparkta Manx, Des’i Vic’in çoktan benzini doldurup içini ısıttığı çipin içindeki oto koltuğuna yerleştirdi. Ethan on koltuğu kapmıştı.

Benim için sorun yoktu, Marc la seyahat edecektim.

Haftalardır Vic’in çipini kullandıktan sonra Marc’m minik, alacak arabasına sıkışmak garip gelmişti ama bu güzel bir gariplikti. Tamdık ve rahat Ve fena halde özlemiş olduğum bir gariplik.

Otoparktan ilk biz çıktık, günün son ışıkları kırmızı ve turuncunun dramatik bir rengine burunurken Vic bizi takip etti. Ardından karanlık çoktu. Marc la aylardan beri ilk kez birlikte ve yalnızdık.

Ne yazık ki aynı zamanda yoldaydık da. Bu da konuşma dışın-
'daki her şeyi imkansız hale getiriyordu. Ya da en azından işe yaramaz.

“Pekala, baban nasıl?” Dışarıda küçük bina ve restoranlar yerlerini acık arazilere, **ardından** da geniş ormanlara verirken Marc ortadaki konsolda duran elimi tuttu.

“İyi, sanırım.” Omuzlarımı silktim. “Son zamanlarda çok sessiz.

Malone’dan yediği ani darbenin onu ne kadar kötü etkilediğini kimsenin bilmesini istemediğini düşünüyorum. Konsey tamamen parçalandı.

Hali hazırdaki darbeyi düşünecek olursak Manx’in duruşması

ilginç olacaktır.” Bir korkak gibi gözükmemek için bunu asla sesli bir

şekilde itiraf etmeyecek olsam da, Kaci’ye karşı sahip olduğum sorumluluğum

duruşma için orada kalamayacağım anlamına geldiği için çok rahatlamıştım. Kızgın liderlerle dolu bir odada bulunmak macera duygulanma hitap *etmiyordu*. Ya da hayatta kalma içgudume. Marc şerit değiştirdi. Yan aynadan Vic'in Marc'ı takip etmesini izledim. "Bu kez mahkemede kimler var?"

22

"Taylor, Mitchell ve Pierce." Neyse ki bu liderlerden oluşan birleşim, Manx'e adil bir duruşma için iyi bir şans veriyordu. Taylor babanım yanıdaydı, Mitchell Malone'un arkasındaki yerinden kunıldamamıştı ve Parker'm babasıysa hala İsvicre politikasına sadık kalıyordu. Ote yandan bırakın bir mahkeme kararım, bu ucunun herhangi bir konuda anlaşmasını sağlamak hiçbir şekilde kolay olmayacaktı. "Elbette Wes Gardner da orada olacak." Cunku kardeşi, Manx'in kurbanlarından birisiydi.

"Michael da profesyonel olarak orada yer alacaktır diye düşünüyorum."

"Evet." Kedi adam kanunları insan kanunlarının bire bir aynısı olmasa da bir avukat olarak en büyük ağabeyim savunmasında Manx'e yardıma olabilecek en nitelikli kişiydi. Holly ismindeki insan bir kadın ve gerçek bir manken olan karısının bir fotoğraf çekimi için İtalya'ya gitmek üzere evden ayrılacağı gunun ertesinde Michael Atlanta'ya ucacaktı. Karısı fazla seyahat ettiği ve fazla soru soramayacak kadar meşgul olduğu için Michael şanslıydı. Holly, kedi adam varlığımız hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onları keskinlikle tuhaf bir evlilikte ama ikisine de oldukça iyi uyuyor gibi görünüyordu. Marc dikiz aynasına göz attı ve gözlerini tekrar yola çevirmeden önce kısa bir an bana baktı. "Kati nasıl? Hala dönüşüm gecirmeyi reddediyor mu?"

"Evet. Onun hakkında gerçekten endişelenmeye başlıyorum. Sürekli yorgun, uyuşuk ve yalnızca ben dovuşurken seyretmesine izin verdiğimde canlanıyor. Kendisini insan formunda korumayı öğrenirse bir daha asla dönüşüm gecirmesine gerek kalmayacağım düşünüyordum gibi."

"Doktor ne diyor?"

İç gecirdim. "Kaci'deki belirtiler kronik yorgunluk ve depresyonla ortuşuyormuş. Ve yakında pes edip kedi formuna dönüşmezse

23

TUZAK

hareket edemeyecek kadar zayıflayana kadar vücudu yavaş yavaş iflas etmeye başlayacakmış. Dönüşümü reddetmenin eninde sonunda Kaci'yi öldüreceğini söylüyor. Ve 'eninde sonunda'dan kastı *yakında*."

"Kahretsin." Marc bir an şaşırılmış gozuktı, ardından suratı endişeyle asıldı.

"Biliyorum. Sanki onu yuzustu bırakıyormuşum gibi hissediyorum." Kemerimi gevşeterek ona bakmak için koltuğumda dondum.

"Demek istediğim, onunla uğuenmem gerekiyor ama bunun yerine sararıp solmasına ve olmesine izin veriyorum. Bundan daha iyisini hak ediyor ama onu dönüşüm gecirmeye ikna edemiyorum. Konuyu actığımda artık beni dinlemiyor bue."

"Peki ne yapacaksın?"

Pencereden dışarı bakıp otayol boyunca sıralanmış buzla kaplı elektrik hatlarına kaşlarımla catarak omuzlarımla silktim. Bu soruya bir türlü alışıyordum. Cunku çok yatan zamana kadar değü başkasının, kendi kararlarımı almama bue ender olarak izin verilirdi.

Ama Kaci olmeyi sececek kadar büyük ya da olgun değüdi. O benim sorumluluğumdaydı.

“Bilmiyorum. Ama eriyip gitmesine izin vermeyeceğim. Hayatta kalmak için çok cabaladı, şimdi vazgeçemez. Özellikle de bunun kadar basit bir şey yuzunden.”

Ne yazık ki dönüşüm onun için kolay değüdi. En son kedi formundayken kendi annesi ve ablası dahu dört kişiyi öldürmüştü. Ama bu çocuk *gucluydu*. Ve böyle bir şeyin tekrar olmamasını guvenceye almak için yeterince inatçıydı, buna engel olmak adına kendisini öldürmek zorunda kalsa bue.

Gurur surusunun geri kalanı onun gucunu ve inatcılığım benim gucumun ve inatcılığımın alt edeceğine guveniyordu. En başlarda bunun işe yarayacağım düşünmüştüm. Ama hiçbir uerleme kaydedmeden gecen dokuz haftadan sonra, artık o kadar emin değüdim.

24

“Dr. Carver onumuzdeki haftaya kadar dönüşüm gecirmezse onu aramamı soyledi. Onu dönüşüme zorlamayı deneyecek.” Adrenalin ve birkaç uactan oluşın ve damardan verilen bir karışım.

Marc, kaşları şaşkınlıkla kalkmış bir halde başım bana cevirdi.

“*Kedi formuna mı? Bu mumkun mu?*”

“Henüz emin değiliz. Teoride birisini insan formuna gecmeye zorlamaktan farklı olmamalı.” Bunu işbirliğine yanaşmayan serserileri sorgulamak veya yanlarına gelen kişueri parcalamalarına engel olmak için zaman zaman yapmak zorunda kalıyorduk. “Ama uygulamada... Pekala, henüz kimse bunu denemedi. Bir çocuğun üzerinde deney yapmaktan nefret ediyorum ama bize gerçekten secim şansını bırakmıyor.”

“Ona soyledin mi?”

“Evet.” Hayal kmkhğımı gecirmek için alnımı ovuşturdum.

Marc’ı aylardır gormemiştım ve bu birkaç saati *hoşca* gecirmek istiyordum.

“Ama bunu yapacağımızı düşünmuyorum. Kedi formundayken birisini incitme riskine gireceğine, hayatının geri kalanında yorgun olmayı tercih ettiğini soyluyor.”

“Evet ama *olmeyi* mi tercih ediyor?”

Gozlerimi kapadım ve başımı geriye yasladım. “Acıkcası, sanının oyle. Gecen sefer olanlar yuzunden dehşete düşmüş vaziyette ve onu bu konuda hala konuşturamıyoruz. Ama eğer ben...”

Marc’m arabası titreyip motoru boğulmaya başlayınca gozlerimi actım.

“O neydi?” Koltuğumda dikleştım ve on camdan dışın, sadece farlardan çıkarak onde kesişen iki ışık konisiyle aydınlanan karanlığa baktım.

TUZAK

Cevap vermedi ama elleriyle şekli cektan bozulmuş direksiyonu —geçmişteki ani ofke yumruklarının kazazedesiydi— sıkı sıkı tutuyordu ve kaşları iyice catılmıştı.

Motor tekrar boğuldu, ardından araba sanki olmeye çalışıyormuş gibi sarsılmaya başladı. Soğuk ve karanlık gecede kaputun altından kar gibi bembeyaz buhar çıktı.

Marc bir on cama, bir dikiz aynasına bakarak yavaşca sağdaki guvenlik şeridine gecti. Donunce Vic’in arkamızda durduğunu gordum. Bir buz tabakasının ustune basıp catırdatarak arabadan çıktık, Marc cebinden kucuk bir fener cıkanp kaputu actığı sırada Vic arabanın onunde bize katıldı. Tanımadığım parcalara ışık tutarak sinirle hırladı. Ardından sırtına değen buz gibi asfaltta rağmen arabanın altına eğildi.

Saniyeler sonra kaşlarım catarak arabanın altından çıktı. “Radyator

borum kesilmiş.”

Ethan, arkasında kundağa sarılmış bebeğini göğsunde tutan Mamde cipten çıktığı sırada, “*Lanet olsun!*” diye mırıldandı Vic. “Bu şekilde fazla gidemezsin. Taş catlasa on beş-yirmi kilometre. Benzin istasyonunda olmuş olmalı.”

Marc katılırcasma başım salladı ve ardından gözlerime baktı. Yuzunun sadece yansı farlardan gelen ışıkla aydınlanıyordu. “Diğer herkesle birlikte Vic’in cipine bineceğiz ve ben de arabayı cektireceğim.” Tabu ki kavuştuğumuz gunun boyle gitmesini planlanmamıştım ama Marc’m arabasını birisinin sabote ettiğini düşüncek olursak işler çok daha kötü gidebilirdi. Ya radyator yerine fren borusunu kesselerdi?

Kızgın bir şekilde yolcu kapışım acıp Marc’m Conoco’da satın aldığı gazozlan almak için eğüdüm. İşte o zaman onlan gordum. Otoyolun karşısında, ağaçların içinde nokta şeklindeki iki kırmızı ışık. Işıklar kayboldu ve bir saniye sonra tekrar ortaya çıktı.

26

Gözler. Ortamdaki loş ışığı yansıtan *kedi* gözleri. Birisi gözlerim kırpyordu ve o kişi her kimse, yalnız değildi. Ağaçların içinde pek çok çift göz daha ortaya çıktı. Her çift göz arasında en az uc metre vardı. Midem korku ile yolda yediklerimi karıştırarak kasıldı. Sadece arabamız sabote edilmemişti. Lanet olası *bir pusuya* düşürülmüştük. Yavaşca doğrularak havayı kokladım. Buz gibi hava burnumu, boğazımı ve ciğerlerimi mikroskobik boyutta bin buz parçasıyla deldiğinde yuzumu buruşturdum. Neyse ki bir kere iyice koklamak yeterliydi.

* *Serseriler.*

P? İlk karanlık suuet, attıkları her adımla hissettirdikleri alışılmamış bir kendine güvenle ormanın içinden sessizce ay ışığına çıktığında, “Hımm... millet?” dedim uslarcasma.

“Goruyoruz,” diye fısıldadı Marc. Arabanın üstünden bakınca bagaja doğru yavaşca geri geri gittiğini gordum.

“Altı yonunde uc serseri var, Faythe,” dedi Vic. Omzumun üstünden baktığı sırada ofke sesinde bir tehlike tınısı oluşturdu. “Hayır, dort oldu.”

Arkamda da mı? *Kahretsin!* “Beş tanesi de onde.” Caddenin karşısındaki ağaçlara doğru başımı salladım ve arabanın kapışım kapayabilmek için kenara cekildim.

Sol tarafımda cakıl taşlan ezudi ve ağabeyim cipin yolcu kapısının yanındaki yerinden konuşmaya başladı. “Hic mantıklı değil. Senseriler yalnız takılır.”

Yine de bizimle dovuşmek için iki ay önce Montana’da pek çoğu birleşmişti. Bu yeni akım beni geriyordu. Her yonden sessizce bize doğru surunen kediler de. Hepsi kedi formundaydı. Bir bakışta on bir tane saymıştım ve Manx kucağında bir bebekle dovuşebilecek olsa bile beş kişiydik ama Manx zaten *dovuşemezdi*.

TUZAK

“Manx, Des 1e birlikte arabaya gir,” diye komut verdi Marc. Manx tek kelime etmeden Vic’in arabasına sol arkadan binip kapıyı kapadı. *Tamam, dort kişiyiz diyelim.*

“Faythe?” Marc bagajım acmıştı ve bana bir şey uzatıyordu.

Kendimi toparlayamadan önce cizmelerimin altındaki ince buz tabakası üzerinde kayarak kolumu uzatıp yavaş yavaş ona doğru gittim.

Uzun, soğuk ve sert bir şey avucuma değdi; üzerinde hala kurumuş toprak bulunan bir kurek.

Soru sorarcasına tek kaşımı kaldırdım ve Marc bana korkunc

bir tebessumle gulumsedi. “Silahsız şansımız olmaz.” Donuşmek için kesinlikle vakit yoktu. Soğuktan titredim ama az sonra harcayacağım gucten terleyeceğimi biliyordum.

Marc başka bir kureği Vic’e doğru attı, o da bunu tek eliyle yakaladı. Ardından bagajdan kucuk bir balta çıkartıp iki eliyle otuz santimlik kaucuk sapım kavradı. Ağırlığını olcercesine kısa bir an havaya kaldırdı ve soluna gelen Ethan’a verdi.

Marc bagajı kapamadan once kendisine de bir levye çıkararak, “Hazır mısınız?” diye sordu.

“Sabırsızlanıyorum.” Ethan boşta kalan eliyle boynundan kulaklığını çıkarıp MP3 calarına doladı ve on cebine soktu, ardından da baltayı denemek için bir kere dondurdu. “Ne o, samuray kılıcı yok mu?” Baltayı yeniden salladı, ardından omuzlarım silkti. Yeşil gozleri soğuk bir neşeyle parlıyordu. “Sanırım bu işimi gorur.”

“Pekala, haydi gidelim.” Marc cipe sessizce yaklaşıp surucu tarafında durdu. “Manx?” Pencereye hafifce vurunca genc kadının başı koltukların arasında belirdi. “Ne olursa olsun, dışan çıkma.”

Manx başıyla onayladı.

28

Marc anahtarların hala kontakta durup durmadığım kontrol etti, oradaydılar, sonra bana dondu. Kendi arabasının sert, kırmızı arka lambalarının ışığında yuz hatian haşindi.

“Eğer işler kotuye giderse onlan buradan gotur. Arkana bakma, dosdoğru çiftliğe sur.” İtiraz etmeye yeltendim ama bana aldınş etmedi.

“Ciddiyim, Faythe. Onlan guvenli bir şekilde geri gotur. O bebeğe bir şey olmasına izin verirsen olduğun güne kadar peşini bırakmam.” Başımın onayladım. Kedilerden cok, Marc’ın ses tonundan endişelenmişim.

En yakın kedi artık sadece birkaç metre otede, sağ tarafımda bulunan şeritten sinsice yuruyordu. Aldığı her nefeste burun deliklerinden buhar suzuluyordu. Parlak kurkunun ustunde ay ışığı, ışığı yansıtan gozlerindeyse ofke parlıyordu.

Marc kaputa doğru yaklaşıp başıyla işaret ederek bana arka kapıya doğra gitmemi işaret etti. “Sırtlarınızı araca verin ve size gelmelerini sağlayın.”

İlk kedi o anda sıcradı.

29

TUZAK

Üç

Kurklu pislik, tırnaklarım çıkarmış bir halde ve sivri uclu kedi dişleriyle dolu ağzıyla tıslayarak Marc’ın ustune uctu. Ceketinin kolunda ici boş dort çizgi oluştu. Marc levyenin kıvrımlı koşesiyle sıcrayan kedinin başının yan tarafına vurdu. Ben de kureğimi bir golf sopası gibi sallayıp serserinin sağ boğruna gecirdim. İğrenc bir uluma gecenin ayazım parcaladı. Hemen soma Marc levyenin kısa ucunu kedinin kafatasına gecirdi.

Kedi, Marc’m ayaklarının dibine düştü. Levyeyi ıslak bir cekme sesiyle yerinde çıkardı. Bir sonraki kedi yaklaşıp kurku diken diken olmuş bir halde boğazından tiz bir ses çıkarırken Marc levyeyi tekrar sallamaya başlamıştı bile.

Başka bir kedi dosdoğru karşımdan gelip ustume sıcradı. Kureğimle onu havada karşıladım, kafatası bir can gibi metal yuzeye carptı. İnleye .inleye tekrar grubuna katılmak için kactı. Attığı her adımda penceleri buzla kayganlaşmış asfaltı ciziyordu.

Sol tarafımdan gelen bir dizi hırıltı, homurdanma ve tıslamadan Ethan’m kendisini koruduğunu anladım. Vic iki serseriyle ilgilenirken

cipin arkasından bir kureğin kaldırırma carpması sesi geldi. Dk dalgadan soma kimsenin kimseye yardım etmeye fırsatı olmadı. Kediler bire uc oranda sayıca bizden üstündü. Sadece arkamdaki araba etrafımızın sarılmasına ve şans eseri birisi bizi bu-

31

TUZAK

lursa tam orada, yolun kenarında göz göre göre işimizin bitmesine engel oluyordu.

Bu düşünce daha zihnimde yeni belirmişti ki yolun bizim geldiğimiz tarafında iki büyük beyaz ışık belirdi. Farlar. İnsanlar geliyordu.

Dovuş inanılmaz ve geri dondurulamaz bir şekilde kotulesmek üzereydi.

Araba, yolda kalmış bir grup yolcuya saldıran büyük, siyah kedilerden oluşan bir sürüyle karşılaştıklarında çoğu insanın yapacağı gibi yanımızdan geçip gitmek yerine, farlarının parlaklığıyla neredeyse bizi koruyarak yaklaştıkça yavaşladı.

Sulanan gözlerimi kırıştıtırıp çılgın gibi kureğimi sallayarak hedefimi ıskıladım. Keskin dişler sol koluma gecti ve nereye vurduğumu gormeden tekme attım. Çelik uclu cizmelerim birinin karnına, sadece kaburga olabilecek bir şeye carpıp geri sekti. Kedi kolumu bırakmadan geri çekilmeye çalıştığında cıgılık atmamak için dişlerimi kenetledim.

Caba içinde hırlayarak kureği tek elimle savurdum. Bir şeye sertce carpınca serseri kolumu bıraktı. Araba ilerleyip uzunlarım retinamdan çektiğinde rahatladım. Ama sürücü uzaklaşmamıştı. Bunun yerine Marc'm arabasının onundeki güvenlik şeridine çekip motoru kapadı. *Bu ne salak bir insan böyle*, diye düşündüm sıradaki kediye vururken. Fakat ellerim o kadar çok uşuyordu ki kureği zorlukla tutabiliyordum. Yabancı ya bir silahla gelip ateş acmaya başlayacak ya da kendisini öldürtecekti. Belki her ikisi de. Ne olursa olsun, ortada hayatta kalanlarımızın temizlemek zorunda olacağı korkunc bir pislik kalacaktı.

Bir araba kapısı carptı ve ayak sesleri buzun ve taşların üstünde ses çıkararak ilerledi. Dan Painter, *"Bu da ne şimdi?"* diyerek inilti, tıslama ve hırlamaların kulağı tırmalayan seslerinin üzerinden bağırıldı. Bugüne kadar gorduğum en büyük çekici taşıyarak bize doğru

32

ağır ağır yurudu, birden Marc'm ekurisinin bizi takip ettiğini anladım. Ve ilk defa takip edilmeyi umursamadım.

Şu ana kadar diğer serseriler tarafından tamamen boş bırakılmış olan bagajm onune gectiği sırada, *"Manx ve bebek nerede?"* diye sordu. *"Cipin içinde."* Marc hırlayıp levyenin ucunu şanssız serserinin yan tarafına, tam kaburgalarının altına gomecek kadar sert bir şekilde salladı. *"Sadece orada dikilecek misin?"* Metali gomulduğu yerden çıkardı ve kedi hırlayıp acılmış penceleriyle saldırdı.

"Araya en iyi nasıl girerim onu hesaplıyorum sadece." Hemen sonra harekete geçip çekici bir beyzbol sopası gibi salladı. İlk darbesi Marc'm dovuştığı kedinin arkasına geldi. İkinci darbesi ise ilk kedinin yerini alan kedinin ayaklarını yerden kesti. Ardından iki serseri daha Painter'ın üstüne atıldı ve böylece o da artık bizim yanımızda tüm gücüyle dovuşmeye başladı.

Yeni bir darbe savurmak için elimdekini salladığım sırada harcadığım efordan nefes nefese kalmış bir halde, *"O ne tür bir çekic öyle?"* diye sordum.

Onundeki kedi yere yığıldığında bir saniye için tıpkı televizyon

reklamlarındaki bir satıcı gibi poz vererek, “FatMax Xtreme marangoz cekici,” dedi Painter. “Hassas dengeli, farkı hissedin.” Ardından başka bir serserinin bacağına nişan aldı. Kemik çatırdadı ve şanssız diz *geriye doğru* bukuldu. Kedi yere cöküp kaygan zeminin üzerinde durmaksızın acı acı bağırdı.

Küreğimi tekrar salladım ama bir kediye henüz devirmiştim ki hemen diğer bir kedi one çıkarak bana hırlayıp saldırdı. Yolun kenarında hareketsiz uc kedi yatıyordu ama yerlerine daha fazlası gelmişti, hala hayatta olup saldıran en az on beş serseri daha vardı. Bunlar nereden geliyor ve neden birlikte çalışıyorlardı? Bu kadar geniş bir serseri grubunu daha önce hiç *duymamıştım* ve daha önce Gurur kedilerine karşı yapılan ortak bir saldırı hiç olmamıştı.

TUZAK

Pekala, Montana Dağlarındaki o sefer dışında...

Başka bir darbe için yerden güc alıp bir kediye boylu boyunca yere serdim. Ama tekrar küreğimi sallayamadan önce bir diğeri ustune atıldı. Tırnakları kotumun içine gecip tam sağ dizimin üstünden uyluğuma battı.

Bacağıma bir acı yayıldı. Güçlü kokudan ve rahatsız edici sıcaklıktan hızla kan kaybettiğimi anlamıştım. İçgüdüsel olarak sol bacağımla tekme atıp peşinden bir kürek darbesi daha savurdum. Bu seferki darbem korku kadar ofkeyle de güçlendirilmişti. O pisliğin yanımdan yerinden çıkmış bir omuzla ve yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi ağlaya ağlaya topallayarak uzaklaştığını görünce ise memnun oldum.

Miyav, miyav, aşâğılık herif.

Ama ardından önceki kedi geri dondu. Küreğimi savurdum. Eğilip kendini asfaltta attı. Metalini devasa bir buz kıracağı gibi kullanmaya hazırlanarak küreği başımın üstüne kaldırdım. Cenesini sağ ayak bileğıme gecirip çekti. Kıcustu düşünce dişlerim birbirine carptı. Kedi tekrar cekiştirdi, buzlu asfaltta birkaç santim kaydım. Şaşkınlık ve acı sadece mantığımla değil, zihnimdeki bütün eğitimimi de silerken bir cığlık attım.

Ardından Des arabanın içinde cığlık attı ve dikkatim son hızla geri dondu. Derin, acı verici derecede soğuk bir nefes alıp Manx’ın kapıyı kilitlemiş olması için dua ederek boşta kalan elimle başımın üstünden sol taraftaki kapının kolunu tutmak için cabaladım. Manx kapıyı kilitlemişti. Kolu tutmam asfaltta kaymama engel oldu. Nihayet sabit durarak, boşta kalan ayağımla kedinin kafatasını tekmeledim. Ardından kürekle vurdum. Serseri bacağımla bırakınca küreği bir değnek olarak kullanarak ayağa kalktım ve bu sefer de benim kanımla kaplanmış olan cenesine tekme attım. Soma ağırlığımla

34

sağlam ayağıma verdim ve elimden geldiğince acıya aldırış etmeyerek dovuşe devam ettim.

Sol tarafımda Ethan tek dizinin üstüne düşerek baltasını yukarı salladı. Baltanın keskin kısmı serserinin cenesinin altına isabet etti ve neredeyse kedinin başım boynundan ayırdı. Serserinin bedeni mide bulandırıcı, iki parçalı tok bir sesle yere carptı; önce gövde ve ardından neredeyse kopmuş kafatası. Ethan hemen dovuşe devam etti. Düşünecek vaktim olabilseydi bundan çok etkilenirdim.

Ama yoktu çünkü Vic, ağabeyimin arkasından, arabanın ucundan cığlık atmıştı. Ardından tokezleyerek görüş alanına girdi ve sırtüstü cakıllara düştü. Dovuştığı kedi atlayıp omuzlarım yere yapıştırdı. Ağabeyim en yakındaki kişi olduğundan küreğimi sallarken, “Ethan!”

diye bağırdım. Bakışlarımı takip ederek Vic'e baktı. "Hallediyorum." Sol tarafına hamle yaptı. Vic'in kureğini kapmak için atıldığı sırada bue baltayı sallamaya başlamıştı. Darbesi en yalandaki kediyi sıyınp gecti ama artık iki elinde de silah vardı. Cılgınca suahlanm sallayan Ethan, kurekle kediyi Vic'in uzerinden attı ve ardından takip edemediğim bir hızla baltayı fırlattı. Bıçak kısmı başka bir kedinin govdesine carptı. Kedi yere düştü, goğsu inip kalkıyor ve etrafa kan sacıyordu.

Ethan, Vic'i kaldırdı ve cipin bagaj kapısını neredeyse yerinden sokerek actı ama neyse ki kilitli değüdi. Ardından Vic'i yuk kısınma itti ve bagajı kapadı. Arkasını donerken başka bir serseri ustune atılmıştı b ue..

Kureğimle bir kedinin govdesine doğru nişan alarak, "Marc!" diye bağırdım. "Vic yaralandı."

"Biliyorum." Rakibini başından bir darbeyle yere yığıp bana saldırmak uzere olan bir kediyi tekmeledi. Şimdi ayakta kalan sadece yarım duzine serseri vardı ve çoğu yaralıydı. Sayıca az ve insan formunda olsak da biz kazanmıştık. Ya da ben oyle düşünuyordum.

35

TUZAK

Yolun karşısındaki ormandan gelen derin bir kukreme sesi dikkatimi cekti. Destek gucu. Biz bitap düşmüştük ama lanet olası *serserilerin* destek gucu vardı. Sesinden anladığım kadarıyla grup hala bir iki kilometre uzaktaydı ama buraya vardıklarında hapi yutacaktık. Ya da daha kotusu, olecektik.

Fırsatım varken mola vermeye kararlı halde kureğimi yere koydum ve **arabanın** kenarına yaslandım. Ceketime rağmen arabanın buz gibi **metalini** hissediyordum. Ağrıyan kollarım iki yanımda hareketsizce duruyordu, soğuşun beni yeniden canlandırmasına izin vererek derin derin nefesler aldım. Havada kan ve cam kokusu vardı; tuhaf bir şekilde hoş bir karışım.

Kolum o pisliğin beni ısırdığı yerden zonkluyordu. Her ne kadar donmuş kan pantolonumdaki yırtığın ustunde kabuk tutsa da bacağım artık kanamıyor ama her kımıldadığımda acıyordu.

Marc yaralarımı incelerken beni izledi. Gözleri cipin farların- I dan gelen ışıkla parlıyordu. Bakışlarım benden ayınp destek gucunun muhtemelen bize doğru geldiği ormana cevirdi. "Faythe, arabaya gir," dedi yaralı kedilerin ahenksiz ulumalarının ustunden.

Kesik kesik solumasına ve sayısız keşiğinden kan akmasına rağmen gözlerini ormandan hic ayırmadı. "Sen ve Manx giderseniz dovuşmeye devam etmek için bir nedenleri kalmayacak. Ethan, onları buradan gotur. Painter'la birlikte ortalığı temizleriz, buradan çıktığımızda seni ararım."

"Seni arkada bırakmayacağım!" diye bağırdım ve nefesim gözlerimin onunde beyaz bir buhar halinde cıkınca artık parmaklarımı hissedemediğuni fark ettim. Ya da burnumu. İlk raunttan sonra hızla soğumuştum ve şimdi katılaşıyordum.

Marc yaralı ama hala tıslayan bir kedinin yanından gecen ve surucu tarafının kapısını acan Ethan'a başını salladı. Ethan daha itiraz edmeden beni iceri itti ve peşimden arabaya bindi.

36

Ethan, "Emniyet kemerini tak," diye emretti. Vitesi atmıştı bile.

"Eğer on candan ucup gidersen senin için durmayacağım." Ay ışığında kanla parlayan birkac hareketsiz kedinin etrafından dondu. Bir an için buzun ustunde kaydık ve başımı pencereye vurdum. Ardından

emniyet şeridinden çıkıp yola girdiğimiz sırada cakıllar ezildi. Arabayla uzaklaştığımızda Marc ve Painter'm yolun bizim tarafımızdaki ağaçlara doğru geri geri yuruduklerini gordum. Her ikisi de kuyruklarından tuttukları ikişer kediye cekiyorlardı.

Manx arkamdaki koltukta Des'in üzerine korumacı bir tavırla eğildiğinde, "Onlan oylece bırakamayız," diye ısrar ettim.

Ethan gozleri dikiz aynasmdayken ic gecirdi. "Cesetleri kaldırıyorlar, Bastu'e2 taarruz etmiyorlar. Birkac dakika icinde yola koyulurlar."

Marc başka bir ceset için geri donerken arka pencereden bakmak uzere donerek, "Yardım etmeliydik," diye cıkıştım. Kac kedi oldurmuştuk? "Ayrıca Bastil hakkında sen ne biliyorsun ki?"

Gozlerim kısıp farla aydınlanmış yola bakarak omuzlarım silkti.

"Angela Fransız Devrimi hakkında bir odev hazırlamıştı."

"Ve sen de okudun mu?" Ses tonum gereğinden fazla şupheciydi.

Kız arkadaşı Angela universite son sınıf öğrencisiydi. Kısacası tuhaf bir çifttiler ama "ilişkileri" en ılımlı tahminimden yaklaşık uc ay daha uzun dayanmıştı.

Lider adamları arasında kimse bahsi kazanamamıştı.

"Kültürlü biriyim. Ayrıca hayır, Marc ve Painter'a yardım etmemiz gerekmiyordu. Manx ve bebeği güvenli bir yere goturmeliyiz."

Ethan elinin tersiyle alındaki siyah bir lekeyi sildi. "Vic'ten bahsetmeye gerek bue yok. Kanaması çok fazla."

Ah, evet.

2 Paris'te inşa edilen ve uzun süre devlet hapishanesi olarak kullanılan, Fransız Devrimi sırasında yıkılmış kale, (çjt)

TUZAK

Naylonun hışırdamasıyla Vic'in kendi kanıyla kirletmemek için koltuk boyunca siyah bir ortu serdiği ucuncu sıraya baktım. Yaralıyken bile doğemesini korumaya çalışıyordu. Erkeklerle ozgu bir şey olsa gerekti.

Ama ağabeyim haklıydı; işte bu tuhaf, ongorulmeyen bir gelişmeydi.

Bu yuzden Marc ile Painter'a son bir defa daha baktım ve

Vic konusunda ne yapabileceğimi gormek için aracın arkasına gittim.

Ardından daha önce hiçbir Gurur kedisinin yaptığıım hatırlayamadığım bir şeyi yaptık; serserilerden kactık.

Marc cep telefonumu aradığında yaklaşık on dakikadır arabayla ilerlemekteydik.

Telefonu acar acmaz, "İyi misiniz?" diye sordum. Bir yandan da arka koltuğun üzerindeki delikle oynuyordum. Vic'in yarasım elimden geldiğince sargı beziyle sarmış ve sonrasında da ona goz kulak olmak için arkada kalmıştım.

Hattın diğer ucunda Marc gaza bastığı sırada Painter'm eski, berbat motoru itiraz ediyordu. Onlar da yoldaydı. "Oldukca hırpalandım ama daha kotusunu gormuştum," dedi Marc.

"Ben de," dedi Painter. Telefona olan mesafesinden dolayı sesi hafifce boğuk çıkmıştı.

"Ne oldu?" Des arkamda yaygara koparmaya başlamıştı, başımı kaldırıp bakınca Manx'in ucuk mavi bebek cantasından bir emzik çıkardığım gordum.

Marc telefonda soluğunu yavaşca bıraktı. "Siz gittikten sonra motivasyonlarını kaybettiler. Oluleri ağaçların araşma surukledik. Baygınları da."

38

"Ya kalanlar?"

"Yuruyebilen serseriler kendi başlarına topallayarak gitti. Geri

kalanları bayılıp diğerleriyle birlikte ağaçların içine goturduk.”

“Kac kişi?” diye seslendi Vic arkamdan. Sesindeki acıya rağmen heyecanı belliydi. Gurur kedilerinin daha önce bu kadar fazla düşmanla karşı karşıya geldiklerini hiç duymamıştım, ustelik başa çıkabileceğimizden fazlasıyla karşılaşmıştık. Haber hızla yayılacak ve babanım muhalifleri bile mutlaka etkilenecekti. Nasıl etkilenmesinler ki?

“Altı olu,” dedi Marc. “Beş baygın. Yedi tanesi daha yaralıydı ama bunu fark ettikten sonra işlerini bitirdik. En az uc tanesi kactı.”

Ethan şerit değiştirirken ılık kaldı. Ben de zihnimden sayıyı hesapladım ve çıkan sonuctan nefesim kesildi. “Hepsi birlikte çalışan yirmi bir serseri mi?”

Ağabeyim burnundan soluk verdi. “Ayrıca ikinci dalgada kac tane daha gelecekse.” Bu düşünce titrememe neden oldu.

Pencereden karanlığa bakarak, “Sence ne istiyorlardı?” dedim telefona doğru. Pusuya düştükten sonra hayal gücüm tam gaz çalışıyordu ve ormanın içinden bana bakan gözler gırdüğümü düşünup duruyordum.

“Şey, muhabbet etmeye uygun bir şekilde giyinmemişlerdi,” dedi Marc. Aslında hiçbir şey uygun bir şekilde giyinmemişlerdi. Demek istediği buydu. İnsan ses telleri olmadan pazarlık etmek, hatta talepte bulunmak bue imkansızdı.

Serseriler öldürmeye gelmişti. Ama nicin?

“Babamı aramalıyız.” Onumuzdeki yolda farlar belirince Ethan uzunlarım sondurdu.

“Coktan aradım.” Asitli bir icecek sesi geldi ve Marc kulağınım dibinde sesli bir şekilde iceceğini yudumladı. Onu gözümde Painter’ın iki litrelik kolasını şişesinden içerken canlandırdım. “Cesetlerle ilgi39

TUZAK

lenmesi için bir ekip gönderiyor.” Bir yudum daha almak için durdu.

“Tam Meadville çıkışında bir Holiday Inn var. Kayıt yaptırın ve birbiriyle bağlantılı birkaç oda tutun. Tercihen arka tarafta olsun. Yarım saate kadar orada olunuz.”

Bağlantılı odalar Manx ve bebeğine göz kulak olmayı kolaylaştıracaktı, arkaya park etmek de ikinci bir serseri dalgasının bizi aramaya gelmesi durumunda araçlarımızı saklama konusunda yardımcı olacaktı.

“Anladım. Birazdan görüşürüz.” Telefonu kapattığım anda ona onu sevdiğimi söylemeyi diledim; özellikle de hepimizin olmeye ne kadar yaklaştığımızı düşününce. “Nasılsın, Vic?” Artık karanlık, çift yonlu bir yol yerine gerçek bir otobanda olduğumuzdan yanından gectğimiz ışıkların anlık aydınlatmasında ona bakmak için arkama döndüm.

“Kanama yavaşladı,” dedi naylon hışırtı eşliğinde. “Ama kolum korkunc acı veriyor.”

“Endişelenme, seni tamamen iyileştireceğiz.”

Kırk beş dakika soma, Vic ile Ethan’ın paylaşacakları otel odasında, sol taraftaki yatağın ortasında otuyordum. Odaları, şu anda acık olan sırt sırta vermiş kapılarla Manx’ın tekerlekli bir ofis sandalyesinde Des’i -tekrar- emzirdiği başka bir odaya bağlanıyordu.

Marc ile benim kendi odamız vardı. Manx’inkinin yanındaydı ama bağlantılı değüdi. Sabote edilmiş yolculuk ve yeniden bir araya gelme maceramızdan kurtarabduğumuz yegane şey birazcık mahremiyetti. Bir de Ethan ue Painter yemek alıp gelebilirlerse birlikte yenebuecek akşam yemeği.

“Pekala, haydi zarara bir göz atalım,” dedi Marc oteki yatağın

ucundan. Vic'in tişörtünün omuz kısmım kavrayıp cektı. Dikiş yerleri bir yırtılma sesiyle hızlıca ayrıldı. Tecrübelerimiz sayesinde yırtıldı

ük kol yaklaşımının, hastanın tişörtünü yaralı bir kolla başından çıkartmasından çok daha kolay olduğunu öğrenmiştik.

Vic'in kesik kolunu görünce derin bir nefes cektim. Elimle turuncu ve san baskul iğrenc pikeyi tuttum. Ama Marc gozunu bue kırpmadı. Daha kotusunu gormuştu. Lanet olsun, daha kotusunu *yaşamıştı*. Bir kez daha düşününce, bizzat daha kotusunu yaşadığımı hatırladım. Vic'in koluna gozlerimi diktığım sırada kaminim sol tarafındaki iyueşmiş pence izlerine dokundum. Yaralarım on haftalıktı ve hala pembeydi. Zeke Radley ue sadık ve deh Montana serseri grubundan kalan bir yadigardı; gerci bu cete bir saat once karşılaştığımız cete tarafından golgede bırakılmıştı.

■ Vic'in kolunu komodinin üzerindeki lambadan gelen ışığa cevirecek, "Acıyı hafifletmek için ne istersin?" diye sordu Marc. *Otel odalarında neden hic tavan aydınlatması olmaz ki?* ■

Vic suratım ekşitti. "Viski."

"Şanslısın." Marc yerden beyaz, naylon bir poşet kaldırdığı sırada gulumsedi; Painter'la birlikte buraya gelirken yolda alışveriş yapmışlardı. Poşetten iki şişe çıkardı. Bir tanesi Jack DanieTs, diğeri ise oksijenli suydı. Ama yere bıraktığı sırada poşetten gelen seslerden, Marc'ın Vic'in ikinci ve ucuncu tercihleri için de hazırlıklı olduğunu anladım.

Sonraki yirmi dakika boyunca Marc'm, Vic'in yaralarını temizleyip dikmesini seyrettim. Yaralar uzun ve cirkin olsa bue derin olmadıkları için memnundum.

Sıradaki bendim. Kolumdaki ısıruk izlerinin sadece sargı beziyle saruabueceklerini düşündük, sonucta deri derinlenmesine kesilmemişti. Ama bacağımın dikişe ihtiyacı vardı ve bu gerçek tartışmaya acık değüdi.

Rengi solmuş halı üzerinde ucuz yemek odasma doğru toparlayarak uerlerken Marc dengede durmam için kolumu tuttu. Ustumde

41

TUZAK

çoğunlukla uyurken giydiğim askılı tişört ve kalcamı saran daracık ic camaşırım vardı. Pantolonum Vic'in tişörtünün kaderim paylaşmıştı, geriye kalanlar ise masanın oteki tarafındaki kullanılmayan sandalyeye serilmişti.

Marc yanımda diz cöküp sozde sağ dizimin yukarısındaki kesikleri inceleyerek elini çıplak bacağımdan yukarı doğru kaydıldı. İkimiz de soğuktan ya da şoktan titriyormuşum gibi davranmadık. Aylardır bana dokunmamıştı ve yaralarımın acısı, elinin tenimde yarattığı hisse baskın cıkamazdı. Bacağımı sıkan, okşayan ve tenimde oyalanan elinin...

Kendimi kontrol edemeyip her ikimizi de utandırmak istemediğimden, hem acı hem de zevkten kaynaklanan bir inlemeyi bastırmak için cenemi sıktım.

Marc, "Hazır mısın?" diye sorduğunda tereddutlu bir şekilde başımla onayladım. Gecmişteki pek çok yaraya rağmen, bir doktoran atmadığı bir dikişim olmamıştı ve acı için Tylenol'den başkasına *kesinlikle* razı gelmemiştim. Pekala, Tylenol ve viski (icki tercihim *değildi* ama dikiş attırmak margarita yudumlanacak turde bir etkinlik sayılmazdı).

Halden anlayan bir şekilde gulumseyip uyluğumun altına banyodan

aldığı beyaz, temiz bir havluyu koymak için bacağına kaldırdı.

“Ben seni temizlerken birkaç yudum iç.”

İlk kez bana söylediği şeyi tekrarlamak zorunda kalmadı. Masada

iki bardak duruyordu. Manx bir tanesini yarışma kadar viskiyle

doldurmuştu, diğerini ise lobideki otomattan aldığı kola ve buzla.

İlk bardağı alıp kendimi iki yudum almaya zorladım ve hemen ardından

kolanın yansım içtim. Boğazımdaki viskinin alevleri yuzunden

uyluğumdaki yakıcı oksijenli suyu neredeyse hiç hissetmedim.

Marc guldu ve biraz daha kola koydu. Ardından kıvrık, ince dikiş
iğnesini eline aldı.

42

En zor kısım beklemektir. İğne, kesiklerden daha fazla acıtmadı.

Bakmadığım sürece çoğunlukla iyiydim. Öyle bile olsa, birkaç dakika

içinde iki bardağı da bitirmiştım ve Vic sağlam koluyla bardakları

benim için tekrar doldurmak üzere odada ilerledi.

Çakırkeyiftik ve muhtemelen son derece açması görünüyorduk.

Alkol, hızlı metabolizmamız sayesinde etkisini çabucak yitirecekti

ama açması kısmın bir süre daha etkisini göstereceğine dair içimde

bir his vardı. Ve yaralann kalacağına dair.

Sanki onlardan zaten yeteri kadar yokmuş gibi...

Marc uyluğumu dikiği, ayak bileklerimi ve kolumu temizleyip

sardığı sırada, Ethan ve Painter akşam yemeğimizle geri donmuşlardı:

beş büyük pizza, uc tane iki litrelik kola daha ve iki düzine donut.

Manx, yandaki odada yatağın ortasında uyuyor olsa da bağlantı

kapılan acikken bile Des'i bırakmayı reddetti. Bu yüzden pizza dolu

bir kağıt tabağı odasına götürdü. Geri kalanımız Vic ile Ethan'm odasında

yere yayıldık. Pizza kutulan acıktı, plastik bardaklar kola, buz

veya viski kanşımllarıyla doluydu. Absolut'un vardiyalı votkasıyla kanştrnp

biraz daha kola içtim. Dan daha kolay icebileceğimi düşündüğü

icin bunu seçmişti. Haklıydı. Yutkunduğumda burnumu tıkarsam

tadı vanilyah kola gibiydi.

Kısmen.

“Pekala, çocuk nasıl?” diye sordu Dan. Bir pizza dilimi, sivri

kısmı onde olacak şekilde ağzına girmeye hazır duruyordu. “Donuşum

gecirecek gibi mi?”

Başımı iki yana salladım. “Bunun hakkında konuşmuyor bue.

Ve onu ne zaman zorlasak, kulaklığım takıp işitme duyusuna zarar

verecek kadar muziğin sesini acıyor.”

Vic, Ethan'a gulumseyip dolu ağzıyla konuştu. “Michael ona o

lanet şeyi hic vermemiş olman gerektiğini söylüyor.”

43

TUZAK

“Her neyse.” Ethan pizzasının kenarını yarısı boşalmış pizza

kutusuna fırlatıp başka bir dilim aldı. “Donuşum gecirmek veya donuşum

hakkında konuşmak istemediği için muziğinin sesini acmıyor.

Genc kız olduğu için acıyor. Ve ona yedi gun yirmi dört saat ezberden

okuduğunuz psikoloji sacmalıklarım daha fazla dinlemek istemediği

icin.”

“Psikoloji sacmalıkları anlatmıyor, onu sağlıklı tutmaya çalışıyoruz.”

Bardağımdan yudumlayarak ısrar ettim. “Ama haklısın. Michael

sacmalıyor.” Ağabeyim gulumseyince devam ettim. “Yapabileceği

en normal genclik aktivitesi o MP3 calan dinlemek. Pekala, hem

o hem de büyüklerinin tavsiyelerine aldınş etmemek.”

“Sen daha iyi bilirsin.”

“Hadi oradan,” diye çıkıştım. Ama Ethan kesinlikle haklıydı.

Yakın zamanda işleri kuşak farkının diğer tarafından görmeye başlamıştım ve yetişkin taraftaki görüntü *berbattı*.

Dan başka bir pizza dilimine uzanarak, “En son donuşumundan bu yana ne kadar zaman geçti?” diye sordu.

“İki aydan fazla.”

Kaşlarını cattı. “Birinin bu kadar uzun zaman donuşum gecirmediği oldu mu?”

Hafızamı yokladım ama Marc başım iki yana sallarken aklıma hiçbir şey gelmemişti. “Bildiğim kadanyla yok.”

“Bilemem.” Ethan sıttı. “Hayvani durtulerini reddedebilen biri değilim.”

Muhtemelen bundan daha doğru bir söz duyamazdım.

Ağzım pizzayla doluyken, “Lafi acılmışken, şu pusu işinin ne olduğuna dair bir fikri olan var mı?” diye sordum. “Buna benzer bir şey hiç gormemişim. Zeke Radley ve kendi *Gurur* surusunda bile.” Tekrar bardağı kaldırdım ve bu sefer daha fazla ictim. Alkol etkisini

44

gosterdiği için oldukça fazla gevşemişim ve etkisi devam ederken cakırkeyifliğimin tadım çıkarmaya kararlıydım. “Serserilerin çoğunlukla tek başma takıldığım düşünürdüm.”

Butun gözler yerli *uzmanımızın* doğrulaması için ona donerken Painter doğruldu. “Evet, çoğunlukla. Ama herkes gibi serseriler de iyi bir nedenleri olursa bir araya gelirler.”

“Ortak bir düşman gibi mi?” diye sordum **kamımdaki** kasılma hissini göz ardı etmeye çalışarak. Nasıl o ortak düşman haline gelmiştik?

“Evet. Veya bilmek istedikleri bir şey vardır.” Yanaldan kızardı.

“Nasıl dovuşuleceğim öğrenmek gibi. Kendi başlarının caresine bakmak için, anlıyorsunuz ya? Marc’ın bana öğrettiği gibi.”

Marc çok iyi bir eğitmendi; himayesindeki adamın bu geceki gösterisi de bunun göstergesiydi. Painter elinde bir çekic varken çok yetenekliydi.

“Pekala, dovuştüğümüz erkek kedilerden tanıdığın var mıydı?” diye sordu Vic. Yüz ifadesi yeterince sevimli olmasına rağmen sesindeki hafif gerginliği duymuştum.

^ “Arkadaş olarak tanıımıyordum.” Dan bir lokma daha ısırdı ama soma sorunun arkasındaki düşünceyi anladığında çiğnemeyi bıraktı. Yutkundu. “Olanlarla *hiçbir* alakam yok. Sizinle *birlikte* dovuştum, çocuklar.”

Evet, dovuşmuş ve kazanma şansımızı oldukça artırmıştı. Ve kolaylıkla oldurulebilirdi de.

Ama Marc’ın bakışları sertleşmişti ve yüz ifadesi otelin ısıtmasına ve alkolün sebep olduğu sıcaklık hissine rağmen kollarımdaki tıyleri diken diken etti. “Dan, bu gece buraya geleceğimizi kimseye soyledin mi?” Ses tonu derin ve korkunc bir hal almıştı, kimse artık bir şey yemiyordu.

45

TUZAK

Painter gözleri fal taşı gibi acık bir halde başını iki yana salladı.

“Sadece Ben’e. Gurur politikası konularına ilgi duyuyor ve sizinle tanışmak istedi. Sizinle tanıştıracığımı söylemişim. Ama hiç gelmedi.”

“Lanet olsun, Dan!” Marc ışık hızında ayağa kalktı. Akıcı hareketlerle acılmamış bir kola şişesini tekmeleyip odanın karşısına gönderdi. Şişe kapıya carıp yere düştü. “Bizi ellerimiz bağlı, ağzımızda birer tıkacla teslim etsen de olurmuş. Bize senin yuzunden pusu kuruldu!”

Dört

Painter'm yuzu kızardı ve başım hararete iki yana salladı. "Bu gece Ben orada yoktu." Serseri kararsızca ayağa kalkıp bir insanın bile anlayabueceği bir icguduyle geri çekilip Marc'tan uzaklaştı. "Dovuştüğumuz erkek kedilerle birlikte değüdi."

Biz izlediğimiz sırada yavaş yavaş Dan'in ustune yuruyerek, "Ama bu, radyator borumu kesmediği veya nerede olacağımızı kimseye söylemediği anlamına gelmez," diye hırladı Marc. "Bir şeyi anlayan gerekiyor, Dan. Ağzım ne zaman kapaman gerektiğini öğrenmezsen asla bir Gurur kedisi olamazsın!" Bunu dedikten sonra

Painter'ı kolundan yakalayıp oda kapışım yerinden sokercesine actı ve Dan'i otoparka doğru itti.

Kapı kapanmadan önce, Dan'in kaldırımında tokezleyip dengesini bulmak için cipin tepesine tutunduğunu gordum. Kapı yuzune kapandığında elinde yarım dilim Supremele şaşkın ve yılbaşı zamanındaki bir oksuz kadar uzgun görünüyordu.

Marc kapıyı kilitleyip halının ustunden ağır ağır bize gelirken, "Dışarıda başma bir şey gelir mi?" diye sordum.

"Kimin umurunda." Marc yanıma, yere oturup bacaklarım altına aldı. Ama kapıya attığı bakış tereddudunu ortaya çıkardı. Painter arkadaşıydı ve bize kasıtlı bir şekilde ihanet etmediği barizdi.

47

TUZAK

"Pekala, sanırım bu serserilerin Dan silahım kullanana kadar neden ona saldırmadıklarım acıklıyor." Ethan elinin tersiyle ağzının kenarındaki pizza sosunu sildi. "Bilgi kaynaklan oymuş."

"Evet ama Dan silahım kullandı ve kasıtlı olarak onlara bilgi de vermedi," diye ısrar ettim. "Bizimle birlikte dovuştı ve eğer serseriler onu gelecekte tekrar kullanmak için sağ bırakılırsa bile *artık* bırakmazlar. Ve muhtemelen hala dışandalar..." Sozumu Marc'a yoneltip cumlemi yanda bıraktım.

"Ona bir şey olmaz." Marc bir pizza dilimi daha alıp ısırdı ve yuttuğunda tekrar konuştu. "Ondan kurtulmak bu kadar kolay olsaydı, bunu haftalar önce yapardım. Şu anda muhtemelen resepsiyondadır ve yanımızdaki odayı kiraliyordun"

Yemeğin kalanında Marc ve çocuklar iki aydan fazla suren ozlemi giderdiler. Akşam yemeğinden sonra Manx'i kontrol ettim ve bebekle birlikte kıvrılıp uyuduğunu gordum. Her ikisinin ustunde de kıyafetleri vardı ve yatağın yanında, yerde pizza kenarlarının yığıldığı kağıt bir tabak duruyordu. Boş yataktan bir battaniye alıp ustlerini orttum ve geri donerken de bağlantı kapışım kapadım.

Ethan ve Vic uzaktan kumanda için kavga etmeye başlamışlardı bue. Bu yuzden Marc ceketimi ve yırtık pantolonumu giymeme yardım etti ve yansı dolu pizza kutusunu alıp odamıza gittik.

Kapı ocak ayırın ayazım keserek arkamdan kapandı ve Marc'm elleri tenimin acıkta olduğu her yerde dolaşarak beni ısıtmaya başladı. Ardından kapalı yerlerimi de acmaya başladı.

Pizza kutusu elimden masanın ustune düştü. Marc'm parmakları kollarımın altına kayarak ceketini nazikce kollarımdan ve sargı beziyle sarıh ısınk izlerinden aşağı indirdi. Ceketim yere düştü, ustunden gectim. Butun ağırlığımı yar ah bacağıma verdiğimde yuzumu buruşturdum, neredeyse düşüyordum.

Marc beni yakalayıp kaldırdı. Bacaklarımı kalcalarına sardım ve yırtık, kan lekeli tişortunu önce bir kolundan, sonra diğerinden çıkarırken beni sırtımdan önce bir euyle, sonra da ikisiyle destekledi.

Tişortu yere duştu. Koprucuk kemiğinden hafifce ısırđım. Dort adım sonra beni yatağın kenarına koydu ve mahvolmuş pantolonumu cekmesine izin verdim. Atletimi başımdan gecirip kıvnlarak ic camaşırımı çıkarırken hızlıca beni takip ederek o da soyundu.

Ve nihayet, aylar suren ayrılıktan sonra yalnızdık. Aramızda hatıralardan ve arzudan başka hiçbir şey yoktu...

İlerleyen saatlerde kapiya uzak yatağın ustunde, Marc'm yanında uzanıyordum. Sağ dirseğimden destek almıştım ve cenem elime dayalıydı. Her yerim yara bere icindeydi ve dovuşten soma tum vücudum ağnyordu ama sahip olduğumuz kısıtlı zamanda Marc'a odaklanmaya kararlı bir şekilde duyduğum rahatsızlığı bir kenara ittim.

“Bundan nefret ediyorsun, değıl mi?” Sol işaret parmağım, on beş yıl once annesini olduren kedi adamın ona virus bulaşmasına neden olup Marc'ı hayatımıza getiren ve coktan iyileşmiş pence izlerinin ustunde gezindi. Marc oksuz kaldığı ve virusu bolgemizde kaptığı icin ailem kendisini sorumlu hissetmişti. Bu yuzden kedi tırımığı hastalığı sırasında annem ona bakmış ve ardından da babam onu bir Gurur surusune kabul edilen ilk ve tek serseri konumuna getirmişti. “Neden nefret ediyorum?” Goğsu aldığı her nefesle elimin altında yükselip alcalıyordu. Birbirine karışmış kokularımız hemen hemen fiziksel bir varlık gibi etrafum sanyordu. Yanında olmak bile mest ediciydi ama sadece gecici bir sure icin yanımda olacağım bilmek gercek anlamda mutluluk duymama engel oluyordu.

TUZAK

Parmaklarım kanundaki sert kasların ustunde dolaştı. “Burada yaşamaktan. İnsanlarla cevriili olmaktan.”

Babam ikimiz arasında bir tercih yapmaya zorlanana kadar Marc hayatının yansım -kedi adam hayatmınsa tamamım- bizimle birlikte gecirmişti. Duruşmamdaki muhtemel cezam olan idamı bertaraf eden gizli bir anlaşma sonucunda surgun edilmişti.

Gonullu olarak gitmişti. Bensiz yaşamak anlamına gelse bile, hayatımı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdı. Ama bu, beklediğimiz kadar zorlu bir surecti. Marc tırmalandığından beri insanların arasında **yaşamamıştı** ve doğırusu bir insan olarak duşunmeyi de bırakmıştı. İnsanlarla nasıl ilişki kurulacağını artık bilmiyordu ve insanların dunyasında doğıduğunu duşunecak olursak bu bir Gurur kedisine kıyasla onun icin muhtemelen daha sinir bozucuydu.

Bir şey duşunuyormuşcasına başım yavaşca iki yana salladı.

“Nefret etmiyorum. Değıştiremeyeceğın bir şeyden nefret etmenin bir faydası yok.”

“Ne kadar Zen'vari bir duşunce.” Alışılmamış rahat tavnna şupheyle gulumsedim cunku bulunduğı yeri değıştirebilirdik. Babanım konseydeki yeri sağılama alındığı anda, Marc'ı Orta Guney Gurur bolgesine geri almak icin ne gerekirse yapacaktım.

Ama bu sure icinde... “Dan Painter dışında arkadaş edinebildin mi?”

Bana gulumsemek icin başım cevirecek, “Arkadaşa ihtiyaım yok,” diye ısrar etti. “Sadece beni daha sık ziyaret etmene ihtiyaım var.”

Ne yazık ki ikimiz de bunun imkansız olduğunu biliyorduk; ozellikle de şimdi.

Babam, Marc'ı surgun etmek zorunda bırakılınca gorevini devralması icin Ed Taylor'm en kucuk oğıu ve Carissa'nm ağabeyi olan Brian Taylor'ı işe almıştı. Brian benden bir yaş kucuktı ve bu da onu babamın en genc adamı yapıyordu. Ama aynı zamanda cok hızlı

öğrenen birisiydi ve yeni liderini etkilemeye, erkek kedi **dostlarının saygısını** kazanmaya çok hevesliydi. Kısacası çocukta gerçekten potansiyel vardı.

Ama Marc'm sahip olduğu tecrubenin bala **yakınından** dahi gecmiyordu, bu yüzden teknik acıdan adam eksikimiz **olmasa** bile maksimum kapasitemizle çalışmıyorduk. Gecici olarak Marc'm yokluğunda babanım sağ kolu olan Vic'le eşleştirilmiştim ve sürekli çalışıyorduk. *Surekli*. Bolge sınırlarında devriye geziyor, arazi ihlali yapanları kovalıyorduk, Marc ustalaştıktan ve Jace ile Vic de cabucak kavradıktan sonra kısmi donuşumu dostumuz olan babamın **adamlarına** öğretmeye başlamıştım ve sahip olduğum her boş dakika Kaci'yle çalışıyordum. Ama *bu* an bizimdi. *Bizim*.

“Şimdi buradayım.” Kendi kalp atışıyla birlikte **onunkini** de duyabilmek için avucumu Marc'm göğsüne koydum.

“Gerçekten de öyle...” Beni opmek için uzandı ve nefis ağırlığı beni yatağa bastırıldığında iç geçirerek yastıklara sırtüstü uzandım. DudaHan cenemden boğazınım aşağısına inerken boynumu kaldırıp ellerimi gövdesinde dolaştırdım. Vucudundaki her bir sert yüzey bana kendi yüzüm kadar tamdik geliyordu. Butun yaralarım nasıl aldığım biliyordum ve çeşitli zamanlarda hepsinin tadına bakmıştım. Sağlam bacağımı etrafına sararken dizimle uyluğunu okşayarak, “Belki de fazladan bir gün işimize yarayabilir,” diye mırıldandım kulağına. “Geniş caplı bir saldırı ve kesik bir radyator borusu biraz gecikmeyi kesinlikle bir mazur gösterir...”

“Her nedense konseyin bunu bu şekilde göreceğinden şüpheliyim.” Sağ elini uyluğunun arkasından yukarı kaydırıp ve kalcamı kavrayıp nazikçe beni yatırdı.

“Konseyi *becer* gitsin...” diye fısıldadım. Sesimin yepyeni bir arzuyla boğuklaşmasına şaşırılmamıştım. Bir seferlik oynanmamız iki ay⁵¹

TUZAK

lık özlemin sızısını gidermeye yetmemişti. Bunun için çok ama çok daha fazlası gerekirdi...

Kapıya sertce vurulmaya başlanması yaşadığımız an için soğuk su etkisi yarattı.

Marc iç geçirip pantolonunu aramak için kalkmadan önce bir an için ağırlığı ustame verdi. Kapıya tekrar vurulmaya başlandığında, “Bekle!” diye homurdandı.

“İşinizi bolmeyeyim...” diye soylendi ağabeyim kapının oteki tarafından.

“İkiniz yeniden kaynaşırken ben burada dikilip durayım da

kıcım dunsun. Acele etmenize gerek yok.”

“Lanet olsun, Ethan!” İç camaşırımı giydim. Yaralı bacağıma dikkat ederek dengemi sağlamak için şifonyerden tek elimle güc aldım, ardından atletimi başımdan geçirip aşağı cekiştirdim. Marc pantolonunun fermuarını çekerken kapıya doğru sekmeye başlamıştım. İç geçirerek yatağın sonuna yerleşti ve devam etmem için eliyle işaret etti.

Zinciri yerinden çıkardım ve kilidi cevirdim. Kapıyı açtığımda ağabeyimin ellerini ocak ayının ayazı için fazla ince olan ceketinin içine sokup bana sırtıttığını gördüm. “Yemin ederim ikiniz kendinize hiç hakim olamıyorsunuz. Hayvanlar gibisiniz.”

“Pislik.” Ama iyi bir neden olmaksızın bizi bolmeyeceğini bildiğimden ona gerçekten kin duyamıyordum. Kenara çekilip içeri girmesine izin vermeye çalıştım ama yeterince hızlı değildim. Ethan yatak odasının sıcaklığına girmek için bana surunup geçerken geriye

doğru sendeledim. Ağırılığım yaralı bacağıma bindi, dişlerimin arasından acıyla tıslarcasına nefes aldım ve parmak ucunda dans eden bir hipopotamın duruşuyla kalcamın ustune düştüm.

Marc'm arkamdaki yataktan kalktığını duyduğum sırada Ethan tekmesiyle kapıyı kapamış ve tek kolumdan beni kaldırmıştı bile. "Tebrikler, Bayan Zarafet." Sonra bakışları uyluğumdaki birbirine paralel uc dikiş sırasına ve hala ayak bueğimi çevreleyen sargı bezine kaydığı sırada kaşlarım cattı. "Neden hala donuşum gecirmedi?" Şimdiye kadar yan yana iyileşmiş olurdun."

"İyiyim." Beni bir sandalyeye gotururken yanında sektim. "Ayrıca donuşum *gecireceğim*. Sadece... henüz fırsatım bulamadım."

Gizlice Marc'a bakıp gulumsedim. Kedi formuna donuşmek, vucut kendisini parcalanna ayınp başka bir formda tekrar bir araya getirirken iyueşme hızını birkaç gun kadar artırabilirdi. Ama yaralıyken donuşmek kesinlikle hoş olmayan bir surecti ve yapılacaklar listemde ilk sırada yer almıyordu. Özellikle Marc'm varlığıyla kendimi memnun edebueceğim daha eğlenceli diğer şeyleri düşünecek olursak.

"Hı hı." Ethan sanki eleştirebuecek durumdaymış gibi gozlerini devirdi ve ciddiyetle bizi izleyerek elcinin getirdiği mesajı bekleyen Marc'a dondu. "Jace ve Brian az once kamyonetin arkasına *sekiz* olu kedi koydu ve baygın durumda olan yedi tane daha varmış." Cesetleri endustri tipi yakma finmnda yok edilmek uzere çiftliğe geri gotureceklerdi. Bu, olmuş çiftlik hayvanlarından kurtulmak için pek çok çiftcinin kullandığı turden bir finndi, biz ise kanıtlardan kurtulmak için kullanıyorduk. Fakat bir seferde hic bu kadar çok ortadan kaldırmamız gereken ceset olmamıştı.

Marc kaşlarını kaldırdı. "Sadece yedi baygın kedi mi? Çok daha fazlası kendi başma uzaklaşmış olmalı." Biz ayrıldıktan soma iki tanesi daha olmuştu.

"Sanınm haklısın. Kahretsin, ne kavgaydı ama."

"Lanet olası bir *tuzaktı*." Marc kendim karşımdaki sandalyeye bıraktı ve Absolut şişesini one cektı. "Baban için çalıştığım on yıl içinde işbirliği yapmış bu kadar çok serseriye *bir kez olsun* gormedim. Radley'nin cetesinin birkaç katıydı ve çok ciddiydiler."

Ethan pizza kutusunun kapağı acıp kalan en büyük dilimi eline aldı. "Yani sence Manx'in peşinde miyduer?"

TUZAK

Marc başıyla onaylamadan önce bana baktı. Şişenin kapağını cevırirken gozleri ustumde endişeli bir şekude duraksadı. "Ve büyük olasılıkla Faythe'in de. Ayak bileğini gordun mu? İclerinden biri dovuşun ortasında onu suruklemeye çalıştı."

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi ve ellerim kucağımda yumruk halini aldı. Bu durum pek çok serseriyle yaşadığım klasik bir şeydi ve acıkcası şu yakala ve gotur işinden oldukça sıkılmaya başlamıştım. Marc doğruca şişeden bir yudum aldı ve votkanın peşinden cua cekmekle uğraşmadı. "Demek istediğim, serbest bolgenin içinde iki dişi kedi birlikte ne sıklıkla seyahat eder ki? Cipun arkasına bir hedef tahtası asmış gibiydik."

"Başka bir şansımız yoktu ki." Soğuk pizzadan rastgele bir dilim aldım. "Manx ucamıyor ve serbest bolgeden gecmemek yolculuğu birkaç *gun* daha uzatırdı." Ayrıca o şekilde Marc'ı goremazdim. "Biliyorum." Marc ic gecirdi. "Jace ve Brian nerede?" Ethan lokmasını yuttu ve yarısı boşalmış iki litrelik kolanın kapağı açtı. "Bin cesetlik kamyonetin arkasındaki yuk kısmım ortuyorlar."

Bu da Jace'in beni ve Marc'ı yan çıplak halde gormek istemediğini

gosteriyordu. Marc'a olan hislerimi -istemese de- kabul edebilirdi ama bunu şahsen gorme aşamasında sınırı çekiyordu. Hepimiz bunu anlayışla karşılıyorduk.

Ethan kolanın kapağını kapayıp tuhaf bir şekilde ciddi olan bakışlarıyla bana baktı. "Senin yokluğunda annem Kaci'yi işbirliği yapmaya ikna edemiyor. Bu yüzden Jacele birlikte kamyoneti geri gotürecek ve Brian da sizinle devam edecek." Cesetleri tekrar serbest bolgenin içinden gecirme riskine girmelerinin sebebi kuşkusuz buydu. "Tamam mı?"

"Tabu." Kari benim dışımda en çok Jace ve Ethan'layken kendisini rahat hissediyordu. Her nasılsa, harika ikizler onu her zaman gulumsetebiliyorlardı; kızcağızın hiç gücünün **kalmadığına** yemin ede54 bileceğim zamanlarda bue. "Kaci'ye onu yanı arayacağımı soyle. Ve *lutfen* dikkatli ol. Kamyonetin arkasında sekiz ceset varken polis kenara çekse neler olur bir düşünsene!"

Ethan gulumsemi, yeşil gözleri parlıyordu. "Polisin kedi sever birisi olduğunu umalım." Bir ısınk daha aldı ve ardından elindeki pizzayı sallayarak konuştu. "Ama kimse bizi kenara çekmeyecek* Daha önce de arabada cesetler varken eve gitmiştik."

Ne yazık ki.

Kapıya iki defa sertce vuruldu. Ethan seslenirken hepimiz kapıya donduk. "İçeri gel, Jace. Bir şey yapmıyorlar. Şimdilik."

İşte benim ağabeyim. Bay Hassas.

Jace kapıyı acı içeri girdi, ardından hızlıca kapıyı kapadı ve kahverengi kaşlarını parlak mavi gözlerinin üstünde kaldırarak kapıya yaslandı. Gurur surumuz içinde artık herhangi bir rutbesi olmamasına rağmen saygıyla önce Marc'ı selamlayarak, "Hey, dışarıda hayat nasıl gidiyor?" dedi. Başka pek çok erkek kedi bunu yapmazdı, özellikle de onun yerine Marc'ı seçtiğimi düşünecek olursak. Ama Jace iyi bir adamdı. Başka türlü olsaydı babam zaten onu işe almazdı. "Şikayet edemem." Marc, Jace'in elini çok hafif bir resmiyet belirtisiyle sıkmak için doğruldu. "Ciftlikte her şey yolunda mı?"

"Senin yokluğunda hiçbir şey aynı değü, adamım," dedi Jace.

Marc derin bir nefes alıp teşekkür edercesine başını salladığında gulumsemi.

• "Teşekkürler."

Bu cumlenin Marc için ne çok şey ifade ettiğini herkesten daha iyi biliyordum ve bu yüzden Jace'i opebilirdim; tabu bu, durumu son derecede kötüleştirmeyecek olsaydı.

Nihayet Jace'in gözleri beni buldu ve one doğru adım attığı sırada yüzünü endişe kapladı. "Baban yaralandığım soylememişti."

55

TUZAK

"Henüz kimsenin ona soylediğini sanmıyorum/' Yaralanma dokunmaktan kaçınmak için sandalyemin koluna yapıştım. "Fakat ben iyiyim. Bir sefer dönüşüm gecirmek topallamamı düzelterektir."

"Pekala, kısa zamanda dönüşüm gecir o zaman," dedi ve soylemediği şeyler yüzünden cenesi kasılmış bir halde Ethan'a dondu.

"Hazır mısın?"

"Evet." Ethan koladan son bir yudum daha içip yolda yemek için bir dilim pizza aldı. "Dikkatli olun." Beni yukan çekip sıkıca kucakladı. "Tek kız güzellığı bozulmuş bir şekilde eve gelirse annem hiçbirimizi affetmez."

Fazla sert sıklmaya başlayınca bukulup kıvrılarak kollarımdan çıktım. "Bu geceden soma eve geldiğim için bile minnet duymalı."

Kapıya giderken hala gulumseyen Ethan, "Bunu ona soylediğin

sırada yanında olabilir miyim?” diye sordu.

“Evet, farklı bir şekilde soylemeyi düşünüyorum.” Marc’ın koluna girip hoplayarak Ethan’ın peşinden gittim. “Ama gerçekten Kaci’ye iyi olduğumu soyles misin? Hepimiz iyiyiz. Ve birkaç gün içinde sapasağlam evde olacağız.”

“Soylerim.” Ethan Jace’i takip ederek dışarı çıktı ve Vic’in cipinin yanında park edilmiş babamın kamyonetinin olduğu yere gitti.

“Annem akşam yemeğinden sonra Kaci’nin PS3 oynarken uyuyakaldığını söyledi.”

Kapı çerçevesini sıkıca tutarken ani bir soğuk dalgasıyla titredim ve kaşlarımı cattım. “Geri donduğumda onu dönüşüm gecirmeye ikna edeceğim. Oyle ya da boyle.”

Jace motoru çalıştırdığında Ethan yolcu kapışım açtı. “Biliyorum.”

Jace babamın eski kamyonetini park alanından geri geri çıkarırken ağabeyim son kez gulumsedi. Ardından gittiler.

56

Kapıyı kapadım ve donup Marc’ın beni gözlerinde yepyeni bir ateşle izlediğini gördüm. Böylece bıraktığımız yerden devam ettik...

Ata saat sonra, cep telefonum karanlığın içinde calmaya başladı. Doğrudum, gözlerimi kırıştırdım ve Marc’ın üstünden uzanarak titreyip parlayan plastik nesneyi hayal meyal görerek komodine dokundum. ^ Uzanamıyordum, bu yüzden dirseğimi Marc’ın göğsüne bastırarak kendimi kaldırdım. Homurdandı ve hemen gözlerini açtı. Yaralı ayağım altımda kıvrılınca soluğum kesildi çünkü hala dönüşüm gecirmek için fırsatım olmamıştı. Ama ardından parmaklarım telefonu sardı ve ekrandaki ismi okumadan kapağım acıp ağırlığımı tekrar yatağa bıraktım.

“Faythe?” Arayan babamdı ve kesinlikle benden çok daha ayıktı.

Bu büyük olasılıkla çok kötü bir işaretti.

“Saat sabahın beşi, babacığım.” Marc tek gözünü ovuşturup dudaklarıyla, *ne olmuş*, diye sorduğunda omuzlarımı silktilim.

Babam, “Saatin kaç olduğunu biliyorum,” diye çıkışınca ses tonu beni anında ayılttı. “Ryan gitmiş.”

TUZAK

Beş

Marc oturup komodinun üstündeki lambayı yaktığı sırada, “Ne?” dedim.

Kaci’nin dönüşüm gecirdiğini ya da Jace ile Ethan’ın cesetlerle birlikte eve sağ salım vardıklarını soylemesini beklemiştim. Ya da eve dönüş yolunda polisin onları çevirdiğini, tuhaf bir cinayet ve kanuna aykırı bir şekilde cesetleri ortadan kaldırma suçlarından tutuklandıklarını.

Ama ortanca ve en az sevdiğim ağabeyim Ryan’ın bir Houdini3 numarası yapması haberine nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

“Nasıl?”

“Gerçekten bilmiyorum. Yakma fırınıyla ilgilenmek için uyanıktım. Fenerin yedek pillerinden almak için bodruma indim ve Ryan yerinde yoktu. Kafesin kapısı ardına kadar açıktı ve kilit ortada yoktu.”

Lanet olsun. Ama kilidi neden alsın ki?

Ryan Amazon’daki liderlere satılmak üzere ben dahil pek çok Amerikalı dışı kedinin kaçırılması planında ajan ve gardiyan olarak oynadığı rol yüzünden ceza olarak son altı buçuk ayı bodrumumuzdaki hücrede gecirmişti. Onu yakaladığımızda zayıf ve gucsuzdu.

Ama esareti sırasında güneş ışığı, temiz hava ve antrenman eksikliğinden annemin yemeklerim yiyerek daha sağlıklı hale gelmişti.

H İ N İ ^U’ nası* İ S İ acıklamıyordu. Kafes, gençlik çağla-

^ a fa ofke ve korku dolu erkek kedilere dayanacak şekilde yapıldı-

1 - 1 ^ azyon*st' durumda girdiği kilitli sandıklardan kurtulma numarasıyla
TUZAK

inişti. Kilidi kendi başına kiram azdı ve parçalarına ayırmak için gerekli şeylere ulaşması da mümkün değüdi.

Sinirlerim gerilmiş halde alnımı ovuştururken, “Ne kadar süredir kayıp olduğuna dair bir fikrimiz var mı?” diye sordum.

“Owen akşam yemeğini Ryan’a yedide indirdiğinde her şey yolundaydı.

O yuzden son on saat içinde olmalı.” Sesindeki bitkinlik çok şey anlatıyordu ve bunun saatin erken olmasıyla veya uykusuzlukla pek alakası yoktu. Babanım bolge konseyindeki pozisyonu son zamanlarda pek sağlam değüdi. Ryan’ın kacışı gerçekten kaldıramayacağı bir darbe olmuştu. Malone bunu babanım yetersiz bir lider olduğuna dair fazladan bir kanıt olarak gösterecekti ki bu doğru *değildi* “Arkasında iz bırakmış mı?” Marc kestirdiğini muhtemelen unuttuğu kısa bukellerinin içinde elini gezdirdi.

Babam hattın oteki ucunda iç gecirdi. “Evet ama pek yaran olmadı.

Owen, Ryan’ı iki uc kuometre takip etti, ardından kıyafetlerini bulduğunda izi kaybetti. Görünen o ki Ryan dönüşüm gecirip ormana kaçmış.”

Keduer hayvanlar kopekler gibi takip edemezdi ve aynı şey kedi adamlar için de geçerliydi. Keskin koku duyumuzu yiyecek işe yarar bir şey bulmak ve karşımızdakinin kimliğini belirlemek için kullanırdık. Göz ve kulaklarımızı ise hareketli bir takip sırasında avı bulmak için. Ancak sadece tek bir kokuya bağlı olan eski bir izi takip etmek için gerekli içgudumuz yoktu ve ormana girdiğinde Ryan hiç kuşkusuz her yere iz bırakarak yurumuştı; onu artık orada yakalayamazdık.

Bu da muhtemelen ucuncu ağabeyim Owen’ı cueden çıkanyordu.

“O zaman bizim ne yapmamızı istiyorsun?” Marc’ın komodinin üstünden alıp uzattığı bir bardak sudan yudumladım.

“Yapabueceğiniz fazla bir şey yok.” Babanım sandalyesi gıcırdadı.

Onu boş odaya gözlerim dikip mavi çizgili bornozuyla çalışma odasında oturduğunu kolaylıkla zihnimde canlandırabiliyordum. Sa60 **dece Marc’tan gözlerini ve kulaklarını açık tutmasını iste. Ryan’ın size doğru geldiğinden oldukça eminim.”**

- Çünkü çiftliğe en yakın serbest bolge Mississippi’ydi, yani Ryan için ulaşılması en kolay olardı. Teoride. Ne yazık ki artık sınırın kenarında oldukça kızgın seraserilerden oluşan olağanüstü büyük bir grup olduğunu biliyorduk ve Ryan’ın Gurur kedisi kokusunu bir k e r e almalan onları muhtemelen tekrar harekete gecirecekti.

Ahmak ağabeyim kızarmış tavadan çıkıp lanet olası bir *volkanın* içine atlamıştı. Gomeceğimiz bir somaki cesedin annemin kalbini kırabileceğine dair içimde ani ve kasvetli bir keskin duygu belirdi. Marc yavaş yavaş nefesini bırakıp kaşlarını cattı. Ryanla hazırından beri hiç konuşmamışlardı ve Marc resmi olarak artık babam için çalışmıyordu. Ama babama asla hayır demezdi. Telefonda bir metre uzakta dursa bile eski liderinin onu duyabueceğinin farkında olarak, “Onu arayacağım,” dedi.

f; “Teşekkürler.” Babam bize biraz uyumamızı emrettikten sonra telefonu kapadı.

Uyumadık.

Tuzaktan, yaralardan ve Ryan’ın kaçışından soma uyumak zaman kaybı gibi gözüküyordu. Özellikle de Marda birlikte gecireceğimiz saydı saatimiz kaldığımız düşünecek olursak. Böylece şafaktan önceki saatleri daha farklı ve daha güzel bir şekilde değerlendirdik. Günün ilk ışıkların motelin soluk perdeleri arasından görülmeye

başladığında, gözlerimi sınıksıkı kapayıp bunu gormezsem gercek olmayacağını umdum. Ama sabahı gormezden gelmek mumkun değildi.

Marc ic gecirip kulağını tam altından cenemi optu. “Ac mısın?”

Yastığa dayak başımı iki yana salladım ama Marc sadece bana guldu ve ustumuzdeki ortuyu actı. Kedi adamlar *her zaman* actılar.

61

TUZAK

“Ben kahvaltılık bir şeyler getirirken sen de donuşum gecir istersen. Sonra bacağına bir kez daha bakarım.”

“Ah, pekala.” Yemek almaktan vazgecmesi icin onu cezbetme umuduyla cıplak bir halde yatakta doğruldum. Şansım yoktu. Gözleri benden ayrılmadı ama vücudu uzaklaştı. On dakika soma düş almış, **giyinmiş** ve sokağın karşısındaki IHOP’a4 doğru yola koyulmuştu bile. Yalnız kaldığımda donuşmek icin yere diz cektum.

Her zamanki donuşum acısı bacağımda, şiddetli bir acıyla yanıp zonklayan uyluğumdaki etin ustunde yoğunlaştı. Derim cekilip gerildi ve birkac saniye icin dikişlerin patlayacağından endişe ettim. **Ama** donuşumum tamamlandığında bacağım cok daha iyiydi. Hala hassastı ama tamamen iş gorur durumdaydı.

Kalcam yukanda, kuyruğum havada tembelce salınırken on panterimi uzatıp gerindim. Ardından doğruldum ve duzgün bir şekilde yatana kadar sol omzumdaki tuyleri yaladım. Daha once hic bir otel odasında kedi formundayken bulunmamıştım. Kedi duyularımla her şey farklı gorunuyor ve kokuyordu ki bunun cok guzel bir şey olduğunu soyleyemezdim.

İnsan formundayken, bizden once odayı kullanan kişilerin bıraktığı izlerden bihaberdim ama bir kedi olarak yabancılardan odada bıraktığı ekşimiş ter, bayat kahve, bozulmuş yemek ve banyonun bir köşesindeki deniz mahsulu esanslı kusmuk kokusuna aldırış etmemem mumkun değildi. Burnuma gelecek kokulardan korkarak yatağa fazla yaklaşımdan cekindim.

Kedi formunda gecirdiğim beş dakika yeterli gelmişti. Tekrar insan halime donuştum, duşa girdim ve kendi şampuanımı getirdiğim icin mutluluk duydum. Zihnimden diğer kokulan silip atmada yardımcı olacak, tamdik bir kokuydu.

4 Amerika’da yer alan ve kahvaltı servisleriyle meşhur bir restoran zinciri. (ç.n.)

62

Saclarımı kuruttuğum sırada ayak bileklerimi saran soğuk hava alarm sayesinde Marc’m geri donduğunu anladım. Pastırma, yumurta, akcağac şurubu ve meyve kokularından Marc’m neredeyse butun IHOP menüsünü sipariş ettiğini anladım. Cep telefonu caldığı **sırada** ilk krepimi yiyordum.

Marc elini sağ cebine daldınp ilk kez gorduğum cep telefonunu **çıkardı**. Yeni iş, yeni ev ve babam artık faturasını odemediğinden, yeni bir telefon. Her şey değişmişti.

“Baban,” dedi ekrana baktıktan sonra ve telefonu actı. “Selam Greg, senin icin ne yapabilirim?” Sanki hala babam icin çalışıyormuş gibiydi.

“Bu sabah Bert Di Carlo’yla konuşup dun geceki tuzağı bildirdim. Vic ve Faythe yaralı olduğu icin,” Ethan ve Jace besbelli durumumu bildirmişlerdi, “planladığımızdan biraz daha uzun bir süre icin heyete eşlik edersen Bert’le bu gezi konusunda kendimizi cok daha rahat hissedeceğiz. Birmingham’a kadar gitme iznin var. Tabii eğer ilgileniyorsan.”

Marc gulümseyip bana baktı. “Elbette ugileniyorum.”

“İyi.” Babanım konuşmanın sonunun geldiğini işaret edercesine başım salladığım canlandırdım zihnimde. “Telefonu Faythe’e ver, lutfen.”

Marc telefonu bana verdi. Plastik bir catalı sosise batırırken hala gulumsuyordu. Ben de bir ahmak gibi gulumsuyordum. Heyetin geri kalanıyla birlikte Vic’in arabasına sıkışacak bile olsak, Marda gecireceğimiz fazladan birkaç saatin düşüncesiyle heyecanlanmıştım.

Merhaba, babacığım.” Bir dilim pastırmayı şurubun içine batırıp lardını ve kulağının dibinde ciğnememek için ahizeyi elimle kapadım. “Bacağın nasıl?”

63

TUZAK

“İyi. Sadece sağ dizimin yukarısında uc kesik ve ayak bileği^ etrafında da ısırik izleri var. Bu sabah donuşum gecirdim ve yaralar oldukça iyi bir şekilde kapandı. Topallamıyorum bile.”

“Ethan kendi başının caresine çok iyi baktığım soyledi. Tabii dediklerini kendi sozcuklerimle sana aktarıyorum.”

Gulumseyip catalımı patateslerime batırdım. Bu ovguye itiraf etmek isteyeceğimden çok daha fazla sevinmiştim. “O da oyle. Baltayı çok iyi kullanıyor.”

Babam kıkırdadı. “Bert’un yanma varığında beni ara.”^

“Ararım.”

Babam hoşca kal diyerek telefonu kapadı ve ben de gulumseyerek telefonu Marc’a geri verdim.

Yirmi dakika sonra yoldaydık. Arabayı Vic kullanıyordu, Brian sağ tarafa gecmişti, Manx ve bebek ise orta sıradaydı. Marc ve ben arkada oturuyorduk; kolu belimdeydi, başımsa omzuna dayalıydı. Kokusu ve sıcaklığı, etrafımızdaki kişilere rağmen beni huzurlu bir trans haline gecirdi. Vic dikiz aynasından bize bakıp on taraftan konuştuğunda uyumak uzereydim.

“Marc baksana, arkamızdaki Painter’m arabası değü mi?”

Marda birlikte ben de bakmak için dondum. Gerçekten de oradaydı; on tamponunda yumruk büyüklüğünde bir gocuğu olan kirli beyaz bir Dodge Daytona.

Marc kaşlarını cıttı. “Ondan kurtulmanın o kadar kolay olmadığı sana soylemişim.”

“Ne yapayım?”

“Hiçbir şey. Bırak bizi takip etsin.” Marc’m cenesindeki kaslar sinirle kasıdı. “Zaten Birmingham’dan donerken bir araca ihtiyacım olacak.”

64

Yolculuğun geri kalanı neyse ki olaysız geçti. Verdiğimiz birkaç ihtiyaç ve emzirme molasma rağmen, Birmingham’ın birkaç kilometre güneyinde otobanın dışındaki bir Shell istasyonuna çektiğimizde kış güneşi tam üzerimizdeydi. Vic benzin koyarken kendimi Marc’a veda etmeye zorladım.

Beni serbest bolgeden arabayla geri goturmesini planlamıştık, çocuklar ise duruşma suresince Manxle kalacaklardı ama önceki gün kurulan tuzaktan soma babam Mississippi’den yapuacak bir başka yolculuğu onaylamayacaktı. Bu yuzden uçakla geri donecektim.

V ; “Sonsuza kadar surmeyecek,” diye ısrar etti Marc yumuşak bir ses tonuyla. Ama bana oyle geliyordu.

F.lim goğsunde oyalandı, onun kollan ise belimdeydi ve ancak Dan Painter arabasını bozuk motor sesiyle arkamıza yanaştırdığında Marc alnını ahuma değdirdi. Fısıldayarak veda edip beni optu. Ardından

Vic'in arabasının yolcu kapışım açtı, beni nazikce koltuğa itti ve kapıyı kapadı. Pencereyi indirip Marc'tan bir opucuk daha caldım; ardından gulumsedi ve donup uzaklaştı. Bir kolu arabasının penceresinden sarkan Painter, "Arabaya ihtiyacın var mı?" diye sordu. Marc kaşlarını cattı. "Bundan soma karşılaşmamızın muhtemel olduğu gelecekteki duşmanlanmıza yerimizi budirme konusunda kendini tutabueceğini duşunuyor musun?" "Dostum, bunun bir kaza olduğunu sana *soyledim*. Bir pisliğin ekibini toplayıp olanca gucuyle ustunuze geleceğine dair en ufak bir *fikrim* yoktu. Ne istiyorsun, resmi bir ozur mu?" Arabanın etrafından ağır ağır yuruyerek, "Bir parca sessizlik yeterli olur," diye cıkıştı Marc. Vic tam mağazadan cıkarken kapıyı aCip koltuğa gecti. Marc ona el sallayıp Dan'e dondu. "Birisi senin

65
TUZAK

kokunu almadan once gidelim buradan. Kimse serbest bolgeden ayrılman için sana **izin** vermedi."

Boylece Dan gaza bastı ve motorun cıkardığı gurultu icinde park alanından cıkıp tekrar otobana girdiler. Yolculuğun geri kalanı daha az keyifli ama huzurlu bir şekilde durgundu. Ve Des'in yuksek sesli agulamalan olmasa, onceki gece kacırdığım uykuya dalabilirdim. Ama Atlanta ufuk cizgisinde belirdiğinde Manx huzursuzlanmaya başladı. Ayağım sallıyor, tırnaklarını kol dayama yerine vuruyordu. Pencereden dışarı bakıyor ve Des minik, pembe yumruklarım havada sallayıp yaygara kopardığında onu duymuyor gibi gozukuyordu.

"Manx, sen iyi misin?" Koltuğa abamp cenemi kavuşturduğum kollarımın ustune koydum.

Gozlerini pencereden hic ayırmadı. "Burası Atlanta mı?"

"Evet. Şu buyuk yuvarlak binayı goruyor musun? Bu bir otel. Bir keresinde orada Sara'yla kalmıştım. Liseden mezun olduğunda annesi bizi hafta sonu için şehir merkezine..." Vic'in beni dikiz aynasından seyrettiğini gorduğumde sustum. Gozlerinden acı ve ozlem akıyordu.

Tek kız kardeşi Sara Di Carlo, Ryan'ın arkadaşlık etmeye başladığı orman kedisi tarafından yedi ay once tecavuze uğramış ve oldurulmuştu. Gunler sonra Sara'mn katillerini yakalama girişimimiz sırasında en genc erkek kardeşi Anthony de olmuştu.

Di Carlo ailesinin yaralan hala tazeydi ve trajedi burada bitmiyordu. Nesli devam ettirecek bir dişi kedileri ve torunlan olmadığından, aileleri Vic ve erkek kardeşleriyle sona erecekti. En sonunda da bolgelerinin kontrolunu kaybedeceklerdi.

Babanım eğer her ud taraf da isterse -ve Manx duruşmasından sağ cıkarsa- Manx'in Guney Doğü Gurur bolgesine katılmasını ummasının sebebi buydu. Elbette asla Sara'nın yerine gecemezdi. Ama

66

Di Cartaların bolgelerinde tutunmalarına yardım edebilirdi. Geleceklerini yemden kazanmalarına yardımcı olabilirdi. Eğer Manx isterse.

Ama Manx o anda Georgia'da olmaktan çok da mutlu gozukmuyordu. Ife'Oyleyse yaklaştık mı?" diye sordu. Cenesinin titrediğini gorduğumu duşundum.

Manx hayatım boyunca tanıdığım en sağlam dişi kedilerden birisiydi. Bir keresinde liderleri tek başma hizaya sokmuş ve birkac ay

once hayatımı kurtaran annemden bue daha gucluydu. Benden cok ama cok daha gucluydu. Ve belki de hayatının her gununu ailesine istemeden neler yaptığım bilerek geciren Kaci'den bue daha gucluydu.

Manx kacırılmadan, korkunc dayaklardan, kuyruğunu kaybetmekten, art arda gelen tecavuzlerden ve iki erkek bebeğinin cinayetinden sağ çıkmıştı. Her zamankinden cok daha guclu ve cocuklarının hem babası hem de katili olan pislği yakalamaya kararlı bir şekilde bu olayların ustesinden gelmişti.

Ama artık Luiz olmuştu ve Manx birkaç cinayetten yargılanıyordu. Eğer suclu bulunur ve olum cezasına carptırılırsa onu kurtarmak uğruna dovuştugu oğlu, annesini hicbir zaman tamyamayacaktı. İşkence dolu yıllann, kacma ve mucadeleyle gecen aylann ardından Manx *şimdi* korkuyordu. Ve bu beni cok uzuyordu.

“Yaklaşık altmış kilometre daha var.” Vic yaralı kolunu sertce esnetti. Boşta kalan eh hala direksiyonun ustundeydi. “Annem sen ve Des için misafir odasını ayarladı. Sara'nın eski bebek karyolasını bile çıkardı. Cok eski ve sanırım pembe ama uyumak için rahat bir yeri olacak.”

Di Carlo'lann uzun ve donemecli araba yoluna park ettiğimizde SUnüş ufukta henüz kaybolmuştu. İleride, belirli aralıklarla yerleştu^ nuş projektorler ile guzel ve eski İtalyan tarzı evleri aydınlatılmıaktaydı.

67

TUZAK

Vic'in ailesi Georgia'nın dışındaki Canton'da, Vic daha yeni yu*. rumeye başladığı zamanlarda aldıkları evde yaşıyordu ve o zamandan beri evi de yeniliyorlardı. Evleri üzerine siyah jaluzili pencereler cizilmiş buyuk, beyaz cerceveli bir kutuya benziyordu ve kırmızı tuğlalı dort bacayla taclandılmıştı. Cip cakıl taşlı yola girdiğinde farlar sutunlar ve yaprakları yaz kış dokulmeyen sus calılarıyla kaplı kemerlerle cevrenlenmiş gosterişli bir sundurmayı aydınlattı.

Mulk yazlan yeşil, ocağın ortasında ise kahverengi ve üzerine bastıkca cırtıdayan geniş ve duz bir arazinin ortasındaydı.

Evin arkasında geniş, evden bağımsız inşa edilmiş ve ustunde Haha önceleri hizmetcilerin kaldığı bir garaj vardı. Ama Di Cartalar garajı cok once birleştirmiş ve butun binayı bir daireye cevirmişlerdi. Şimdi orada liderin adamları kalıyordu.

Dairenin ilerisinde birkaç donumluk bir ormandan oluşan özel arazi vardı. Kedi adamlardan oluşan her buyuk topluluk için bu bir gereklilikti. Burası onların etraflarını saran insanlar tarafından rahatsız edilmeden koşma, oynama ve avlanma yeri idi.

Duruşma ertesi sabah başlayacağından araba yolunun dolu olmasını, arabaların arka tarafta bile sıra sıra park edilmiş olmasını

beklemiştim. Ama **arabamızın** onunde sadece uc arac vardı. Buyuk ihtimalle hepsi Vic'in ailesine aitti. “Herkes nerede?” diye sordum arabanın kapışım acararak. Güneş battıktan soma sıcaklık düşmüştü, ceketimi sıkıca vucuduma sardım ve deri cekete rağmen titredim.

Vic arabadan çıktı, cizmeleri cakıllan eziyordu. “Cocuklar arka tarafa park eder. Şimdi muhtemelen dairelerinde saklamıyorlardır.” Bunu kolayca anlayabiliyordum. Geniş caplı lider toplantıları beni de gererdi.

“Annem ve babam burada.” Vic eve en yakın park etmiş iki arabaya baktı. “Ama şunu tanmıyorum.” Başıyla arkasına park ettiğimiz bej renkli sedanı işaret etti.

68

Arka camının koşesindeki cıkartmayı okumak için eğildim. “Kiralık

arac. Michael gelmiş olmalı.” *Tarın’ya şukur*. Yalnızca birkaç saat için bile olsa ailemi temsil eden tek kişi olmak istemiyordum. Konuşmadan önce düşünme kısmında ne kadar gelişme göstermiş olursam olayım, mümkün olan en kötü zamanlarda hala **dilim** surçebiliyordu.

Ayrıca liderlerden Gardner ve Mitchell, Orta Güney Gurur surusüne karşı zaten *yeterince* ofkeliydi.

? Zihnimi ya da yüz ifademi okumuş gibi, “Babam bütün liderlerin kendilerine kasabada oda tuttuklarını söyledi. Bu yüzden yarın sabaha kadar muhtemelen ortaya çıkmayacaklardır,” dedi Vic. “Ah.” *İyi*.

Brian aracın arkasında valizleri yere yığıyordu. Çeketimin fermuannı çekip iki valiz kaptım ve Vic m ardından kaldırıma çıkıp peşinden eve gittim. Kapı gıcırdayarak açılıp kot pantolon ve siyah bluz giymiş minyon bir kadın verandada görüldüğünde yolun yansımdaydık. “Victor!” Donna Di Carlo merdivenlerden hızla inip oğluna sarılmak için parmak ucunda yükseldi. İnce gömleğinin içinden anında geçmiş olması gereken soğukun ya da Vic’in taşıdığı cantaların farkında değildi. Son gördüğüm kızıyla daha yaşlı gözüküyordu. Yüzündeki çizgiler daha derin, saçları daha griydi. İki çocuğunu kaybetmek, muhtemelen katlanmak zorunda kaldığı en zor şeylerden biriydi ama Vic’in annesi güçlüydü; bunun kendisini öldürmesine izin vermemişti.

Bu acıdan bana Manx’i hatırlatıyordu.

“Ziyaret etmen için neden illa bir trajedi olması gerekiyor? Bir kez olsun seni hiçbir sorun yokken görmek isterdim. Sadece eve gelip, ‘Anne, seni seviyorum,’ dediğini.”

“Anne, seni seviyorum.” Vic sınıttı ama mutlu yüz ifadesinin altında acı vardı. Ailesini Sara ve Anthony’nin cenazelerinden beri gör69 TUZAK

memişti ve onları uzun bir süre daha görmeyeceğini düşünmüştüm. Çünkü evde olmak onları hatırlamasına neden oluyordu.

“Boylesi daha iyi. Şimdi donmadan önce gidip cantaları antreye koy.” Vic kendisine söyleneni yaptı ve annesi şahin keskinliğindeki gözlerini bana çevirdi. “Faythe Sanders, bu kadar zayıf görünmeseydin seni gormenin ne hoş olduğunu söylerdim. Annen yemek yapmayı bıraktı mı?”

“Hayır, hanımefendi ve ben de yemeyi bırakmadım.” Gülümsedim.

“Ama iş başında çok kalori yakıyorum.”

“İş mi?” Ellerini incecik belinden iki yana genişleyen kalcılarına dayarken kafası bir an için kanışmış gibi gözükte. “Ah, evet. Babanın işlerinde çalışıyorsun. Genç bir kadın için pek uygun bir iş türü değil ama bir erkek gibi davranırsan kesinlikle seni bir erkeğin gibi besleyebilirim.” gülümsemesi eleştirisini yumuşattı.

“Haydi içeri gir. Birazdan koca bir tencere bamyah yahninin başına oturacağız. Bamyah yahnisi seversin, değil mi?”

“Evet, hanımefendi.” Verandanın merdivenlerini çıkıp uzun ana koridora giderken onu takip ettim ve Vic ortadan kaybolmadan önce bıraktığı cantaların yanına kendi taşıdıklarını bıraktım.

“Bert, buraya gel ve merhaba de,” dedi çıkardığım ceket alırken.

Ama Umberto Di Carlo gelmeden önce, arkamızdan yumuşak ayak sesleri geldi. Donup baktığımda Manx’in kapıda, battaniye sarılı bir kundağı göğsünde tutarken durduğunu gördüm. Gri gözleri kocaman açılmış; puruzsuz, esmer yanaldan soğuktan kıpkırmızı olmuştu.

“Pekala, sen Mercedes olmalısın.” Bayan Di Carlo ellerini tekrar kalcılarına dayadı ve kendisinden en az on beş santim uzun Manx’i

curetkarca incelemek için one çıktı. “Tanrım, ne güzelsin. Mesafelerini korumaları için çocuklarını uyarmam gerekecek.”

Manx’in dokunulma korkusunu mu, yoksa bir seri katil olduğunu mu düşündüğünden emin değildim. Ne olursa olsun, selam70 lama şekli besbelli Mamdn beklediği turden değildi. Dişi kedi, Vic’in annesine gözlerini dikip baktı ve bebeğine daha sıkı sarıldı.

“Pekala, bütün sıcaklığı dışarı çıkarmadan önce içeri girin.” Bayan Di Carlo Manx’e içeriyi gösterdi, kapı kapanmadan önce Brian iki valiz daha taşıyarak içeri girdi. “Peki bu küçük beyefendi kim?” Bayan Di Carlo, bebeğin minicik vücudunda acıkta kalan tek yeri olan yuzune bakmak için eğildi.

“Desiderio Carreno.” Manx’in gözleri bebeğine kayarken bakışları yumuşadı. “İlk kez bu sabah gulumsemi.”

“Gulumsemi demek!” Çocukla doğru duruş tanışmamış olmasına rağmen haberdar acık bir şekilde heyecanlanan Bayan Di Carlo’nun gözleri parladı. “Pekala, bu çok sevindirici. Evimize çok uzun zamandır hic bebek gelmemişti. Size odanızı göstereyim.”

Manx ve Brian ev sahibemizi ana merdivende takip ettiler, daha yeni gözden kaybolmuşlardı ki koridorun ilerisindeki bir kapı açılıp Umberto Di Carlo içeri girdi. Büyük, kahverengi gözleri beni gorduğu anda parlamaya başladı.

“Faythe! İçeri gir ve ısın. Ağabeyinle birlikte yemekten önce bir içki icecektik. Bize katıl!” Yanıtımı beklemeden dondu. Kemerli bir girişten gecip fazlasıyla mobilya, koyu renk ahşap ve kaim halılarla dolu bir odaya kadar onu takip ettim. Odanın ucunda kanepeler ve sandalyelerin oluşturduğu rahat, samimi bir düzenlemenin karşısındaki kutuklar taş bir şöminenin içinde yanıyor, sıcak görünümü, ahşap kaplı duvarların üstüne hareketli gölgeler düşürüyordu.

İçeri girdiğimizde Michael ayağa kalktı. Gözleri beni bulduğu anda endişeyle kaşları çatı. “Babamız bana tuzaktan bahsetti. İyi misin?” Ben itiraz edemeden kolumu tuttu ve o sabah yeniden sarmakla uğraşmadığım yan yana iyileşmiş ısırtık izlerini ortaya çıkarmak için dikkatli bir şekilde tişörtün kolunu yukarı sıyırdı.

71

TUZAK

“İyiyim. Hicbirimiz ciddi bir şekilde yaralanmadık. Sayıca ne kadar üstün olduklarımı düşüncecek olursak bu bir mucize.”

Michael heyecanı kacırdığı için hem rahatlamış ve hem de kıskanmış görünüyordu.

Vic’in babası yeni yaralanma bakar bakmaz nazik bir şekilde “Otursana!” diye emretti. Köşedeki Amerikan bara gitmek için yürürken ayak sesleri odanın içinde gürledi. “Size ne hazırlayayım?”

“Viski?” Bert onaylarcasına başını sallarken Michael yanımdaki kanepeye oturdu.

“Tıpkı baban gibi.” Bann altından yansı boş bir şişe Chivas Regal çıkardı ve iki kısa bardağa iki santim kadar doldurup bana baktı. “Faythe?”

“Ben almayayım, teşekkürler.” Dun gece bütün aya yetecek kadar alkol almıştım.

Başıyla onayladı ve bir bardağı Michael’a uzatmak için yürüdü. Ardından karşımdaki cansız, yeşil bir tona sahip kanepeye gecip kıvrımlı kola kalın elini yerleştirdi. “Pekala, Lazy S’te işler nasıl?” Cizmemin ucunu kırmızı-gri halıya sürerken, “Şu anda işler biraz gergin,” diye itiraf ettim.

Michael boğazını temizledi. “Babanım desteğim ne kadar takdir

ettiğini anlatamam, özellikle de boyle bir zamanda.”

Di Carlo ciddi bir şekilde başımı hafifce yukarı aşağı salladı. Babamızı destekleme kararının o kadar kolayca alınmadığını görebiliyordum.

“Konsey kutuleşecek Michael ve eğer birisi Calvin Malone’un karşısında durmazsa, durum sadece daha kotuye gidecek. Ama korkarım bu sefer zafer kolayca kazanılmayacak.”

“Değerli olan hiçbir şey hiçbir **zaman kolay kazanılmamıştır**- Michael bilgece kaşlarını cıttı ve muhabbetin hızlı bir **şekilde nahos**

72

politika konularına doneceğini anladım. Mesajımı hemen iletmezsem şansımı kaçırıacaktım.

“Bay Di Carlo...”

“Cocuğum, bana Bert de.” Gulumseyip gizli bir sim paylaşıyormuşcasma one eğildi. “Boyun dizimi gecmediği zamanlarda çıplak bir şekilde babanın ofisine fırtına gibi girdiğini görmüşlüğüm var. Bu bir şekilde arkadaş yapar bence.”

Kızardım ama başımla onayladım. “Bert, babanım sana bahsetmemi istediği bir fikri var. Manx hakkında. Mercedes yani. Mahkemenin lehine karar vereceğini varsayarsak... Şey, o bütün ailesini kaybetti ve sen de kızım kaybettin...” Nasıl devam etmem gerektiği konusunda kararsız kalarak sustum. Bunları sesli söylemek kulağa Di Carlo ailesinin yapışım yeniden oluşturmaya çalışıyormuşum gibi geliyordu; burnumu *kesinlikle* işinin olmadığı bir yere sokmak gibi bir şeydi.

Ama Bert fikri benim yerime tamamladı. “Baban onun bizimle kalmasını isteyebileceğimizi mi düşündü?”

“Şey...” Bunu tam olarak o şekilde ifade etmezdim ama... “Evet. Manx’in herkesle anlaştığım varsayarsak. Ve tabu kalmak isterse” Bert başıyla onaylayıp ickisinden yudumladı. “Benzer düşüncelerim olduğunu itiraf etmeliyim. Baban Manx’in işlediği suçların, yaşadığı *ciddi* fiziksel ve duygusal travmaların bir sonucu olduğuna dair bize guvence veriyor...”

“Hem de en kotusunden,” diye araya girdi Michael ciddiyetle.

“... ve artık tehlikeli olmadığı konusunda da. Düşüncelerine katılıyor musun?”

Keşke bana bunu sormamış olsaydı. Ama elbette ki lider daha akıllı ve büyük olan ağabeyim yerine bana bakıyordu. Babamın birkaç tane sadık muttefikinden birisine karşı sacma sapan konuşmayacaktım.

73

TUZAK

“Bay Di Carlo -Bert- Manx benim *hayal* bile edemeyeceğim şeylerden sağ çıktı. Yıllarca kendisini incitmeyen tek bir kişi ona dokunmadı. *Yıllarca*. Ve kurtulmasını sağlayan tek şey olan demir sertliğindeki hayatta kalma içgudusu onu şu erkek kedileri öldürmek için yönlendirdi. Ona dokundular. Kendisine veya doğmamış bebeğine zarar vereceklerini düşündü. Bu yüzden kendisini korudu. Once o saldırarak.”

Ardından biraz duraksadım ama ne kadar durust olduğumu gormesi için en sonunda one eğildim. “Bunun tekrar olması mümkün mu? Evet. Ne yazık ki bence mümkün. Kendisini tehlikede hissederse nefsi mudafaa için saldıracağım düşünüyorum. Ya da bebeğini korumak için. Ama bizimle dört aydır beraber ve kimseye plini kaldırmışığı dahi yok. Bence ailenize ve burada ona kimsenin zarar vermek niyetinde olmadığı fikrine alışması için ona bir şans vererseniz en sonunda yola gelecektir. Normal bir hayat *istediğini* ve size guvenebileceğine onu ikna etmeniz için çok fazla caba harcamanıza

gerek olmadığım düşünüyorum.”

Guneydoğu lideri acık sozlu konuşmamı hazmederek bir süre gözlerini dikip bana bakmaya devam etti. Michael gibi. “Anlıyorum,* dedi Di Carlo en sonunda. Ardından gulumsedi. “Pekala, sanırım denemeye değer. Tabu mahkemenin onun yaşamasına izin vereceğini varsayarsak.”

Tecrubelerimden bunun gercekte ne kadar büyük bir *belirsizlik* olduğunu biliyordum.

74

Altı

“Pekala, hoş görünüyor.” *Butun şu pembelere alıştığınızda.* Elimi bebek karyolasının parmaklıklarında gezdirdim ve hareketli dantel kelebeklerden birini itip oynattım. Vic ailesinin Des için bir yatak **hasırladığım** söylemişti ama diğer şeylerden bahsetmemişti. Gözlerim beyaz, hasırdan sallanan sandalyenin, içi doldurulmuş oyuncak ayıların, bir çeşit yayh bebek koltuğunun, aksesuar ve ihtiyac duyabileceği malzemelerin yığıldığı bir bez değiştirme masasının ve kirfebez konulacak... acayip bir mekanizma... *şeyinin* üstünde gezindi. Sara doğduğunda bunun henüz icat edilmemiş olduğundan oldukça emindim.

Di Carlo ailesi Manx’ın bebeği için alışverişe gitmişti.

*■■■ “Çok hoş,” diye katıldı Manx. Ama gözlerinde yaşlar vardı ve mobuya dolu odaya rağmen sanki artan korku ve kafa karışıklığı girdabında onu suyun üstünde tutacak tek şey oğlumuş gibi bebeği hala göğsüne dayalı halde sınıksız tutarak duruyordu.

“Sorun nedir?” diye sordum ve bundan anında pişman oldum.

Sorun ne değildi İd? “Sen odaya yerleşene kadar... onu bir yere koymak... ister miydin?” Tuhaf bir şekilde bebek karyolasını işaret ettim, Manx sanki ilk defa görüyormuş gibi yatağa baktı.

Ama yatağa ilerlemek yerine bana baktı. Gri gözleri yaşlardan buyumuştu. “Bana ne olacak, Faythe? Doğruyu söyle. Vic her şeyin yoluna gireceğim söylüyor. Sen ne diyorsun?”

75

TUZAK

Pekala, yandık. Karyolanın köşesinden oyuncak bir kuzu alıp yumuşak, kıvrıkcık yunuyla dalgınca oynadım. “Manx, acıkcası bilmiyorum. Bu eşi görülmemiş bir şey.” Amerika’da mahkemeye çıkan diğer tek dişi kedi bendim ve yüzeysel benzerliklerine rağmen devam onunkinden farklıydı. Ona yapılan suçlamalar çok daha ciddiydi; benim bir cinayet ve virus bulaştırma suçlamalarıma karşın onun uc cinayet davası vardı. Yine de onun bu durumdan yakasını kurtarma şansı benimkinden çok daha yüksekti.

Buyuk olasılıkla onun da tam olarak bunu duymaya ihtiyacı vardı. “Pekala, ote yandan senin idam edilmeni oylamaya sunacaklarım *sanmıyorum.*” Önce Manx’e ardından da koridora açılan kapıya baktım. Herkes aşağı kattaydı ve konsey uyelerinden kimse henüz gelmemişti ama risk almayacaktım. “Neden oturmuyorsun? Sana bir şey açıklamam gerek.”

Manx’ın güzel dudakları korkuyla inceldi ama en sonunda merakı galip geldi. Ben kapıyı kaparken Manx uyuyan bebeği karyolaya yerleştirdi ve ardından sanki bir masaj sandalyesiymiş gibi sallanan sandalyeye cektü. Yatağın üstünde bağdaş kurdum.

“Pekala...” Kendi yumruklama yastığının yokluğunda Manx’ın gecici yatağındaki fırırlı bir tanesiyle idare etmek zorundaydım. Yastığı kucağıma cektim ve konuşurken dantel motifini parmağımla takip

ettim. “Uc erkek kediyi oldurmekten mahkemeye cıkıyorsun ama duruşma tamamen bundan ibaret değil.”

Ahunda birkaç ince çizgi oluştu. “Ne demek istiyorsun?”

Annemin ona ne kadarım açıkladığından emin değildim, bu yüzden en başından başladım. “Politik bir şey.” Anladığım kadarıyla Guney Amerika’daki Gurur konseyi, bizim konseyimizin Gurur suruleri üzerinde sahip olduğu haklardan daha az yetkiye sahipti. Bu yüzden politik mücadelelerimiz ona bir hayli yabancıydı. “Babanım kısa bir süre önce bölge konseyinin lideri olan konumundan uzak-

76 biliyorsun, değil mi?” diye sordum. Başıyla onayladı.

“Pekala, muhtemelen düşmanları senin davam daha fazla lideri babama karşı manipüle etmede kullanmaya çalışacaklar. Mahkeme seninle ilgili olduğu kadar babamla ve senin... suçlarınla nasıl ilgilendiğiyle de ilgili.”

Kaşları iyice çatıldı. “Anlamıyorum.”

Bunu en iyi nasıl açıklayabileceğimi bulmaya cabalayarak yavaşça

■ nefesimi bıraktım. “Bazı insanlar babamın seni, Jamey Gardner’ı öldürdüğü için cezalandırmış olması gerektiğini düşünüyorlar.

Jamey’nin ağabeyi Wes, Büyük Goller Gunır bölgesinin lideri ve Wes senin idam cezası almam istiyor.”

Manx başıyla onayladı ama sallanan sandalyenin kolundaki eli titremeye başlamıştı. Elbette idamın bir ihtimal olduğunu biliyordu ama bir şeyi bilmekle bunun yüksek sesle konuşulduğunu duymak arasında oldukça fark vardı. Tecrübelerimden yola çıkarak bunu 'doğrulamıştım.

“Ama dediğim gibi, bunu yapacaklarım *duşunmuyorum*. Sen pır dişi kedisin ve bizde gerçekten onlardan fazla yok.” Büyük olasılıkla hala nefes almamın tek nedeni buydu.

Duruşmada benim de idamım istenmişti ama bu tehdit sadece Marc’ı Gurur surumuzdan uzaklaştırmak ve beni başka birisiyle -benim için bir serseriden daha uygun bir eş olarak düşündükleri birisiyle- evlenmeye zorlamak amacım guden bir pazarlık kozuydu.

Marc’tan şimdilik kurtulmuşlardı ama kiminle evleneceğime ya da evlenip evlenmeyecek oluşuma başkasının karar vermesindense *olurdum*. Bu karar tamamen *bana* aitti ve konsey aksini düşünüyorsa memnuniyetle gidip kendilerini *becerebilirlerdi*.

Manxm davası konusundaki en iyi tahminim, herkesin umitsiz bir şekilde ihtiyaç duyduğu çocuklara, benim aksime bariz bir şekilde hevesli olmasından dolayı hayatım bağışlayacak olmalıydı. Ama

77

TUZAK

kucuk bir soran vardı. Manx bir erkeğin kendisine dokunmasına istekli *değildi*. Hic tepki vermediği Dr. Carver dışında *herhangi* bir erkeğin. Bu da ondan gelecekte çocuk elde etmenin oldukça güc olacağım gösteriyordu.

Neyse ki Michael Georgia’ya avukatlık göreviyle gelmişti ve mahkemede Manx’ın hala ciddi bir şekilde travma etkisinde olduğunu

ama samanla iyileşip normal bir hayata devam edebueceği konusunun altım cizeceğinden hic kuşku yoktu. Bir koca ve daha fazla çocuk içeren bir hayata.

Yine de o kocanın gerçekten de cesur birisi olması gerekeceğim düşünüyordum...

“Peki... beni öldürmezlerse? O zaman ne olacak?”

“Ah, işte şimdi zor sorular soruyorsun.” Onu rahatlatmaya çalışıp

davadan sonra olacakların alacağı cezaıyla fazlasıyla ilgili olduğunu söylemekten kaçınarak gulumsedim. “Ama anladığım kadarıyla birkac seceneğin var. Ciftliğe geri gelebilir ve bizimle kalabilirsin. Herkes senin **kalmana** çok sevinecektir. Fakat konseyin Teksas’ta sonsuza kadar yaşamana izin vereceğini sanmıyorum.”

Ciftlikte hem ben hem de Kaci varken Orta Guney Gurur bölgesi zaten ostrojen ağırlıklı bir bolgeydi ve babamın doğurgan uc dişi kedi “tutmasına” diğer liderler asla izin vermezdi.

“Eğer sen er gec başka bir Gurur surusu secmezsen bolge konseyinin senin adına bir tane sececeğinden kuşkulaniyorum.” Bu da en fazla gucu elinde tutan lider **tarafından** ustunde hak iddia edileceği anlamına geliyordu. “Ve büyük olasılıkla senden oğullarından biriyle evlenmeni bekleyeceklerdir.”

Bir felaket sonucu Calvin Malone konseyin başına geçecek olursa Manx hayatının geri kalanım onun gelini olarak gecirecekti ve bu da büyük olasılıkla Luiz’in esaretindeki hayatından daha iyi olmayacaktı.

78

Babam beni evlenmeye zorlamaya gonulsuz olduğundan ve **eninde** sonunda Marda kendi kararımıyla evleneceğime olan inancım **koruduğundan** ben de buna benzer bir kaderden **daha** yeni kurtulmuştum. Fakat Manx’in ailesi, kendisinin Miguel ve Luiz **tarafından 4caçınılmasmdan** kısa bir süre sonra bolge yönetiminin komşu bir Gurur surusu tarafından düşmanca ele geçirilmesi sırasında olmuştu.

Aslında Manx’in ortadan kaybolması muhtemelen babamın bolgedeki etkisini **zayıflatmıştı**; o olmadan uyelerine bir varis vadedemezdi.

Bu yüzden Manx ve oğlu dünyada yapayalnızdı. Benim durumumda da olduğu gibi onunla istenmeyen bir evlilik arasında duran tek şey babamdı.

Manx’in gözleri fal taşı gibi acıldı ve gerçeği idrak ettiği sırada yuzundeki kan çekildi. “Beni zorlayacaklar...”

“Hayır!” F,lini tutmak için uzandım ama ardından tutmamanın daha iyi olduğunu düşünüp hemen geri çektim. “Luiz’in yaptığı gibi değil. Konsey buna asla izin vermez.”

Ama onu evlenmeye zorlamak Miguel ve kardeşinin yaptığından daha az utanc duyulacak bir şey miydi? Elbette teknik olarak tecavuze uğramayacak ve ne Manx ne de çocukları herhangi bir fiziksel zarar görmeyecekti. Ama Desle birlikte yaşayacak güvenli bir yerleri olması için her gece sevmediği bir adama kendi rızasıyla teslim olması beklenecekti.

Cunku eğer Manx gelecek nesli doğurmayı reddederse hayatının değeri azalacak ve onu canlı bırakmak için *bazı* konsey uyelerinin çok az nedeni kalacaktı. Kendi duruşmam sırasında bana aynen böyle söylenmişti.

Bunu düşünmek bile cileden çıkmama yetti. Kuzey Amerika Gurur suruleri guneydeki komşularımızdan daha medeni değildi! Barbarlığı sadece *gorev* ve *gurur* gibi hoş kelimelerle daha iyi sus-

79

TUZAK

luyor, adaletsizliği ve baskıyı -ve lanet olsun ki görevi kotuye kullanmayı- gizliyorduk.

Ne *buyuk* bir *sacmalıkl*

Bir yanıma aşağı kata inip evdeki her kediden bir dişi kedinin kendi geleceğini secme hakkını talep etmeyi arzuluyordu. Gerekirse bunun için *savaşmayı*. Ama daha akıllı ve mantıklı yanıma değişimi sadece *istemenin* herhangi bir şeyi değiştiremeyeceğini biliyordu. Ve mücadele

etmek beni sadece mahkemede Manx'in yanma geri gönderirdi. Eğer sistemi değiştirmek istiyorsam, bunu iceriden yapmak zorundaydım. Jace bana bunu anlatmıştı ve haklıydı. şimdi bunu net bir şekilde gorebiliyordum. Ve bunun hızlı bir şekilde olmayacağım da biliyordum. Manx'i kurtarmak icin zamanında yetişemezdi. Onu Malone'un evinden uzak tutmak icin, cok daha kolaylıkla ulaşılabilen bir alternatifte ihtiyaımız vardı.

Belki de bir alternatifimiz vardı...

Manx'i korkutmamak icin icimde tuttuğum ofkeli kelimelerden dolayı boğazım ağrıyordu. Bu yuzden derin bir nefes alıp kalp atışlarımı yavaşlattım. Sakin kalırsam onun da sakın duracağını umuyordum. Ardından teselh edici bir gulumseme icin kendimi zorladım ve soz konusu alternatifini anlatmaya başladım.

"Ya da Di Carlo ailesinden hoşlanırsan ve onlar da senden hoşlanırsa, buyuk olasılıkla burada kalabilirsin." Bakışlarımı indirince ellerimin bir grup saten kumaş ve oyuncacı buktuğunu gordum, konuşmak icin boğazımdaki yumruğu yutkunmam gerekti. "Gecen yaz kızları Sara'yı duğununden hemen once kaybettiler. Onu Miguel oldurdu. Cok acı cekiyorlar, bu yuzden burada kalmamaya karar verirken senden bunu onlara cok nazik bir şekilde acıklamam rica ediyorum. En son ihtiyaclar olan şey daha fazla acı."

"Vic onu ozluyor."

Bakışlarımı şaşkınlıkla kaldırdığımda Manx'in gozyaşlarının yanaklarından süzöldüğünü gördüm. "Seninle Sara hakkında konuşuyor mu?"

Yanaklarındaki ıslaklığı silip yavaşça başmı salladı. "Akıllı, güzel ve güçlüydü. Miguel'in yüzüne tükürmüştü."

• "Evet." Guldum ve gozlerimi kırpıştırarak kendi gozyaşlanımı bastırmaya çalıştım. "Bu tam Sara'mn yapacağı şey. Ekonomi eğiti-Hiini yarılarmıştı ve cocukları olmadan once okulu bitirmeyi planlıyordu." Bu fazlasıyla saygı duyduğum bir karardı.

Ama olmuştu ve Di Carlo ailesinin ne mirascısı ne de Umberto emekliye ayrıldığında veya olduğunde bolgelerinde tutunma imkanları vardı.

Manx ve Des icin duzenledikleri odaya bakınarak, "Onlar iyi insanlar," dedim. "Kimbilir, belki Vic veya kardeşlerinin birisinden gercekten *hoşlanabilirsin*. Bu yuzden belki de bunun ustunde biraz duşunebilirsin."

"Duşuneceğim." Manx ağırbaşlı bir şekilde başmı hafifce yukarı aşağı salladı ve bez değiştirme masasından aldığı bir mendille uzun, koyu renkli kirpiklerimi kuruladı. "Eğer yaşarsam."

Yaşayacağım soylemek istedim. Her şeyin eninde sonunda iyi olacağım. Ama buna soz veremezdim ve ona yalan soylemeyecektim. Buna saygı duyuyor gibi gorunuyordu.

"Faythe, senden bir... Hımm..." Manx durdu ve gozlerini kapadı.

Muhtemelen soyleyeceklerinin İngilizcedeki doğru karşılığını anyordu. "İyilik istemem gerekiyor." Tekrar gozlerime baktı, sadece bakışlarının derindeği bue soylemek uzere olduğu şeyin onemini vurguluyordu.

"Evet?" Nefesimi tuttum, her ikimizin de kalp atışlarını duyabiliyordum.

Hayır, *ucumuzun* kalp atışları.

TUZAK

"Ben olursem Desiderio'yu eve goturur musun? Annene? Ona sormadım ama Des'e bakacağını duşunuyorum."

Boyle bir sorunun gerekliliğinden bir an icin o kadar dehşete duşmuştum ki cevap veremedim. Her ihtimale karşılık Des icin ayarlamalar

yapılması gerektiğini biliyordum. Ama davasının gorulmesine on iki saatten az kalmışken bu ayarlamaları Manx'in kendi başına yapması?

Boylesi bir cesareti hayal bile edemiyordum.

Sessizliğimi yanlış yorumlayarak, "Lutfen," diye fısıldadı Manx.

Gozleri caresizliğin derin gri havuzlan gibiydi.

"Elbette gotururum," diyerek onu temin ettim. Vucudunu bir rahatlık dalgası sardı ve bunu aradan çıkardığı için en sonunda gevşeyebilirmiş gibi kendisini sallanan sandalyeye bırakıp geriye yaslandı.-

Kendi olumunu düşünürken bu kadar mesut gorunen başka biriyle karşılaştığımı hatırlamıyordum.

* * *

O gece, akşam yemeğinden sonra Donna Di Carlo'nun beni Sara'nın yatak odasına yerleştirmesine engel olmak için çok çalıştım. Fakat hayın yanıt olarak kabul etmiyordu ve itirazımı bir hakaret olarak gorebueceğini fark ettiğimde tartışmayı bıraktım.

Niyetim bu değildi. Sara'nın fotoğrafları şifonyerin üstundaydi ve yatağın üzerinde eski oyuncak hayvanları duruyordu. Odası bir mabet gibi gorunuyordu ve bunu bozmak istemiyordum. Ama annesi odanın bomboş durduğunu gormekten sıkılmıştı ve besbelli benim odadan biraz faydalanmamı istiyordu.

Bu yüzden saat tam on birde Sara'nın yatağına uzandım... Ama uc saat sonra hala uyanıktım. O bana duvarlardan bakarak **sessizce** 82

neden Abb'yi kurtanp ona kurtaramadığımı sorarken uyuyamayacaktım.

Gözleri aklımdan çıkmıyordu.

En sonunda, sabah iki buçuk civarında odasından çıkıp koridorun sonundaki Vic'in odasına gittim ve yatağına girdim. Neredeyse fark etmedi bue. Sadece bana yer acmak için kenara kayıp hafif hafif İıorlamaya geri dondu.

Jace'le asla yatağına girmezdim cunku Marc ikimizi de asla affetmezdi.

Jacele gerçek bir bağımız olduğunu ve onun bunu yeniden canlandırmaktan memnuniyet duyacağını biliyordu. Ama Vic ve Marc yıllardır ortaklı ve Marc ona tamamen guveniyordu. Daha çok da Vic'in bana cinsel acıdan hic ilgi gostermemiş olmasına guveni**yordu.** Arkadaşımdı ve olmuş kız kardeşinin yatağında neden uyuyamadığımı anlayabilecek birisiydi.

Dakikalar içinde uykuya daldım ama gunun ilk ışıklanıyla birlikte uyanıp annesinin hislerini incitmemek için sessizce Sara'nın odasına geri gittim.

Erkenden duş alıp giyindim ve kahvaltıdan sonra Michael, Manx ve Brian'a veda ettim. Ardından Vic beni Atlanta'daki havaalanına goturdu. Uçağım Dallas'a öğlen vaktinden hemen önce indi, valizlerimi almaya gittiğimde Jace orada beni bekliyor, tepedeki floresan ışığında mavi gozleri parlıyordu. Kati yanında duruyordu. Kestane renkli dalgalı saçlarım tek kulağının arkasından atkuyruğu yapmıştı. Ellerim taşlanmış kot pantolonunun ceplerine sokmuştu. En sevdiği uzun kollu tişortunun üstunde fermuan acık ceketi vardı.

Beni henüz gormemişti ve merak içinde kalabalığın üzerinde goz gezdiriyordu. Sonra Jace omzuna dokunup beni işaret etti.

Kaci'nin ela gozleri beni buldu. Yuzu rahatlama ve heyecanla aydınlandı.

Kalabalığın içinde bana doğru hareket etti, saçları arkasından savruluyordu. Gucsuz durumundan oturu insan hızıyla hareket

83

TUZAK

ediyordu. Ve umarım etrafındaki insanları da düşündüğünden. Oyle bile olsa Jace, Kaci yanından ayrıldığı anda panik yaptı. Bunu gozte. rinde gorebiliyordum. Kaci'yi kalabalığın icinde gozden kaybetmişti ve sakinliğini kaybetmesine cidden ramak kalmıştı.

Bakışlarım yakaladım ve sakince başımı iki yana salladım; onu gorebiliyordum.

Bir saniye soma Kaci hızla kamıma carptı ama beni geri itecek kadar bile gucu yoktu. Ceketime doğru, “Geri donmeyeceğini sandım,” diye mırıldandı ve kollan belimin etrafım sardı.

“Ne? Neden geri'gormeyecekmişim ki?” Cantamı yere indirdim ve iki elimi de omuzlarına koyup yuzunu gorebilene kadar nazikce kendimden uzaklaştırdım. Gosterdiği anlık cabadan bile nefes nefeseydi ve yuzu teninin hasta solgunluğu altında harcadiğı efor* dan kızarmıştı; bu yeni bir gelişmeydi.

Fakat ona guven vermek icin gulumsedim. O da gercek olduğuma acıkca ikna olarak bana gulumsedi.

Kaci geri adım atıp cantamı iki eliyle tuttu. Konuşurken Jace'e donmuştu bile. “Greg yaralandığını soyleyince iyileşene kadar Georgia'da kalacağım düşündüm.”

Fazla ağırlıktan düşebileceğinden korkarak cantayı ondan aldım.

“Bir şeyim yok, Kaci. Goruyor musun?” Sağ ayağımı yere vurarak sağlamlığımı gosterdim. “Topallamıyorum bile. Ve neden olduğunu biliyor musun?”

“Neden?”

“Cunku *donuşum* gecirdim.” Etrafta cok fazla insan olduğundan fısıltıyla konuşmaya başladım. “Donuşum, insan formunda iyi” leşmekle harcayacağım zamanın *kucucuk* bir parçasında yaralan iyi' leştirebilir.”

84

; “Pekala, iyi etmişsin.” Kaci omuzlarım silkti ve Jace'e doğra gitti. Sacım rahat bir tavırla savurarak fazla gizli olmayan imamı goz ardı etti. “*Ben* yaralı değilim.”

P*İ3tosizce homurdandım. On uc yaşındaki birisiyle uğraşmanın bir bebekle uğraşmaktan daha zor olabileceğine iki ay once hayatta inanmazdım. Sanırım doğa bu yuzden coğu kadım yola bebeklerle cıkanyor ve onlann zamanla buyuyup ergen olmalarına izin veriyordu, ^ff. Jace cantamı aldı. Ona hızlıca sarıldım. Geri cekildiğimde bana dikkatle bakarak, “Bacağı nasıl?” diye sordu.

“Sadece biraz ağnyor. Ama bunlar benim sert gorunmemi sağlıklı o r , ne dersin?” Tişortumun kolunu sıyınp yeni savaş yaralarımı gosterince Jace takdirle ıslık calıp guldu. “Ethan nerede?” diye sordum tişortumun kolunu tekrar eski yerine cekerek

Kaci on cebinden MP3 calarım cıkarakararak smтті. “Starbucks tezgahındaki kızla takılmaya çalışıyor.”

Kaşlarımı cattım. “*Takılmaya* mı çalışıyor?” Kaci'nin fazla rahat ifadesinden mi, yoksa ağabeyimin tek eşlilik kavramım bariz bir şekilde hafife almasından mı daha fazla rahatsız olmam gerektiğinden emin değildim. Sanırım pirinc pilavından sıkılmaya başlamıştı.

. Kaci bilge bir şekilde başıyla onayladı. “Evet ama onun gercekten kahvenin peşinde olduğunu sanmıyorum.”

Jace utangacca Kaci'nin başının ustunden bana gulumseyince gozlerimi devirdim. “Haydi eve gidelim. Ve artık Ethan la takılmak yok. *Aklı başında* olan buyuklerinin gozetiminde olman gerekiyor.”

Ağabeyimi kremşantinin boca edildiği orta boy bir iceceğin onunde, yeşil Starbucks onluklu bir kızın karşısında oturduğu buyuk

yemek alanından aldık. Arabaya gidene kadar butun yol bolunca gulumsedi.

85

TUZAK

Uc saatlik araba yolculuğundan sonra Kati kapıya dayanıp uykuya daldı. Kulaklığı kulaklarında duruyor, genclik sıkıntısıyla ilgm çıkan en son marşı etrafa gurultuyla duyuruyordu. Nefes alıp vermesini izledim ve her şey goz onune alındığında bu kadar huzurlu görünmesinden hayrete düştüm.

Cunku Kati Dillon'ın huzurlu bir hayatı olmamıştı. Bir kedi adama kıyasla bile.

Kati herhangi bir Gurur surusunda doğmamıştı. Bu, her daim artan serseri nufusu düşünulduğunde olağanustu derecede alışılmamış bir durum değildi. Ama Kati bir serseri değildi. Ender gorulen bir genetik anomalisi vardı; *ifisan* anne babadan doğan bir kedi adam. Şimdiye kadar Kati turunun bildiğimiz tek orneğiydi.

Nesillerdir suregelen inanışın aksine, alışılmadık olsa da bir kedi adam ile bir insanın çocuklarının olmasının gercekten de mumkun olduğunu daha altı ay once öğrenmiştik. Boylesi ender birleşimlerden dunyaya gelen,cocukların DNAlarında bazı cekinik kedi adam genleri olurdu. Ancak bu genler bir gun kedi formundaki bir kedi adam tarafından ısınlıp veya tırmıklanarak “aktif” hale getirilmedikce çocuk üzerinde hicbir etki gostermezdi.

Normal insanlar bir kedi adam saldırısından sağ çıkamazdı. Vucutları “virus”le savaşıp ve en sonunda da enfeksiyondan olurlerdi.

Bu yuzden, butun serseriler bir zamanlar kedi adam saldırısına uğramadan once gerekli kedi adam genlerine sahip olan insanlardı.

Kaci'nin hem annesi hem de babası bilmeden bu cekinik genleri taşımıştı. Alışılmadık birleşimlerinin sonucunda hicbir kedi adam ge* nini miras almamış bir kız doğmuştu. Ve her iki taraftan da bu genleri alan Kati. İki insandan doğma safkan bir kedi adamdı ve ergenlik çağı onu ilk donuşumune goturene kadar hicbir fikri yoktu.

Aşırı yoğunluktaki acıklanamaz bir acı ve akıl almaz bir donuşumun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdım. Acısı ve kor86 kuşunun had safhada olduğu bir anda, kendisine ne olduğuna dair en ufak bir fikri yokken kazayla annesini ve ablasını öldürmüştü. Ve bu surecte gecici olarak akıl sağlığını yitirmişti.

Kati kedi formunda kendi başma haftalarca dolanıp durmuştu, cunku nasıl yapılacağı bir yana, geri donuşum gecirebileceğini dahi bilmiyordu. Coğunlukla icgudusel olarak hayatta kalmak icin ne yapması gerekiyorsa yapmıştı ama onu bulup insan formunu ve bununla birlikte akıl sağlığım tekrar nasıl kazanabileceğini gosterdiğimizde dort ^pusinin üzerindeyken yaptığı şeylerden dehşete düşmüştü.

O kadar dehşete düşmüştü ki bir daha asla kedi formuna donuşmeyeceğine yemin etmişti. Bunu yaparsa birisini inciteceğine inanıyordu.

Ama donuşum gecirmeyi reddetmekle yalnızca kendisine zarar veriyordu.

Uyurken onu seyrederken neredeyse onu ilk gordüğüm zamanki kadar zayıf olduğunu fark edince şaşırdım. Yavaş yavaş kendisini öldürüyordu ve bunu durdurmak icin bir şey yapmalıyım. Kendisine yardım etmesi icin ona yardım etmeliydim.

Kapıdan gecip ailemin mulkune giden cakıl taşlı, uzun araba yoluna girdiğimizde saat neredeyse öğleden sonra dort olmuştu. Kış yuzunden cıplak olan arazi yolun her iki tarafında uzanırken Lazy

S çiftliği onumuzde duruyordu. Derin lastik izleri bir acı oluşturarak doğudaki araziye ayırıyor, ucgen çatısıyla eski ve hoş gorunen büyük, kırmızı ahıra doğru gidiyordu. Yolun sonundaysa ev duruyordu. Uzun ve alcaktı, babamın iş yaşamında dizayn ettiği binalardan farklı olarak tasarım açısından sadeydi.

Jace evin onundeki yuvarlak araba yolunda Ethan'm arabasının arkasına park etti ve erkekler ağabeyim Ovven'in bir Rock Band5 turnuvası düzenlediği misafir evine girip gozden kayboldular.

5 Bir tür video oyunu. (ç.n)

87

TUZAK

Cantamı alıp odama doğru ilerlemeye başladım, Kaci beni takip ettiğindeyse buna hic şaşırmadım. Annem bir zamanlar Michael ve Ryan'm paylaştıkları odayı onun için hazırlamıştı ama dişi kedi orada sadece uyuyordu. İnsan formundayken yeterince iyi **dövüş**, meyi öğrenebilirse bir daha asla donuşum gecirmesine gerek kalmayacağına ikna olmuş bir halde, zamanının çoğunu bir golge gibi beni takip etmekle geciriyordu. Ve ben ne dersem ya da yaparsam yapayım, onu aksine ikna edemiyordum.

Odama gelince eşyalarımı yatağın ustune bıraktım ve Kaci de yuzustu cantalarımın yanma atladı; bacakları dizlerden kıvrılmış, ayakları kalcılarının ustunde sallanmaktaydı. "Baksana, bu gece sinemaya gitmek ister misin? Parker birkaç gun once misafirhaneyi elektrikli supurgeyle supurduğum için bana yirmi dolar verdi ve butun hafta çiftlikten neredeyse hic çıkmadım."

İnleyerek cantanın fermuarım acıp şampuan ve sac kremimi iç cebinden çıkardım. "Kaci, erkekler için temizlik yapma! Kendi pisliklerini temizleme konusunda son derece beceri sahibuer ama sen bir hizmetçi gibi hareket edersen, onlar da sana bir hizmetçi gibi davranır."

Kaşlarım cattı, yaklaşım tarzım hislerini incitmişti. İçimden kendime kufrettim. Kucuk bir kızla konuşmak benim için bu kadar zor olmamalıydı. Gerci ne de olsa birisinin aku hocası olmayı hic beklemiyordum.

Lanet olsun, muhtemelen hic kimsenin *halası* bue olamayacaktım.

Havayı yumuşatmak için gulumsedim ve bir kez daha şansımı denedim. "Hem ayrıca canın elektrik supurgesini kullanmak istediğinde evimizde son derece iyi pek çok oda var. Mesela benimki." Bej rengi Berberi halinim ustunde bir supurme hareketi yaptım; halı kesinlikle ugiye ihtiyac duyuyordu.

Kaci guldu. "Oyleyse film için ne düşünüyorsun? Sen buetleri alırsın, ben de patlamış mısırı."

Elimde sac bakım ürünlerimle banyoya doğru geri geri yurudum.

"Yarm okul var."

■ ; Parmağıyla yorganımdaki dikişleri takip etti. "Okula gitmiyorum."

§*C "*Gidebildirdin...*" Cumlemi yarım bırakıp şahsi banyoma girdim;

beş çocuk içinde tek kız çocuğu olmanın tek gerçek avantajıydı bu.

Şampuanı ve sac kremini kuvetin kenarına koyduğum sırada Kaci kapı aralığından suratını astı. "Bunu nasfi yapabueceğini biliyorsun."

Esas planımız Kaci'nin ikinci yarıyılın başında Lufkin'de sekizinci sınıfa başlamasıydı. Babam gerekli dokumanları -Karli Sanders

adı altındaki doğum sertifikası ve aşı kayıtları- sağlamıştı ve

Kaci onun yakın zamanda yetim kalan ve bakımımıza bırakılan

yeğeni olacaktı. Kaci kendisine yeni bir sac rengi ve modeli secmişti

-uzun, koyu renkli katlar- ve aldığımız bu onlemlerle kimsenin

İngiliz Kolombiyası'ndaki evine bir vahşi hayvan surusunun

saldırması esnasında kaybolan Kaci Dillon ve Karli Sanders arasında bir bağlantı kurmayacağından hemen hemen emindik. Elbette ki bu, Kaci'nin ailesinin onu daha fazla aramaması konusunda işe yaradı. Annesi ve ablasını öldüren aynı saldında olduğu sanılmıştı. Babası aylar önce onun adına bir mezar taşı dikmişti ve soylenenlere göre kaybım ve ızdırabım kabullenmeye çalışıyor gibiydi. Ama nihayetinde bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü ikinci yangının başlamasından bir hafta önce Kaci gidemeyecek kadar güçsüzleşmişti. Sadece ahıra yurumekle bu nefes nefese kalıyor ve günde birkaç defa kestiriyordu. Teni soluk, bazen terden yapış ya-Pişti. Daima migreni vardı ve ara sıra bulantı nöbetlerine giriyordu. Donuşum gecirene ve gücüne geri kavuşana kadar okula gidemezdi. O zamana kadar annem ona ana konulan evde öğretecekti. Ama ikisi de bundan hoşlanmıyordu.

89

TUZAK

“Bunu yapamam.” Tavanıma bakmak için sırtüstü donduğu sırada Kaci'nin kaşları iyice çatıldı. Yeni bir baş ağrısı uzaklaştırmak için alınını ovalıyordu.

“Evet, yapabilirsin. Yardım edebilirim.” Banyo sungeri ve sac kurutucumu çıkarmak için cantama geri dondum. Onları banyo tezgahına koyduğum şuada hala konuşuyordum. “Dr. Carver düzenli bir şekilde donuşum gecirdiğinde çok hızlı bir şekilde iyileşeceğini söylüyor. Ardından normal bir çocuk gibi okula gidebilirsin.”

“Normal!” Burnundan nefesini hızla verip bana bakmak için başım yana yatırdı. “O lanet olası şey de neymiş?”

Kullandığı sözcükleri duyunca inledim. Nasıl olabiliyor da bütün *lanet olası* kötü alışkanlıklarımı edinmeyi başarabiliyor ama iyilerine *hic* dokunmuyordu? “liderin onunda böyle konuşamayacağım biliyorsun, değil mi?”

Kaci büyük ela gözlerini devirdi. “Sen konuşuyorsun.”

Kahretsin!

Evin on taraflarına yakın bir yerden annem kahkaha attı, besbelli bütün konuşmayı duymuştu. Her zaman tıpkı bana benzeyen bir çocuğum olmasını umduğunu soylardı ama ikimiz de bunun bu kadar cabuk olmasını beklememiştik.

Ama Kaci tabii ki haklıydı. Sinirli bir şekilde iç geçirerek yatağa oturdum. Bana bakmak için yan dondu; yüzünü eline **dayamıştı**, dirseği yorgana batıyordu. “Kaci, bu Gurur surusu içinde **hayatım** benimkine benzetmek *istemezsin*. *Akıllı* bir kız, sadece tecrube olsun diye hepsini tekrarlamayı seçmek yerine **hatalarımdan** birkaç şey öğrenir.”

Kaşlarım çatıp yorgana gözlerini dikti. “Babam da kufretmeme izin vermezdi.”

90

Kalbim tekledi. Kaci sanki onlardan konuşmamak ya da onları düşünmemek daha kolaymış gibi babasından veya geçmiş hayatından neredeyse *hic* bahsetmezdi. Bunu anlamama rağmen, sorulan gormezden gelmenin onlarla baş etmek için en sağlıklı yol olmadığını biliyordum.

Ama devam etmesi için onu cesaretlendirmeden önce birden başını sallayarak konuyu değiştirdi. “Ayrıca bana her şeyi iyi idare ediyormuşsun gibi geliyor.”

“Ama *sen* daha iyisini yapabilirsin. İstedğin her şeyi yapabilirsin. Devlet okulundan başlayarak.”

Kaci ic gecirdi ve tavana gozlerini dikmek icin ters dondu, elleri kamının ustunde duruyordu. Ama gozlerindeki inatcılığı gorebiliyordum. Ne derse desin, okula gitmek istiyordu. Şu donuşumu reddetme olayı dışında ben de onun durumunda bulunmuştum ve bir yerde sıkışıp kalmanın, sürekli dırdır yapan bir gozetmen altında kalmanın ne kadar berbat olduğunu çok iyi biliyordum. Yatağın ucunda elimi tekrar cantama daldırdım ve beyaz bir Wal-Mart torbasına sardı kanlı, mahvolmuş kot pantolonumu çıkardım. “Bu koku ne?” Kaci kamının ustune dondu ve bohçayı yere bıraktığım sırada bir ugi belirtisiyle havayı kokladı. Gece ahırm arkasındaki endüstri tipi yakma finnim çalıştınp bütün bu pisliği icine atmam gerekecekti.

Himm. Acaba en sonuncu toplu yakım işleminden sonra hala sıcak mıdır...

“Buyuk olasılıkla kot pantolonumu tırmıklayıp yırtan serserinin kokusunu alıyorsun,” dedim cantaya tiksintiyle bakarak. “En sevdiğini pantolonumdu.”

“Hayır, o değü.” Burnunu cantama sokup dikkat cekici bir şekilde kokladı ve başım kaldırıırken fermuar atkuyruğundan birkac kaim kahverengi sac telini çekip yuzune düşmesine neden oldu. “Bu

91

TUZAK

Marc.” Serbest kalan saçlarım yuzunden geriye cekti. “İc camaşırın Marc gibi kokuyor!”

Yanaklarım kızardı ve cantamı yataktan cektim. On uc yaşındayken annem dışında etrafımda erkekler hakkında sorular soracağım benden daha büyük bir kadın yoktu. Ve gelecek nesillerin hayatı bu işlemle ilgili anlayışına bağlı olmasaydı, ona cinsellikle ilgili hiçbir şey sormazdım.

Ve anneme gore gelecek nesillerin hayatı gerçekten de buna bağlıydı.

Kafasında oluştuğunu adeta hissedebildiğim sorulara hazırlıksız yakalanarak, yuruyup cantamın icindeki diğer şeyleri her zamanki kapaklı camaşır sepetime tepetaklak boşalttım. Ben on iki yaşındayken annemin odama koyduğu mor kurdelelerle suslu, hasırdan yapılma bir şeydi.

Sepete eleştirel bir gozle baktım. Bir an icin aklım karıştı. *Ne tarz bir lider adamının camaşır sepetinden kurdeleler gecer ki?* Başka bir şeye ihtiyacım vardı. Daha faydalı. Buyuk ve dayanıldı, taşıyacağı kan ve ter lekeU kıyafetlere aykırı olmayacak bir şeye.

Buyuk, metal bir cop kovası gibi. Ya da *bıv fıçı*.

Kız işi sepeti isteyip istemediğini sormak icin Kaci’ye doğru dondum ama daha ağzımı acamadan konuşmaya başlamıştı bile. “Pekala, M a r d a ne kadar zamandır birliktesin?”

“Himm... Lisenin son iki yılında beraberdik, sonra **yaklaşık** beş yıl ayrı kaldık. Ve gecen yaz tekrar bir araya geldik.”

“Neden ayrıldınız?”

Cunku ben bir aptalım. Boş cantamı dolabımın icine fırlatıp kapıyı tekmeyle kapadım. “Bu biraz kaşık, Kaci. Buyudukce işler tuhaflaşır. Hazır fırsatın varken bir çocuk olmanın keyfini çıkart

92

“Her neyse.” Donup tekrar sırtustu uzanmaya başladı. “Cocuk olmak berbat bir şey. İnsanlar sana ne zaman kalkacağım, ne zaman yatağa gideceğini, ne zaman yemek yiyeceğini, ne giymeyeceğini soyluyor...”

Pantolon ceplerimi ustune boşalttığım şifonyerimden bakışlarımı kaldırıp beni bariz ve akıl almaz derecede yersiz bir kıskançlıkla izlediğini gordum. “Ailemle tanışmış mıydın? Fark etmediysen diye soyluyorum, bana hala ne yapmam gerektiğini soyluyorlar. *Surekli* “Evet, pekala, en azından bunun icin para alıyorsun.” “*Bu* sene değil.” Lider adamları bedava oda ve gıdaya ilaveten kucuk bir maaş alıyorlardı. Ama kasım ayındaki mahkemenin bana verdiği “kamu hizmeti” cezasının bir parçası olarak, kısmi donuşumu dostumuz olan lider adamlarına öğretmen yanında, butun bir sene boyunca maaşımdan da feragat etmek zorunda kalmıştım. Şimdi sahip olduğum tek şey üniversiteden beri biriktirdiğim azıcık para ile babanım tum adamlarının sahip olduğu iş kredi kartıydı. Ve bu kart sadece lider adamlarının resmi işlerinde kullanılabılırdi. Bu da gorunuşe gore yanı litrelik bir New York Super Fudge Chunk dondurmasını icermiyordu. Ya da Starbucks’a yapılan bir gezintiyi.

Kahretsin!

“Marc’ı seviyorsun, değil mi?” Bir yanağı yorgana dayalı Kaci’nin yansıması aynadan bana bakıyordu. Şaşırarak şifonyerimden dondum ve sanki hayatım onu eğlendirmekten başka bir amaca hizmet etmiyormuş gibi, saklamadığı bir merakla beni izlerken buldum. Ama yine de sinirlenmedim, beni sorgulayan annem olsaydı şüphesiz sinirlenirdim. Cunku Kaci’nin gizli bir amacı soktu. Beni bir şeye ikna etmeye ya da yonlendirmeye çalışmıyordu. Sadece *her şeyi* bilmek istiyordu.

İc gecirip yatak odamda ilerledim, ardından ona doğru donerek yatağın ustune oturdum. Bacaklarımı yoga yapar gibi altıma aldım.

93

TUZAK

“Marc’ı seviyor muyum?” diye tekrarlaymca, doğrulup sırtım yatak başlığına dayayarak başıyla onayladı. Pembe, pofuduk yumruklama yastığını kucağıma cektim. Eğer kendi istediğimle kız kıza muhabbete gireceksem, duzgun bir şekilde silahlanabilirdim de.

“Evet, Marc’ı seviyorum.” *O kadar seviyorum ki, onu her gun gormemek ve ona dokunmamak canımı acıtıyor.*

“Peki ya Jace?”

Goğsum sıkıştı ve kalbim yerinden çıkmak istercesine atmaya başladı. “Ne olmuş ona?”

“Senden hoşlanıyor. *Marc ’m* şenden hoşlandığı gibi.” - |J>:,

“Boyle düşünmene sebep olan şey ne?” En iyi ifadesiz yuzumu takındım.

“Seni izliyor. Her zaman. Bir şeye ihtiyacın olursa getiriyor. Ve sana baktığı zaman kalbi *gercekten* cok hızlı atıyor. Bunu duyabiliyorum.”

Kurnazca gulumsedi ve buyuk ela gozleri ışıldadı. “Senin kalbinin şu anda attığı gibi.”

Lanet olsun. Gozlerimi kapama veya hayal kırıklığımı başka şekilde gosterme durtusune direndim. Cunku buyuk olasılıkla kalp atışlarım gibi bunu da fark ederdi. “Kaci, bu gercekten... karışık bir durum.”

“Cunku ondan o şekilde hoşlanmıyor musun?” Saf bir umut

Kari’nin yuz hatlarını kapladı ve birden anladım. Konu benimle ve Marda ilgili değudi. Jace’le ilgiliydi.

Kaci, Jace’e tutulmuştu.

Ah, kahretsin.

Erkeklerle ilgi duyması onun yaşındaki bir kız icin normal bir gelişmeydi ve donuşum gecirmesi icin onu ikna etme konusunda cok katkısı olabilirdi; birileriyle çıkmaya başlamak icin yeterince sağlık

olması gerekecekti. Birkac devasa, korumacı refakatciyle birlikte. ARa
94

jace neredeyse yirmi beş, Kaci ise sadece on uc yaşındaydı. Hoşlanacak
yaşıtı bir cocuğa ihtiyacı vardı.

Bu da onu okula kaydetmek için bir başka nedendi.

Ama esas sorusuna gelince... “Kaci, ben Marcla birlikteyim.”

P^Ojrleyse Jace boşta, değü mi?”

Kaci tekrar kaşlarını cattı ve acık yatak odası kapıma goz attı.

Ardından bana dondu. Konuştuğunda sesi guclukle duyulabilen bir
ösilti halindeydi. “Sen ve Marc ilk kez...”

Mayday, mayday!

Kafamda alarm zilleri calıyordu, gozlerim inkar icinde hızla kapandı.

Bu konuşmayı Kaci/le yapmaya hazır *değildim*. Ama yine

de bir şekude Kaci’nin hayatıma sanki kendisininkinin karbon kağıt
kopyasıymış gibi bakması konusuna geri donmuştuk. Bu tarz bir sorumluluk
istemiyordum! Hata yapma özgürlüğümü ve hatalarımın

benimki dışındaki hayatları altüst etmeyeceğini bilmek istiyordum.

Ne yazık ki babamın adamı olduğumda bu ayrıcalıktan vazgeçmişim.

“Vay canına, Kaci, biraz ağır ol.” Başımı iki yana salladım ve kendimi
samimiyetle bakan gozlerine bakmaya zorladım. “Seksi düşünmek
icin cooook kucuksun.”

Gozlerini devirdi. Bu tavn urkutucu derecede kendi ergenliğimdeki
tavırlarıma benziyordu. Tamam, aynı zamanda şu zamana kadar
surdurebudiğim yetişkinliğime de.

Genellikle evde gorduğu dersler sırasında anneme sakladığı
hiddetli ses tonuyla, “*Opuşmekten* bahsediyordum,” dedi. “Sadece
Marcla opuştuğunda kac yaşındaydın demek istemişim. Ama hazır
seks konusunu acmışken...” Gozleri bir muziplik kıvucımıyla ışıldıyordu.
“Aynı soru.”

95

TUZAK

Kahretsin! “Senden çok daha buyuktum.” Başım zonkluyor ve
acı hissi goğsumu delip geciordu. Panikatak geciriyordum. Bu kucuk
enik bana anevrizma yaşatıyordu!

Gerçeği soyleme konusunda katı bir inanca sahiptim ama doğrulanmın
bazdan bu kadar kucuk kulaklar icin uygun değildi ve

başkasının cocuğunu yanlış bir şeye yonlendirmek istemiyordum!

Başka tarafa yonlendirmeliydim. Konuyu değıştirmeliydim. Annem
iceri girmeye karar vermeden once konuyu ona cevirmeliydim.

Ama Kaci hala konuşuyordu...

“Bu senin fikrin miydi, yoksa onun mu?”

Ah, kahretsin. Ama daha bitirmemişti.

“Acıyor mu? Cunku duyduğuma gore...”

Pekala, bu iş burada durmalı.

Bir elimi kaldırdım, avuc icim evrensel *dur* işaretini gostererek

ona donuktu. Ardından derin bir nefes alıp tekrar acık kapıya baktım.

Bu defa duyulmaktan ziyade kacmayı düşünerek. Ama bu korkaklıktı.

Elimde sadece bir kurekle kedi formundaki bircok serseriye

karşı durabiliyorsam, elbette on uc yaşındaki bir cocuk ve onun leylekler
ile bebekler soruşturması karşısında da durabilirdim.

Ve bunu beceremesem bile onu en iyi şekilde oyalayabilirdim.

“Bir seferde korkunc derecede çok soru soruyorsun, Kaci. Ve
çok fazla kişisel bilgi istiyorsun.”

Surat astı ve kot pantolonunun yıpranmış pacasını amacsızca
cekiştirdi. “Bana hicbir şey anlatmayacaksın, değil mi?”

İc gecirdim. En azından bazı sorularım cevaplamak bana gerçek anlamda güvenmesini sağlamada işe yarayabilirdi. Bu da dönüşüm için onu ikna etmemde bana yardımcı olabilirdi. Ama hiçbir gerçek

96

uzlaşma tek taraflı olmazdı. “Bak sana ne diyeyim. Uc sorunu cevaplayacağım; istediğin herhangi ucunu...”

Gozleri beklentiyle ışıldadı.

sen dönüşüm gecirdikten soma.”

Kaci kaşlarını çatı. Ardından zaten soluk olan yuzunden daha fazla renk giderken ayağa kalktı ve odanın içinde ayaklarını yere vura vura ilerleyip acık kapıdan çıktı.

Arkasından, “Bunu hayır olarak mı alayım?” diye seslendim.

Cevaben yatak odası kapısını carptı. İrkildim.

Pekala, bu konuşma gayet iyi gitti...

TUZAK

Yedi

“Tekrar!” Ethan duzgun durması için her iki kolunu da ağır kum torbasının etrafına sarmıştı. Onu tepeden tırnağa yakacak bir bakış attım.

Veya en azından cenesini kapatacak. “Bu defa daha sert. Ve biraz daha yukan. Yandan dizine vur, yere cokecektir. Sonra her şey biter ve geriye sadece onu dovmek kalır.”

Terli alırm aynı derecede terli kolumla silerek, “Onun dizleri yok,” diye çıkıştım. Tuvaletin yanındaki katlanan sandalyenin üzerinde temiz, kuru bir havlu asılıydı ama onu almak için odanın karşısına yuruyemeyecek kadar yorgundum. “*Bacakları bile yok*”

“Ah, espri mi yapıyorsun?” Ethan sevimli bir şekilde gulumsedi.

Yeşil gozleri meydan okurcasına parlıyordu. Kollarım yana indirip kum torbasının etrafından dolaştı. Ayakkabıları attığı her adımda kaim mavi mindere gomuluyordu. “Esprituel olacak enerjin varsa seni yeterince sıkı çalıştırmıyoruz demektir. Değil mi Kaci?”

Doğru.” Genc dişi kedi bacıklarını katlanan sandalyenin ustune koydu ve sıcak cokolata dolu fincanından yudumlayıp iceceğini ^Pa gibi iş goren ağırlık kaldırma setinin ustune koydu. Bir gece °İ9rak^1 (^n^ me l^dar çok zorlamam konusunda beni resmi açışmıştı. “fine de Ethan’ın canıma **okumasını** seyretme Usunda pek cam sıkıhyormuş gibi görünmüyordu...

K...k hain.

99

TUZAK

Bodrum katımız ısıtılmıyordu ama etrafım saran toprakla doğal yoldan yalıtımlıydı. Bu yuzden yukarıdaki pencerelerden içeri sızan hafif soğuk benim ya da Ethan için sorun değildi. Sadece yarım saatlik olcucu ağırlık kaldırmadan sonra ustumuzda yalnızca egzersiz kıyafetlerimiz olmasına rağmen ikimiz de terlemiştik. Hatta Ethan kendi tişortunu birkaç dakika önce çıkarıp atmıştı.

Ama Kaci uzun kollu tişortunun, kotunun ve ince bir battaniyenin altında titriyordu. Bizimle egzersiz yapmaya yetecek kadar enejisi ve kendim sıcak tutacak vucut yağı yoktu ama ne kadar yalvarsak, zorlaş ak ya da tehdit etsek de annemin onu daha fazla kakao ve cebir kitabıyla beklediği yukan kata çıkmaya ikna edemedik. Büyük olasılıkla yukarı çıkmasını sağlayabilirdim ama cevaplanmamış seks sorulan yuzunden bana hala kızgın olduğu için konuyu ustdememeye karar vermiştim. Ayrıca zaten yakında öğle yemeği için yukarı çıkacaktık

“Beni yormuyorsun ki.” Ethan’ın bana attığı havluyu yakalamak

icin uzandim. “Benimle alıştırma yapıyorsun, dövüşmuyorsun. Yoksa başka bir hatırlatmaya mı ihtiyacın var?”
“İhtiyacım olan gerçek bir zorluk, akıllı şey.” Ethan şakalaşmamızdan hoşlanıp gulumseyen Kaci’ye goz kırptı. “Bunu başarabileceğini düşünüyor musun?”

“Ah, bunu sen istedin E...” Ben daha cumlemi bitiremeden Ethan saldırıya gecti.

Sağa hamle yaptım ama fazla yavaşım. Omzu koluma carpıp dengemi bozdu. Kıcustu kalın minderin ustune düştüm ve **yuvarlanıp** yolundan cekildim. Bir saniye once bulunduğum yerdeki **mindere** vurdu ama cektan ayağa kalkmışım.

Sırtına çıktım ve dizimi omurgasına yerleştirdim. Ethan inleyip bukuldu. Dengemi sağlamak icin ustune ata biner gibi oturdum-
100

gibi salladığı sağ kolunu tuttum ve kelepçelerimi almak için elimi f^^paimun cebine soktum.

Ethan’ın sol eli bacağıma sürtünüp dizimin arkasını tutarak beni öne çekti. Karşı koyarak kelepçenin bir halkasını sağ bileğine geçirdim. Daha sertçe çekince sol bacağım altımda katlanmış bir şekilde minderin üstüne kaydım.

Ağabeyim olanca ağırlığıyla kendini ustume bırakınca yuvarlandık. Dirseğini kaburgalarıma gecirdi. Başı sağ elmacık kemiğıme carptı ama kelepçelerime sıkı sıkı tutundum. Başım donunce yuvarlanmamızı durdurmak icin dizimi mindere bastırdım. Durduğumuzda Ethan yuzustuydu, bense tekrar sırtına binmişim ve bu defa tereddut etmedim. Sol kolunu geri cektim ve kelepçenin diğer halkasını bileğine gecirdim.

Ardından ayağa kalktım ve harekete gecmesini bekleyerek geri cekildim. Atıp tuttuğu ve ofkeden kudurarak serbest bırakılmayı istediği şurada sinsi sinsi sevinmek icin bekledim.

Fakat bunları yapmak yerine kakhahalarla sarsıldı.

Bir an icin Ethan’a bakakaldım. Biraz hayal kırıklığına uğramışım.

Ardından Kaci’nin arkamda **kıkırdadığım** duyup dondum.

“Bu *harikaydı!*” diye bağırdı. Kakaosunu unutmuş, ayağa kalkmıştı.

“Katılıyorum.” Ethan’ın sozleri yuzunun yarısı mindere yapışık durumda olduğu icin boğuk çıkmıştı. Arkamı donduğumde sağ omzunun ustunde uzanarak beni seyrettiğini gordum. “Bu cok etkileyiciydi.”

Gulumsedi, şu an onun yerinde, yerde kelepçeli yatan kişi ben olsaydım da bu kadar mutlu olurdu. “Ama kimseye soylemeyelim, tamam mı? Bunu sadece ucumuz arasında gizli bir zafer olarak tutalım.”

“Hayatta olmaz!” diye bağırdı Kaci. O kadar cok gulumsuyordu ki yanakları heyecanla kızarmıştı. Veya belki de soğuktan. “Sahibin Faythe oldu! Keşke fotoğraf makinem olsaydı. Bekleyin, Jace g...”

101

TUZAK

Ethan’ın telefonu caldı, Puddle of Mudd *She Hates Me*’yi soy. luyordu.

Kendime engel olamayıp guldum. “Bu kimin melodisi?”

Başını mindere carptı. “Angela’ın.”

Kaci sıcak cikolatası ve iki şişe suyun yanında duran iki cep telefonunun bulunduğu ağırlık kaldırma setine goz atta. Ethan’ın telefonunu alıp gozleri muziplikle parlayarak ekrana baktı. “Ellerinin tamamen bağlı olduğunu soylememi ister misin?”

Minder üzerinde tuhaf bir şekilde koşarak, “Hayır!” diye bağırdı

Ethan. “Acma. ‘İlişkımız’ hakkında konuşmak istiyor. Butun hafta boyunca telefonlarına çıkmadım.”

Gozlerimi devirdim ve spor ayakkabımın kenarından kelepcemin anahtarını çıkardım. “Ona camıma artık pilav çekmediğim soylesen daha kolay olmaz mıydı? Ya da Yemen’e taşındığını? Ya da zavallı kızlara duyduğun ilginin uzunluğunun,” duraksayarak Kaci’nin hatırına kendimi sansurledim, “*zekandan* daha kısa olduğu ortaya çıktığında ve onlardan sıkıldığında her ne soyluyorsan onu soylesen?”

“Hayır.” Ethan ben ellerini serbest bıraktığım sırada hareketsiz kaldı ve ardından Puddle of Mudd calmaya devam ederken bileklerini ovuşturdu. “Durumu kendi kendisine anlayana kadar aramalarından kaçınmak daha kolay. Boylece kimse terk edilmemiş oluyor. Gerçekten, ona bir iyilik yapıyorum.”

“Sen bir pislikisin.” Ciddi bir şekude telefonunu kendim cevaplamayı düşünüyordum. Ama telefon sustu ve Kaci de onu minderli oturma yerinin ustune, benim yanıma bıraktı. “İşte bu yuzden bir dahaki sefere gevşemene izin vermeyeceğim.”

Ustune atıldığında Ethan daha yeni ayağa kalkmışta. **Omzum** göğsüne carptı. Onu tekrar minderin ustune ittim ve nefesi büyük bir “ufla ciğerlerinden boşaldı.

102

“Evet!” diye bağırdı Kaci. Dönüp ona baktığımda tekrar ayakta olduğunu ve gülümsemesinin neredeyse benimki kadar geniş olduğunu gördüm.

Ama bakmamam gerekirdi.

Ethan sol omzumu kavrayıp beni havada döndürdü ve kalçamın üstüne oturdu. “Meydan okuyana bakın hele,” diye alay etti.

^ Yumruğumla cevap verdim.

İlk darbem kaburgalarına indi ve onu ustumden itip uzaklaştırdım.

Ama Ethan’ı kamının ustune cevrip tekrar kelepcelemeden önce, Kaci’nin yanından bir muzik sesi daha geldi.

Papa Roach *Sears* ’16 soyluyordu. Benim telefonumdu. Marc’m melodisiydi.

Bir şey sırtıma sertce carptığında yolun yarasındaydım. Mindere yuzustu düştüm, Ethan’m ağırlığı beni yere yapıştırıyordu.

“Cok kolay dikkatin dağılıyor,” diye azarladı. “Sen telefonuna cevap verebuesin diye kotu adamlardan seni dovmeyi bir dakikalığına bırakmalarını mı isteyeceksin?”

Altında kıvrandım ama beni kaldıracak hiçbir şey bulamadım; kollarımı iki yanımda yere bastırıyordu. Ciğerlerimi sıkıştıran ağırlığının altında mumkun olduğunca yuksek sesle, “Ustumden *kalk!*” diye bağırdım. “Marc arıyor!”

Ethan isteksizce ustumden kaydı. “Benim kız arkadaşım aradığında romantikleştiğimi gormuyorsun ama,” diyerek burnundan soludu.

, “Telefonlarına çıkmıyorsun bue.” Kaci’ye baktım ve sağ elimi kaldınp avucumu actım. “Buraya at, lutfen.”

İyi nişan almışta ama benimki başardı değüdi. Telefon elimi ıskalayıp arkamdaki minderin ustune düştü. Ethan atıldı, muzip bir Sulumseme butun yuzunu aydınlatıyordu. Ama ben daha hızlıydım.

** (fog.) Yara izleri. (c.n.)

103

TUZAK

Ethan’m parmaklan koluma dolandığı sırada parmaklarım plastiği kavramıştı. Ethan yenilgiyle inlediği sırada telefonu öteki elime alıp kapağı açtı.

Yüzündeki ifade o kadar komikti ki telefona cevap verdiğimde gülüyordum.

“Alo?”

“Faythe? Sen misin?” Ya Marc’m konuşmasını beklediğimden ya da konuşan kişinin sesi panik halinde çıktığından ilk başta sesi tanıyamadım. Ama çok geçmeden anladım. “Ben Daniel Painter;” Sanki az önce maraton koşmuş gibi nefesini telefona doğru verdi. Nabzımın çok hızlı atmasına ve vücudumu saran adrenalin patlamasının canımı gerçekten acıtmasına rağmen kalbim bir süre için atmayı bıraktı. “Ne oldu?” Hâlâ şakalaşarak telefonu elimden kapmaya çalışan Ethan’ı ittim. Ama ses tonum onu olduğu yerde durdurdu ve yüzündeki gülümseme soldu. Telefonuma bakınca dinlediğim anladım.

“Marc kayıp ve salonunda iki ölü erkek kedi var.” Painter her şeyi bir anda ve hızlıca söylediğinden ilk başta onu yanlış anladığımı düşündüm. Onu yanlış anlamış *olmalıydım*. “Kanın birazı onlara ait ama birçoğu da Marc’a...”

Kan mı vardı?

Kalbim göğüs kafesimin içinde patlayacak gibiydi, bir seferde sindirebileceğimden çok daha fada acı ve kafa kanışıklığı vücudumu sanyordu. Dizlerim çözülünce kalçamın üstüne oturdum. Üstünde oturduğum minderi neredeyse hiç hissedemiyordum. Ellerim sanki beklemedeymiş, beynimden gelecek sinyalleri almayı bekliyormuş gibi karıncalanıyordu. Telefonu düşürmekten korkuyordum. Painter hâlâ telefonda konuşuyor, anlayamadığım sözler söylüyordu. Kavrayamadığım ifadeler. *Aşağılık herifler. Olu. Kan. Kayıp-*

104

Başımın içindeki uğuldamanın, inkâr hissimin çevreyi kuşatan sesin in üstünden onu güçlkle duyabiliyordum.

% “Faythe!” diye mırıldandı Ethan. Gözlerimi kırıp başımı İM yana salladım. Ardından gözlerimi yüzünü tanıması için zorladım. <<Onu yavaşlat. Sana olguları vermesini sağla.”

Doğru. Olgular.

Ve böylece etrafımdaki dünya hızla netlik kazanmaya başladı. Her şeyi tam bir benaklıkla görmeden önce bütün bodrum katı çalgıma yana yattı. Ağabeyime bakıp zihinsel olarak yüzüme tokat atıp beni kendime getirdiği için sessizce teşekkür ettim. “Kaci’yi yukan çıkar ve babamı getir. Sanırım ahırdaydı.”

Derin bir nefes aldığım sırada Ethan en alttaki basamaktaydı. Bir eliyle Kaci’yi kendisini takip etmeye çağırıyor, diğeriyle de cep telefonunun kapağını açıyordu. Çünkü kedi adam hızıyla hareket etse bile telefonla çok daha hızlı bir şekilde ahıra ulaşabilirdi.

“Faythe?” Dan artık yüksek sesle bağınıyordu, bodrum katımızdan güçlü bir şekilde sinyal alabildiğimize bir an için memnun oldum.

“Orada mısın?”

“Buradayım. Sakin ol ve her şeyi yavaşça anlat.” Ayakta durdum, bir ayağım beton zemine bastığında, diğeri ise kaim mindere gömüldüğünde az kalsın dengemi kaybediyordum. “Marc yok ama kanının kokusunu alıyorsun. Doğru mu?”

Painter hiç tereddütsüz, “Kanının kokusu her yerde,” dedi ve telefonun diğer ucundan yaptığı hareketi göremesem de başıyla onayladığını gözümde canlandırdım. “Hah boyunca ön kapıya doğru giden kalın bir iz var. Sanki birisi onu sürükleyip götürmüş gibi.”

Ah, kahretsin. Ah, haymr!

Kes şunu, Faythe. Çok kan kaybetmiş ama bu, olduğu anlamına

gelmiyor. **Marc iyi olacaktı. Onu bulmamız gerekiyordu sadece.**

105

TUZAK

Sesimi sakın tutup titrememesini sağlamaya çalışarak. “İz nereye gidiyor?” diye sordum. Paniklersem Dan de panikleyebilirdi ve Marc’ı aramakla gecirmemizin çok daha iyi olacağı değerli bir vakti kaybederdik. “On kapıdan soma devam ediyor mu?”

“Evet On verandada, basamaklardan aşağıya doğru ve cimlerin üstünde. Buraya geldiğimde bir şeylerin ters olduğunu oyle anladım zaten.”

“Oyleyse izler cimenlerde mi bitiyor?”

“Araba yolunun sonunda.” Painter duraksadı. Sineklik kapısı acılırken metalik bir gıcırdama sesi duydum. “Gorunuşe göre onu bir arabaya koymuşlar ve onunla birlikte gitmişler. Hızla ayrıldıkları noktada cakılda geniş patinaj izleri var.” Tekrar duraksadı ve ardından henüz kendime bile sormadığım soruyu sordu. “Sence olmuş mu?” Gözlerimi kapayıp derin nefes aldım. Ardından yavaşça nefesimi verdim. “Bilmiyorum.” Başka bir nefes daha alıp konsantrasyonumu tekrar onumdaki işe vermeye ve göz onunde bulundurmaya bile **dayanamadığımı** düşüncelerden uzaklaştırmaya zorladım. “Arabasını almışlar mı?”

“Hayır. Evin yanında duruyor. Her zaman park ettiği guney tarafında.”

Sineklik korkunc, tiz bir gıcırtyyla kapandı ve tekrar dort duvar arasında olduğundan Painter’ın sesi telefonda hafifce yankılandı.

“Marc’ı aramaya çıkmalı mıyım yoksa pisliği,” Painter derin bir nefes aldı, besbelli kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu, “ve cesetleri temizlemeye mi başlamalıyım?”

Cesetleri unutup şehirde turlar atarak Marc’ı aramaya başlamasını soylemek istedim. Ya da ormana girip taze lastik izleri bulmak için gözlerini dort acmasını. Ama işin aslı eğer adamlar Marc ı alt etmeye yetecek sayıdaysa, Painter’ın kendi başma halledemeyeceği kadar fazla olacaktı. Tabu onlan bulduğunu farz edersek.

106

Zihnim olasılıklarla dolup taşıyordu. Belki de onu ranlı ele geçirmişlerdi.

Fakat öyleyse büe... neden? Ve nerede?

Belki de onu öldürmüş ve cesedini ortadan kaldırmak için gitmişlerdi.

Gözlerime yaşlar doldu ve telefonu tutan elimi sıktım, diğer elimin tırnakları avucuma batıyordu. Hayır. Boyle olmamıştı. Onu öldürdüyse neden tek seferde uc cesetten birden kurtulmamışlardı ki?

Neden diğerlerini bırakmışlardı?

Tabu katiller küçük bir araba kullanıyorlarsa durum başkaydı...

“Pekala, her şeyi sırayla yapalım.” Konuştuğum sırada ayaklarım hareket etmeye başladı ve kendimi iki sıra ağırlık kaldırma ekipmanlarından oluşan bir alanda buldum. “Diğer cesetler. Serseriler mi? Onlan tanıyor musun?” Yukarı kata çıkmayı düşündüm ama Kaci’nin uzulebueceği bir şeyler duymasını istemedim.

“Evet, serseriler. Kokularım tamdım ama isimlerini bilmiyorum”

“İki taneler, değil mi?” Bacak çalıştırma **aletinin** üzerinde elimi gezdirirken bir kabuk boya tımağımın altına girdiğinde sessizce kufrettim.

“Ve **halının** üstüne kanlan mı akmış?”

“Evet.” Doşeme tahtalan gıcırdadı ve zihnimde Painter’ın cesetlerin üzerine eğilirkenki hali canlandı. “Hah, cesetler, her biri, iri olanın başının üstünde büyük bir kesik var. Arkaya yakın tarafta. Kahve sehpa kırılmış ve kanıyla kaplı. Sanki düşüp carpmış gibi. Ya da birisi ona sehpayla vurmuş gibi.”

Evet, bu Marc'm yapacağı bir şeye benziyordu. Bir gun tekrar aym şeyi yapmak için hala hayatta olmasını hevesle umit ederken gurur ve acının tuhaf sancısı icimi dağladı.

“Peki ya diğeri?”

Başının bir kenan iceri gocmuş. Sanki birisi sandalyeyi başma gecirmiş gibi.”

107

TUZAK

“Pekala, şimdi etrafı koklamam istiyorum. Konsantre ol. Marc ya da olu serserilere ait olmayan herhangi bir koku alıyor musun? Yakın zamanda başka birisinin kam orada dokulmuş mu? Ya da terlemiş mi? Veya herhangi bir şeye dokunmuş mu? Once kapı kollarım ve ardından da silah olarak kullanılabilecek her şeyi kokla. Kapı koluna dokunmuş muydun?”

“Sadece dış taraftan.” Telefonun diğeri ucunda bir duraksama oldu ve diz çoktuğu ya da ustunde durduğu sırada gıcırdayan doşeme tahtalarım duyduğumu duşundum. “Evet, on kapıda başka bir koku var. Ahşapta ve kapı kolunda. Başka bir serseri ama taii!ş diğün birisi değıl.”

“Guzel.” Tekrar yuruyordum, ayaklanm betonun uzerinde ses çıkanyor, elim ağırlık kaldırma setinin uzerindeki uzun cubukta geziniyordu. O koku kapı koluna son dokunan, buyuk ihtimalle Marc'l goturen kişiyi aitti. “Kapı koluna dokunma. Onu koklamamız gerekecek.” Mutfaktan bana doğru gurultuyla gelen ayak sesleri yuzundeo? sonraki sozlerini duymadım. Babam hızla kapıyı acıp merdivenlerden koşturarak indi. Harcadığı gucten nefes nefese kalmış ve goz-, leri duyduğu dehşetle kocaman acılmıştı. Onun bu kadar telaşlı olduğunu nadiren gormuştum ve Marc'm onun için bu kadar değıerli olduğunu gormek benim için çok onemliydi.

Babamın ustunde her zamanki resmi ceketinin dışında bir şey yoktu ancak yanaklarının soğuktan kızardığım gorduğumde tuylerimin tamamen diken diken olduğunu, titrediğimi fark ettim. Egzersizimiz bittiğinden, terim soğuyup beni bodrumun serinliğinde uşumeye bırakmıştı.

“Ne oldu?” Babam eneijikbir şekilde hareket ederek **minderin** koşesinden oteki tarafa gecti ve Kaci'nin sandalyesinden ortuyu aldı-108

gp^rtuyu omuzlarımın ustune bırakırken, “Bir saniye bekle, Dan,” dedim telefona. “Daniel Painter, Marc'm salonunda iki olu serseri bulmuş. Marc kayıp ve kanının oluşturdđu bir iz evden dışan çıkıp araba yoluna doğru gidiyor. Oradan da bir arabaya konulmuş gibi gozukuyor. Kapı kolundaki kokuya bakılırsa en azından bir serseri daha oradaymış.”

Liderimin yüzü ağızımdan çıkan her kelimeyle daha da kasvetli bir ifadeye büründü. “Ne kadar kan kaybetmiş?”

Ben, “Bilmiyorum,” diye yanıtlarken Painter, “Cok fazla,” dedi. Kalbim daha hızlı atmaya, Marc'm ne kadar çok kan kaybettiğinin duşuncesiyle goğsumun icinde acımaya başladı. Babam, Kaci'nin kalktığı sandalyeye oturmam için bana işaret etti.

Painter'm onu duyacağım buerek, “Olu serseriler kedi formunda mı yoksa insan mı?” diye sordu.

[“insan formunda.” Painter ic gecirdi, telefonun diğeri ucunda yaylar gıcırdağığında kendisini bitkin bir şekude Marc'm kanepesine bıraktığım zihnimde canlandırdım. Asla oturmadığım, hatta *gormediğim* bir kanepede.

Babam kaşlarım cattı. Onun gibi benim kafam da karışmıştı. Bir önceki tuzaklarına bakacak olursak bariz bir şekilde öldürmeyi amaçlayan kedi adamlar en iyi silahlarını, pence ve dişlerini kullanmadan neden saldırırlardı ki? Hatta neden Marc’a saldıracaklardı ki? Manx ve ben asıl hedefleri değü miydik? Amac her zamanki şey değıl mıydi: Kadınlan kacır ve erkekleri öldür? Eğer oyleyse Manx ve ben orada dahi değılken neden Marc’m peşinden gitmişlerdi ki? Telefonum ısınıyordu, bu yuzden oteki kulağıma gecirdim. “Olulerin ustunde herhangi bir şey var mı?” Babam elini cekebmn ic cebine daldıp cep telefonunu çıkardı ve konuştuğu sırada menuyu taramaya başladı. “Cuzdan? Cek defteri? Telefon? Kimliklerini ortaya çıkarabilecek herhangi bir şey?”

109

TUZAK

“Bilmiyorum.” Painter kalktığında yaylar yine gıcırdadı. “Ustlerini aramamı ister misin?”

Painter’a cevap vermek yerine babam bana donerek boştaki elini uzattı. “Telefonu ver bana.”

Babam -liderim olduğundan bahsetmeme gerek bile yok- bana doğrudan bir emir vermiş olsa bile, telefonu vermek Marda olan bağımdan vazgeciyormuşum gibi hissettirdiğinden tereddut ettim. Ya da en azından şu anda ona yardım etme konusunda en iyi konumda olan adamla bağımdan. Ama bir saniye sonra itaat ettim.

“Painter?” dedi babam. Endişesi sesine hırcınlık olarak yansımıştı. Gerci babamın en guclu duygulan hep bu şekilde kendini gosterirdi. “Ben Greg Sanders, Orta Guney Gurur bolgesinin lideriyim. Bize haber verdiğin için teşekkür ederim. Ekibim varana kadar orada kalabilir misin?”

“Evet, tabii,” dedi Painter. İçinde bulunduğu şartlara rağmen kendisine gereksinim duyulmasından memnun bir şekilde başım hevesle kabul edercesine yukarı aşağı salladığım hayal ettim.

Marc için duyduğum korkunun yanında Painter’a duyduğum endişem sonuk kalırdı ama yine de yaralanmasını istemiyordum; özellikle de bize yardım etmeye çalışırken. “Ya geride kalan pisliklerini temizlemeye gelirlerse?”

Babam telefonumun ahize kısmım dudaklarından **uzaklaştırdı**.

“O zaman iyi bir eşkal alacağım umalım.” Painter’a da, “Kapıyı kilitle ve ışıklan kapa. Ardından donuşum gecir,” dedi cunku gerektiği takdirde kendisini böyle koruması daha kolay olurdu. “Eğer gen gelirlerse dosdoğru on kapıdan çık ve Faythe’i ara.”

“Beni kedi formundayken nasıl arayacak ki?” diye sordum kaşlarımı catarak.

Babam omuzlarım silkip gözlerini benden ayırmadan telefona konuştu. “Otomatik aramayla. Eğer Faythe’in numarasım ekranda

110 **m**

tutarsan, pati ya da tırnağım kullanıp tek bir düğmeye basarak onu arayabilirsin. Ben daha önce yapmışım.”

Yapmış mıydı? Sormayı düşündüm ama sonra cevabı bilmek istemediğime karar verdim.

“Faythe ve ortağı hemen yola çıkacaklar.” Babam kaşlarım kaldıp bana baktı ve onunla bu noktada tartışmak zorunda kalmayacağım için rahatlayarak başımla onayladım. “Komşularla ilgili herhangi bir sıkıntı var mı? Kimse bir şey gormuş ya da duymuş mu?”

Uzerine saman dağılmış toprak zeminde volta atmaya başladı. “Ya da polisi aramış mı?”

“Ah. Hayır. En yakın komşu yaklaşık dört kuometre otede ve herhangi bir şey duyabileceklerinden kuşkuluyum.”

Marc’ın yakınlarında bir komşu istemeyeceğini tahmin edebilirdim. Hayatının yansıma bizim yerleşim alanımızda gecirmişti ve genellikle insanlarla ilişkisinin olmasını pek istemezdi.

“Guzel.” Ama babamın yuzunde gerçek bir rahatlama görünmüyordu.

Marc’ın kaybolması, muhtemelen olumsuz bir şekilde yaralanması ama hiç şahidin olmaması kuşkusuz hem iyi hem de kötü bir haberd.

Babam telefonu geri verince kapayıp yola koyulmak için birden sabırsızlanarak, “Teşekkürler, Dan,” dedim. “Elimden geldiğince cabuk orada olacağım.” Hoşca kal diyecektim ama aklıma bir şey geldi.

“On kapıdan zorla girmişler, değü mi?”

“Evet. Menteşeleri hala üstünde ama kilit mahvolmuş.” Bu soruyla nereye varmak istediğimi biliyor gibi görünüyordu.

Minderi koli bandıyla yamalı ağırlık kaldırma setine oturdum, fopıların onune bir şeyler koyabilir misin? Böylece geri gelirlerse en azından onlar içeri girmeden önce bir çeşit uyan almış olursun.”

111

TUZAK

“Hımm, bir saniye.” Ayağa kalktığı sırada Painter’ın nefes alışığı değişti ve telefonun oteki ucundaki ayak seslerinden hareket halinde olduğunu anladım. “Kanepeyi on kapının onune itebilirim. Arka kapı iyi gözüküyor. Şimdi kilitliyorum.” Bir zincir ses çıkardı ve surguyu yerine kaydırıldığı sırada metal, ahşaba yumuşak bir sesle sustu! “Guzel ama onun da onune bir şeyler koyabilir misin? Her ihtimale karşı.”

“Tabu. Diğer odada ağır bir şey var mı diye bakacağım.”

“Teşekkürler, Dan.” Marc için duyduğum korkunun ona duyduğum minnettarlığın onune gecmediğini umit ederek duraksadım.

Ama gecmişti. “Şimdi çıkıyorum, yaklaşık beş saat sonra orada olacağım. Birisi gelirse hemen beni ara.”

“Arayacağım.”

Telefonumu kapayınca babamın egzersiz minderinin bir köşesinden beni seyrettiğini gördüm. Owen, Ethan, Jace ve Parker merdivenin altında hızlı hızlı nefes alarak emirleri bekliyorlardı.

“Faythe, Parker hazırlanın.” Parker ve ben uyum içinde başımızla onayladık. Babam devam etti. “Her ihtimale karşılık iki gün için hazırlanın. Ama sizi bundan daha uzun süre orada tutamam. Olup biten bunca şey varken olmaz.”

Başımı yukarı aşağı salladığımı fark ettim ama Parkerla birlikte Marc’ı bulmadan serbest bölgeden ayrılmayacağımı bütün kalbimle biliyordum. En azından bilincim yerinde ve dimdik yururken ayrılmazdım.

“Etrafı koklayıp olu serseriler hakkında ne bulabileceğinize bir bakın. İsimlerini öğrenin, ben de size adresleri bulayım. Riske girmeyin ve akıllı davranın. Samanlıkta iğne aramak için ormana girip dolaşmayın. Ve hiçbir yere tek başınıza gitmeyin. Tek budiğimiz bunun seni yeniden serbest bölgeye sokmak için düzenlenmiş bir tuzak olduğu. Günde üç defa haber verin. Anlaşdı mı?”

112

Tekrar başımla onayladım ve Parker da beni taklit etti. Gitmek i ç in can auyorduk.

“Son olarak, Faythe?” Babam bana ciddi bir ifadeyle baktı.

“Evet?”

“Sizinle gonderecek fazladan destek birimim yok, bu yuzden sadece
ikiniz ve Dan Painter var. Dikkatli olun.”

Sanki her zamanki uyarısı daha oncekuerden farklı bir şey ifade
etmiyormuş gibi, “Elbette,” dedim. Ama durum boyle değildi. Daha
once her zaman sayıca ustun olan *bizdik*. İşlerin tersine donmesinden
son derece rahatsızdım.

“Tamam, gidin!” diye emir verdi babam. Biz de oyle yaptık.

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

TUZAK

Yirmi Bir

Tamamen konuşmasına dalmıştı ama Paul BlackvvellTle konuştuğu zamankinden biraz daha sakin görüldüğü için rahatlamıştım. Dr. Carver babamın sandalyesine oturmuş masadaki dosya dolabım karıştırıyor ve ara sıra sessizce kufrediyordu, besbelli şu anki heyecanlı durumundan oturu liderin onu asla fark etmeyeceği konusunda kendisine guveniyordu.

Haklıydı.

Jace’in onden gitmesine izin vermiştim, şimdi beni yalandan izliyor ve bakışlarındaki guvenle bana cesaret vererek ikili koltukta oturuyordu. Dan hemen yanındaki minderde oturmuş, etrafında olan her şeyi izliyordu. Besbelli kendisini Gurur surusu krizlerimizin ortasında bulmaktan dolayı şaşkıındı. Kovboy şapkası sehpanın üzerinde, hala viskiyle ıslak olan kısa bir bardağın yanında duran Owen karşılarındaki kanepedeydi. Dirsekleri dizlerinde, başı elleri arasında oturuyordu.

Ucuncu ağabeyimin yanındaki mindere oturunca başım kaldı nP baktı. Yuzu akıttığı yaşlardan şişmiş ve kızarmıştı. Kollarım iki 311

TUZAK

yana acıp beni bir gulumsemeyle değilse de cok daha iyi anladığa bir ifadeyle karşıladı: Ortak ızdırıp.

Kanepede yan dondum ve sırtım onunkine değene kadar geri kaydım. Sol koluyla beni sardı ve başım omzunu buldu. Temiz ter toprak ve on yedi yaşından beri kullandığı hafif tıraş kolonyası gibi kokuyordu. Bunlar tamdik kokulardı ve onları seviyordum. Ama hepsinin altında Ethan’mkine benzerliğiyle anında rahatlatıcı ve yurek burkucu olan CHven’m kişisel kokusu vardı.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi Owen bana daha sıkı sarıldı ve bir an için gozlerimi kapatarak ona yaslandım.

Gozlerimi açtığımda Jace’e baktım. Babama bakıyordu. Ardından bana cesaret verecek şekude başım hafifce yukarı aşağı salladı.

Ben de salladım. Telefonu kapar kapamaz onunla konuşacaktım.

Ama once konuşmasını dinleyip arayı kapamaya çalışacaktım. “Ne kacırdım?” diye fısıldadım Ovven’a.

“Rick amcayla konuşuyor.”

“Hala mı?” Odamda bir saat kalmışım gibi geliyordu ama saatime hızlıca baktığımda yirmi dakikadan az sure geçtiğini gordum.

“Evet. Rick amca Abb/yi, Melissa teyzeyi ve adamların coğunu cumartesi gunu cenaze için getiriyor.”

Ethan’m cenazesi. Uc gun icinde.

Elbette bir cenaze olacaktı. Bunu biliyordum. Daha once bunu düşünmüştüm de. Ama ne anlama geleceğini gerçekten düşünmemiştim.

Duzinelerce insan, liderler, lider eşleri, erkek kediler, ender dişi kedi ya da cocuklar. Hepsi bizi teselli etmek, yas tutmak ve Ethan’a veda etmek için orada olacaktı.

Ama Ethan’a veda etmek *istemiyordum*. Buna hazır değildim ve derinlerde bir yerde, asla hazır olmayacağımı biliyordum.

312

“Ne yapıyor?” Hala dosya dolabında bir şeyler arayan Dr. Carver’a doğru başımı salladım.

“Gurur surulerinin telefon listesini *alacaktı* ama sanırım onu birkaç dakika once buldu,” dedi Jace, doktora bakmak için donejgk

“Şimdi Ryan’ı bulmaya çalışıyor.”

Elbette. Cunku eğer Ryan, Ethan’m cenazesine gelmezse annem muhtemelen bir daha duzelemeyecek kadar perişan olurdu. Ryan’ın

aslında onun gozde cocuğu olup olmadığım bilmiyordum ama bu muhtemelen ilişkilerini açıklamak için en kolay yoldu. Annemin ikinci cocuğuna karşı zaafı vardı. Bunun sebebi büyük olasılıkla onun cegaretlendirilme, rahatlık ya da para için hepimizden daha uzun süre annemize ihtiyaç duymuş gibi görünmesi yuzundendi.

Telefon konuşması bittiği sırada çıkan hafif bip sesi dikkatimi babama cektı, babam telefonu bann ustune koyuyordu. “Carver, bana listeyi ver. Herkes bir sayfa alsın. Baştan başlayıp aşağı doğru inin. Herkesi çağırın; Marc’ı aramayan herkesi.” Attığı her adımda guclu, gizli bir tehlike dalgası babamın içinde uğuldayarak sozlerini tekrarlıyordu.

Dan gergince ikili koltukta kımıldandı. Ona kucuk, guven verici bir gulumseme gonderdim. Ardından babanım lafının araştırma girmek için bir fırsat arayarak zorlukla yutkundum ve sabit tutmak için ellerimi birbirine kenetledim.

^ Gerginliğimden habersiz bir şekilde, “Yarın öğle sularında burada olmalarım istiyorum,” diye devam etti. “Kısa tutun. Ethan saldırıya uğradı ve henüz kimliği belirlenememiş saldırganlar tarafından kendi topraklarımızda olduruldu.” Cunku bazı Gurur uyelerimiz Malone’a sadık olabuecek diğer Gurur surulerinde doğmuştu. Babacın tepkilerini dikkatlice izleyebilmesi için Ethan’a *gerçekte* ne olduğu Sİbi haberler şahsen uetilecekti. “Eğer mesaj bırakmanız gerekirse ||S numaramı ve derhal geri aramaları yolunda direktifler verin.”

313

TUZAK

Dr. Carver doğruldu ve sandalyesini notluğun üzerindeki kla sorun açık durduğu masanın onune kaydıldı. Klasorun halkalar^ actı ve dosyadan kağıtları çıkarmaya başladı.

"Babacığım, bekle." Owen'm dizine hafifce vurunca kalkmam için kolunu kaldıldı. "Seninle bir dakika konuşabilir miyiz?" "Şimdi olmaz, Faythe." Carver'ın uzattığı sayfaları alıp bir tanesini Jace'e verdi. "Bunların çoğu cep telefonu numaraları ama bazıları kedi formunda devriye gezdiklerinden sesli mesaj bırakmanız gerekebilir. Konuştuğunuzu ya da mesaj bıraktığınızı belirtmek için her erkek kedinin kenanna not düşün."

"Önemli bir şey." Kalbim kut kut atarak ayağa kalktım ve beni fark etmesi için babamı zorladım.

İkili koltuğun etrafından dolaşıp hem bana hem de Chven'a kağıtları uzattı. "Bu önemli bir şey."

"Biliyorum ama..." Başka bir secenek olmadığından bana uzattığı kağıdı aldım. *Yalnız* yapılacak bir mudahale mumkun değildi... "Bununla baş etmek için tüm gucumuzla saldırmanın en iyi yol olmayabileceğini düşünuyorum." Liderimin yuzu anında sertleşti ve birden odada gerçek cussesinden daha çok yer kaplamaya başlamış gibi gorundu. Korkumun kokusunu almak istermiş gibi burun delikleri genişledi, bu kokuyu bulduğundan hic kuşkum yoktu. İçinde yanan cehenneme adım atmıştım ve tenimin alev almadan icten ice yandığım resmen hissedebiliyordum.

Etrafımdaki her şey hareketsizleşip sustu. Bana belli belirsiz bir şekilde başım sallayan Jace dışında, erkekler **kımıldayarak** liderin dikkatini cekmeyecek kadar akıllılardı. Liderimin otoritesini sorgulamak için gerçekten kötü bir zaman secmiştim. Ama başka seceneğim yoktu.

314

g ü n d e tuttuğu kağıtları buruşturarak, "Eğer beklersek, şaşırtma

avantajımız kalmayacak,” dedi babam kenetlediği dişlerinin arasından. Neredeyse kesinlikle haklı olduğum bilgisiyle kendimi cesaretlendirmeye çalışarak, “*Şu anda* bu avantajımız yok,” diye ısrar ettin!. Babanım net bir şekilde düşünmediği ve bunu gormesini sağlayamazsam çok daha fazla kedinin oleceği bilinciyle ısrar etmiştim. “Faythe, sen ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun. Ayrıca bu, **demokrasi** değil!” diye kukredi babam. O kadar derin ve yüksek bir **sesle** kukredi ki ani hareketin daha kötü bir şeyi tetikleyeceğinden **korkarak** kulaklarımı kapama durtusuna karşı savaşmak zorunda kaldım. “Kedi adam camiası ne düşünurse düşünsün, burada patron *hâlâ benim*. Ben senin baban ve liderinim ve *bana saygı göstereceksin*!” Korkarak kanepeye oturunca Owen yanımda irkildi. Dan’ın nefes alışını fark edilir derecede hızlandı. Odadaki gerginlik elektrikle yüklü gibiydi ve hareket edersem havanın beni carpacığından korkuyordum. “Evet, babacığım,” dedim. Çünkü benden bir cevap bekliyor gibi görünüyordu. Daha önce birbiriyle çatışan bu kadar çok duygunun kışkırtıcıdayken onu hiç gormemişim. Yüzeyde Ethan’ın olumu için hissetmesi beklenen acı ve öfke vardı. Ama bunun altında cene çizgisinde hayal kırıklığı, gözlerindeki bakışta suçluluk, ağzının artık her daim sert ve düz olan çizgisinde ise kararlılık vardı. Konuyu burada bırakmak istiyordum. Büyük bir yanımda sadece babamı daha fazla üzmemek için cep telefonumu cebimden çıkartıp listedeki numaraları aramaya başlamak istiyordum. Babamın hukmuna -çok iyi bir neden için olsa bile- sorgulamak acı bir ihanet gibi gelmişti; özellikle de lider dostları yetenekleri hakkında böylesi ciddi ve bariz kuşkuyla zaten ortaya dokmuşken. Fakat istilamız başarısızlığa uğradığında onun yanlış yolu seçmesine izin vermiş olmak sadece daha çok kuşku ve güvensizliğe yol
315

TUZAK

acacaktı. Bu yüzden bariz korku işaretlerimin onu ofkelendirmem için kalbimi yavaşlatmaya çalışarak tekrar konuştum , “Ama şimdi mücadeleye girişmek...” Babam arkasını donmaya başlamıştı ama konuştuğumda bana dondu. O kadar kızgındı ki yüzünü güçle tanıyabildim. Dudakları dişlerinin üzerinden geriye çekilmişti ve gözleri öfkeyle yanıyordu. Aslında biraz tuhaf görünüyordu. Göz bebekleri artık yuvarlak değildi; üstte ve altta tamdik noktalar belirlemeye başlamıştı. *Aman Tanrım!* Yuzu değişmeye başlıyordu! Bir açıklama ya da uyarı olmaksızın resmen bir kısmi dönüşümün içindeydi. Dişlerim birbirine carparak kapandı ve gırtlığının derinliklerinden gelen kedi hırlamasını duyabildiğimi fark etmeden önce bir an için şaşkınlıkla ona baktım. Gırtlığı da mı dönüşüm geciriyordu? *Kahretsin*. Nabzım birden hızlandı. Başarılarını takdir etmenin zamanı değildi. Öfkesi bir nedenden oturu ona kedi özelliklerini vermişti ve yakında gözleri ve sesiyle uyumlu dişleri çıkabilirdi. Hiçbir koşul altında beni, incitmeyeceğinden emin olsam bile, beni canlı canlı yemeye hazır *görünüyor*du ve riske girmeyecektim. Onu daha fazla konuşarak susturmak zorundaydım. Hızlı bir şekilde. Hafif eleştirilerde bulunmak için zaman yoktu. “Bize baksana!” Ani hareketlerden kaçınarak Jace’i, Dan’i ve Owen’ı dahil edecek şekilde kollarımı yavaşça iki yana açtım. Ama gözlerimi öfkeli liderden ayırmaya isteksizdim. “Hepimizin olmasını istiyorsun?” Babam, kedi görünümü gitgide artan gözlerini kırptı ve donup

kaldı. Bunu devam etmem için bir sinyal olarak aldım.

“Cunku bizi Malone’un bolgesine bugün gonderirsen aynen bu olacak. Bizi bekliyor olacak. Seni...” *Hay aksi.* Bir lideri **suçlamak** hiçbir zaman akıllıca olmazdı. “... Bizi ona saldırmamız için **mam-**316

Ule ediyor ve hepimizi katletmek için kaynaklarıyla birlikte bekliyor olacak. O zaman sana en azından bir duzine daha ceset ve plan-||İlfeil! bir grup daha cenaze çıkacak.” ^

Son cumleyle fazla mı ileri gitmişim? Oyle olduğunu düşünüyordum ama babam en sonunda dinliyor gibi görünüyordu.

“O haklı, Greg,” dedi Jace sakince ve guclu bir şekilde. Az kalan şaşkınlıktan nefessiz kalacaktım. “Herhangi bir şeyde acele etmeden önce düşünmeliyiz.”

Babam tekrar hırlayarak ona dondu ama Jace gözlerini saygıdan indirse bile soylediği hiçbir şeyi geri almayarak ya da özür dilemeyerek ovguyu hak etti.

. Kedi gözleriyle beni olduğum yere yapıştırmak için yavaşca donerek, “İki dakikan var,” dedi Merimiz.

Pekâlâ, hadi bakalım. Derin bir nefes aldım, ardından direnişimin kötü bir şekilde bitmesi ihtimaline karşı Jace’i korumak için onu konunun dışında bırakarak savımı açıklamaya başladım.

“Bence beklemek ve önce diğer liderlerle konuşmak mantıklı olur. Kapalı oylamada olmayan herkesle. Eğer bunun için bütün gücümüzle misilleme yapacaksak, ki şahsen yapmamız *gerektiğini* düşünüyorum,” odanın her yanından başlar onaylarcasma sallandı,

“o zaman muttefiklere ihtiyacımız olacak. Birbirine bağlı *birliklere*.

Malone konsey liderliğini elde etmede kendisini destekleyen liderlerden destek alacak, bunu biz de yapmalıyız. Ethan için alacağımız oc, aynı zamanda *seni* destekleyecek bir başkaldırı olmalı.” Duraksayıp hafifce gulumsemeye cesaret ettim. “Bir taşla iki kuş vurmak tabirini biliyoursundur...” Ve *çok fazla* destek gucu...

Babam acıkca dinliyor ama pek ikna olmuşa benzemiyordu.

Enseyi oldurmemiş olsalar bile başka bir Gurur bölgesini istila etlnek savaş ilamdır.” Hafifce hırlayıp iki yavaş adım atarak koltu317

TUZAK

ğuna doğru ilerledi. Kişisel alanımdan çıkması kadar, birden yuk. selen mantıklı ses tonu da mantığa teslim olduğunun bir işaretiydi Rahatlamayla hafifce ve alçak sesle soluğumu bırakmaya cesaret ettim. “Eğer yanıt vermede gecikirsek, gucsuz görünürüm ve şu anda gucsuz görünmeyi *kaldıramam*.”

“Biliyorum babacığım ama...”

Ama henüz **lafını** bitirmemişti. “Ve birisini *gerçekten* öldürdükleri için, **hızlı** bir yanıt *çok* daha önemli. Ethan’ın olumunun intikamını almada başarısız olmak onun hatırasını lekeler ve buna taraf *olmayacağım*

Bunu bir meydan okuma olarak algılayacağım bilerek tekrar ayağa kalkma gudume direndim ve bunun yerine duruşumdaki ısrarı ona aktarmaya çalışarak kanepede one eğildim.

Babam en sonunda ofkesine hakim olup koltuğuna oturduğundaysa odulumu aldım.

“Ocu alınacak, babacığım. Bunu ben de herkes kadar çok istiyorum.”

Dirseklerimi dizlerime dayayıp ellerimi birbirine kenetledim.

“Ama bu kadar cabuk savaşa girmek ve Malone’a yenilmek Ethan’ın olumunu *lekelemek* ve pek çok **insanın** gereksiz yere öldürülmesi anlamına gelir. Daha fazla olum nasıl Ethan’a saygı göstermek olur ki?”

“Olmaz.” Babam düşünceli bir tavırla gözlerini kapadı ve koltuğunda geriye yaslandı. Bana tekrar baktığında gözleri normal, insan gözleriydi. “Once Ethan’ı gomeceğiz. Kederimiz ve **kaybımızla** ilgileneceğiz, böylece **düşmanlarımızla** karşılaştığımızda ofke ve intikam dışında yüzleşeceğimiz bir şey kalmayacak. **Müttefiklerimizi** etrafımıza toplayacağız ve av olmadığımızı düşmanlarımıza göstermek için uyum halinde savaşacağız, Hasta, küçük bir kız ya da **yalnız** kalmış bir koruma yuzunden yıkılmayacağız.”

318

Rahatlayarak iç gecirdim, Jace bana bakıp saygıyla hafifce başım salladı.

Babamın gözleri tekrar kapandı ve parmak uçlarım birleştirerek jgri cenesinin altına koydu. “Ama önce, olumumuzun yasım tutacağız.”

* * *

“Aferin/” diye fısıldadı Jace mutfakın ortasında duran tezgahın üstünden. Bakışları beni yakıp geçiyor gibiydi; yeni yapılmış kahveden aldığım ilk yudumumdan daha sıcaktı. “Bir gün harika bir lider olacaksın.

“Teşekkürler.” Ama küçük zaferim Marc’m mucizevi bir şekilde ortaya çıkışının değü de, Ethan’m olumunun ardından kazanıldığı için buruktu. Gurur surumuz art arda darbe almışken *hiçbir şey* iyi hissettirmiyordu.

“Onu bulacaklar, Faythe.” Jace’in bakışlarındaki sıkıntı bana baktığı sırada güçlendi. “Ve ben de onlara yardım edeceğim.”

Ne? “Hayır.” Teklifinin ardındaki nedeni arayarak onu incelediğim sırada gözlerim kısıldı. “Burada kalıp dinlenmelisin. *İyileşmelisin*”

Yeni sarılmış koluna işaret edercesine baktım. Dr. Carver, iyileşmesini hızlandırmak için gün sona ermeden önce gozetimi altında bir ya da iki donuşum daha gecirmesini istiyordu ama Jace yine de yaralı olacaktı ve doğduğu Gurur surusuyla savaşmak istiyorsa onumuzdeki birkaç gün içinde mümkün olduğunca dinlencesi gerekecekti.

“Faythe, seninle sonumuz ne olursa olsun, Marc’m olmesini ya da zarar görmesini istemiyorum. Ve sana yemin ederim, oradayken ^ sarılmayacağım bue.” Sesi son kelimedede daha da alçaldı ama duyu^ nadığımızdan emin olmak için yine de etrafıma bakındım. Kişi319

TUZAK

sel sorunlarım ve bunların Gurur surumuzun geri kalanını nasıl etkileyeceği konusunda endişe duymak zorunda kalmadan d^ı babamın onunde yeterince sorun vardı.

Neyse ki mutfakta yalnızdık ve bağlantılı yemek odası da boştu.

Gerci bir kedi adamın olağanustu duyma yeteneğini düşününce bu çok bir şey ifade etmiyordu...

“Jace...”

“Bir şey söyleme.” Kararlı bir bakışla lafımı kesti. “Sadece Marc’ı bulalım ve Calvinle ilgilenelim. Gerisini daha sonra cozeriz. Tamam mı?”

İlk kez ne söyleyeceğimi bilemeyerek tereddut ettim. “Tamam mı?” diye tekrarlayınca bana kolay bir çıkış yolu sunduğu için kendimi başımı sallarken buldum. Erteleme ve ben ezelden beri arkadaştık.

Yeniden kavuşmamız güzeldi, tam olarak hoş karşılanmasa da.

Annem kapı eşiğinden, “Faythe!” deyince beni o kadar korkuttu ki kahveyi tezgaha doktum. Bir an için çok fazla şeye kulak misafiri olduğunu sandım ama ardından kızgın ya da bir parça bile kmayıcı değil, endişeli görüldüğünü fark ettim. Omuzlarına gelen, uclan

kıvrık gri saçları karışmış ve bir sandalyede uyuduğu için kıyafetleri kışmıştı. Normalde mukemmel olan duruşu şimdi sanki dünyama tüm ağırlığı tamamen omuzlarında duruyormuş gibi çoktu.

Kalbim panikle hızlandı. “Sorun nedir?”

“Kad’nin kalbi çok hızlı atıyor ve kahvaltıda yediği her şeyi az önce kustu. Şimdi dönüşüm gecirmesi gerekiyor, Fayette. Fakat bunun için gucu kaldığından emin değilim.”

“Kahretsin.” Diğer problemlerimi bir kenara itmeye ve aciz yavru kediye odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırdım. “Pekala.” Kaci’ye dönüşümü suresince destek verecektim, sonrasında iyi **olduğundan** emin olduğumda Jace, Dan ve ben Mississippi’ye gidebilirdik. Once

320

jace’e, ardından anneme baktım ve elimden geldiğinde fısıltılı bir sesle, “Ethan’ı biliyor mu?” diye sordum.

Annem başım ciddi bir tavırla sallayınca gri saçları da onunla birlikte sallandı. “Hayır ve dönüşüm gecirene kadar bilmesi gerektiğini düşünmüyorum. Şu anda kendi sağlığından başka bir şey için endişelenmemeli.”

■ İlk kez annem ve ben tamamen aynı fikirdeydik Jace ve ben bir zamanlar Michael’a ait olan yatak odasına giden koridorda onu takip ettik.

Kati berbat görünüyordu.

Annemin son birkaç saattir oturduğu sandalyeye oturdum. Dirseklerimi yorgana dayayıp bir elimle Kaci’nin elini tuttum. Avucu ıslak ve sıcaktı. Ter damlacıkları yüzünde toplanmış ve saçlarının rengini koyulaştırmıştı. Ortuler göğsüne kadar çekilmiş olmasına rağmen titreyerek bana uyuşuk gözlerle baktı.

İP Ondaki değişikliğe inanamıyordum. Birkaç saat önce ormanda yürüyordu -tamam, çoğunlukla kucakta taşıyordu- şimdi ise enerjisi olsa bir kez daha kusacakmış gibi görünüyordu.

Annem haklıydı. Dönüşüm gecirmesi gerekiyordu. Acilen.

“Kati, kendini nasıl hissediyorsun?” Cevap bariz gozukuyordu ama kendi başma dönüşüm gecirip geciremeyeceğini bilmem gerekiyordu. Aksi takdirde Dr. Carver’ın onu dönüşüme zorlamasına

on vermemiz gerekecekti.

“Berbat hissediyorum. Ya sen?” Gucsuz bir şekude gulumsedi Ye dudaklarının yukarı hafifce kıvrılışı, sıradaki şeyle başa çıkabilendi konusunda beni sözlerinden daha çok ikna etti. “Ne oldu?” diye sorduğunda tek yapabildiğim gerçeği yüzümde gormesine engel ol-
“aktı. “Diğer keduer kimdi?”

321

TUZAK

Derin bir nefes aldım ve ona gerçeği söylemek için kendimi teşvik ederek gözlerine baktım. En azından gerçeğin bir kısmım. “Başka bir liderin adamlarıydı. Calvin Malone’u hatırlıyor musun? Onunla Montana’da tanışmıştın.”

Kati başıyla onayladı. Gözleri kocaman açılmıştı ve endişeyle bakıyordu. “Jace’in uvey babası mı? Onun kedueri miydi?”

“Evet” Ne soracağım anladım ve o daha sormaya fırsat bile bulamadan cevapladım. “Calvin onunla ve ailesiyle yaşamının daha iyi olacağını düşünüyor.”

“Beni gönderiyor musunuz?” Yatakta dimdik oturdu ve yüzünde kalan azıcık renk de bir sungerden akan su gibi suzuldu. Bir an onun tekrar bayılabueceğini düşündüm.

“Hayır, tabi ki hayır!” Yastığım yatak başlığına dayadım ve

yaşlanması için Kaci'yi nazikce geriye ittim. "Seni hiçbir yere göndermiyoruz. Malone istediği şeyi talep edebilir ama cevap her zaman hayır olacak"

Bunu duyunca gulumsedi ve rahatlamış gorundu ama nabızı hala duzensiz bir şekude tekliyordu. Bu beni o kadar korkuttu ki yuzumdeki ifadeyi silmek için uğraştım. "Malone hakkında daha fazla endişelenmeni istemiyorum. Ama şimdi ne yapman gerektiğini biliyorsun, değü mi tatlım?" diye sordum. Kati ciddi bir şekilde başıyla onayladı. "Hazır mısın?"

"Hayır," dedi. Tartışmaya başlayacaktım ama soluk elini beni durdurmak için kaldırdı. "Ama bunu yapabuirim. Yapmak zorundayım, değü mi?"

Başımlla onayladım. Annem Jacele birlikte dort metre uzakta, kapı eşiğinde durmasına rağmen rahatladığım neredeyse hissedebiliyordum. Kendi rahatlamamın bir eşiydi.

Zayıf durumunu goz onunde bulundurunca, Kaci'nin gozleri tahmin edebueceğimden cok daha yoğun bir şekilde inceleyerek beni de-

322
%geciy°rdu- w^ d i formuna donuşunce cok daha iyi olacağımı, değil mi? Daha guclu?" Tekrar başımlla onayladım ve alnında cizguer belirdi. "Benim kimseyi... incitmeme izin vermeyeceksin, değil mi?" "Tabu ki hayır." Kalbim kırılıyordu, gozyaşlanmm akmasına o İcadar yalandım ki gozlerim yanıyordu. Kati için, Ethan için akacak gozyaşları. Manx ve bağımsızlığının kaybı için. Marc, ben ve Jace için. Her şey cok yanlış gitmişti ama eğer Kati donuşum gecirebilir ve sağlığım yeniden kazanabilirse, eğer sadece o tek şey duzeltilebilirse, diğer her şeyin ustesinden gelebueceğimi düşünuyordum. Ve o bunu yapabilirdi. "Şu anda kimseyi intitemeyecek kadar gucsuzsun ve oyle olmasaydın bue kendimizi koruyabiliriz. Annem bue gerektiğinde pencelerini yere nasıl indireceğini bilir."

Birkac ay once kedi formunda beni kurtarmaya gelişini hatırlayarak anneme gulumsedim. O da gulumsedi ama sadece dudaklarıyla. Bundan daha fazlasını yapamayacak kadar endişeliydi.

"Biliyorum." Kati oturmaya çalışarak yatağında kımıldandı.

Bu yuzden bir kolumu arkasına koyup onu nazikce ueri ittim. "Ama benimle birlikte donuşum gecirmeni istiyorum." Soluk almak için durdu, sadece konuşmakla bue nefes nefese kalmıştı. "Yalnız başımıza. Her ihtimale karşı. Kedi formunda olursan seni incitemem ve kapılar kapalıysa dışan çıkamam, değü mi?"

"Muhtemelen hayır..." Kabul etmede tereddut ettim. Kapı kolu kedi pencelerinin kolayca kullanamayacağı sade, yuvarlak turden bir şeydi. "Ama Kati, bu gercekten gerekli değü. Kimseyi incitmeyeceksin. Buyuk ihtimalle o kadar yorgun olacaksın ki donuşum gecirdikten hemen sonra birkac saatliğine uykuya dalacaksın." Fakat uyandığı anda guzel bir yemek yemesi gerekecekti.

Ama bu konuda taviz vermiyordu. Cenesinin sert cizgisinde -duruşundan anlaşılan bitkinliğin yanmda tuhaf bir goruntuydu- ve so-

323

TUZAK

luk soluğa konuşmasında bunu gorebiliyordum. "Sen de donuşum gecir, yoksa ben donuşmeyeceğim."

Tartışmak için vakit yoktu. Bu yuzden kararlı bir şekilde başımı salladım. "Pekala, haydi yapalım şunu." Ayağa kalktım ve kapıya giderken tişortumu çıkardım.

Annem, "Bundan hoşlanmadım, Faythe," diye fısıldayınca bir

an için odadan ayrılmayı reddedeceğini düşündüm. Omzunun üstünden balonca Jace'in de aynı derecede ikna olmadığım gordum.

"Biliyorum." Ayakkabılarımı çıkarmak için aşağı **nzandım** Ve onları eşğin sol tarafına bıraktım. "Ama kimseyi incitmeyeceğini bilmeye ihtiyacı var ve şu anda kendisinden çok, kapalı bir kapıya güveniyor."

Jace yer acmak için cekilirken annemi **yakınlığımla** hafifce geriye gitmeye zorlayarak kapı eşğine adım attım.

"Ama ya kendi başma donuşum geciremezse?" Koridora tereddutlu bir adım daha attı ama sadece atletimi çıkardığım için. Ya geri cekilecekti ya da kollarım kendisine carpacaktı.

Gerçekten herhangi bir ses çıktığından emin olamayacağım noktaya kadar sesimi alcaıttım. "O geri donemeyeceği noktaya gelene kadar tamamen donuşum gecirmeyeceğim. Eğer herhangi bir şey ters giderse, seni çağırırım. Ama ben çağırana kadar içeri girmeyin. Kedi ya da insan, hiçbir formda."

Kedi formunda belirli sesleri çıkartamazdık ama annem ben hangi şekli alırsam alayım sesimdeki sıkıntıyı anlardı.

Sonunda, "Pekala," dedi ve kapıyı kaparken ikisine de guvence vermek için gulumsedim.

Kaci'ye bakmak için donerken sutyenimin kopcasını actan ve çıkarırken başma takılmış gibi gozukmesine rağmen, tişortunu neredeyse çıkarmış olduğunu görünce şaşırdım. "Dur, yardım edeyim. Sutyenimi bıraktım ve ellerimle tişortunun alt kısmım tutup başrn-324

cıkana kadar nazıkce kaldırdım. Kollan tişortun ters yuz olmuş **follarından** çıktı. Yuzu tekrar gorunduğunde Kati titriyordu.

£ . Yuzunde ve saçlarında kuruyan tere rağmen sadece uşuduğunu **umarak**, "İyi misin?" diye sordum.

Sanki mahcup olmuş gibi gozlerime bakmaktan kacınarak, "Bunu daha once yapmalıydım," diye fısıldadı. Belki de utanıyordu. "Cok daha once. Sanırım tekrar kusacağım."

Bpftfntfp komodinin üzerinden büyük metal kaseyi aldım ve her ihtimale karşı kucağına koydum. Ama tam bir dakika boyunca aldığı derin nefes ve kapalı gozlerden sonra başım hafifce sağa sola sallayınca kaseyi cektim. Kusma durtusu gecmişti.

Kİoyunmayı bitirdim ve ona kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmada ve yere inip yan yana diz cokmemiz konusunda yardım ettim.

Onu yatağın yanına yasladım. Boylece düşme ihtimaline karşılık tutunacağı bir şeyi olacaktı. Ve bu yuksek bir ihtimal gibi gorunuyordu,

"Tıpkı son seferdeki gibi olacak, değu mi?" diye sordu dişleri birbirine carparken.

v Vucuduma bir şaşkınlık dalgası hucum etti ve daha once kendi arzusuyla sadece bir defa donuşum gecirdiğini ve bunu da *insan* formuna gecmek için yaptığım hatırladıktan sonra bile icimdeki karıncalanma hissi devam etti. İlk -korkunc- donuşumu fiziksel ya da zihinsel sağlığı onemsemeden, icindeki kedinin adeta kendisini insan vucudundan yırtıp çıkardığı sırada hormonlarının acımasız saldırısıyla başlamıştı.

Birden ona Ethan'ı anlatmadığımıza bir kez daha sevindim.

Olumu Kaci'ye kedi formunun kontrol edilebilir olduğunu ikna etmede yardımcı olmayacaktı.

"Evet," dedim düşüncelerimin yuzumden anlaşılmasına cahşarak.

"Tıpkı onun gibi, sadece tersten. Gozunun onune kedi hagetirmen gerek. Kurkunu ve patuerinin tabanlarım." Kedi hali325

TUZAK

nin tehlikeli olduğunu düşünmesine engel olmak için penceleri ve dışlarından bahsetmekten kasıtlı olarak kaçındım.

Kati başıyla onayladı ve vücudunu elleri yere dumduz gelecek şekilde dikkatlice eğdi.

“El ve ayak bileklerinin uzadığım, dilinin üstünde minik dikenlerin çıktığım hayal et. Dilini o kadar sert yapan şey bu dikenler.” Vücudunun gerilip sert bir kavis yapmasını izlerken konuşarak onunla birlikte diz üstü oturdum.

Donuşume tam olarak rahat olmasa da bu kadar hızlı bir şekilde uerliyor gibi görünmesinden oturu biraz şaşırmıştım. Ama mantıklıydı. Vucudu Kanada’da auesiyle birlikte olduğu o ilk zamanki gibi donuşebilmek için yanıp tutuşuyordu. Bu kadar uzun zamandır kendisini tutabilmesinin sebebi, böyle bir seceneği olduğunu bilmesiydi.

İlk seferde kendisine neler olduğuna ya da donuşumun kontrolüne girmek yerine onu kontrol edebileceğine dair bir fikri yoktu.

Ama bu defa kontrol konusunda endişelenmesi gerekmiyordu.

Donuşumun gelmesine izin vermesini istiyordum. Sadece kedinin işi ele almaşım istiyordum. Cunku bir kez kedi one çıktığında Kari kendisini çok daha iyi hissedecekti. Ve ilk kez tehlikeli olmadığını görecekti.

Yumuşak bir sesle konuşmaya devam edip donuşum gecirdiğini tahmin ettiğim vucut parçalarını sayarak onu izlediğim sırada ayaklan şişmeye, el ve ayak bilekleri burkulmaya başladı, artık neredeyse fısıltıyla konuşmaya devam ediyordum.

Kati’nin kollar ve bacakları kıvrılmaya başladı ve **neredeysse** kapalı dudaklarının arasından acı dolu, tiz bir ses çıktı. Gözleri tamamen kapalıydı ve alnında yeni ter damlacıkları belirmeye başlamıştı.

Ama bu terin temiz, sağlıklı bir kokusu vardı ve işte o zaman
326

onun iyi olacağım anladım. Doktor Carver’m haklı olduğunu: Donuşum gecirmekle sağlığım toparlama yolunda büyük yol katedecektiL Başım donuşmaya başladığında konuşmak imkansız hale geldi, pişlerim sivrilip geriye doğru kıvrıldı. Burnum ve cenem kedi yapısına geçmek üzere uzadı. Bıyıklarım, zaman atlamalı fotoğrafçılığın Urkutucu hızıyla uzayarak burnumun iki yanından çıktı.

Sol tarafımda Kati titredi, omurgası kuyruk sokumundan uzayıp soluk renkli, çıplak deriyle kaplı bir kuyruk haline gelirken onu izledim. Ardından kurku yan taraflarında dalga dalga belirmeye başladı ve yepyeni penceleri haliye saplandı. Acıdan uzun cenelerini kenetledi, ardından sivri dişleri dişlerini zorla ayırarak, hızla gelişerek aniden uzadıkları sırada tiz bir sesle inledi.

Kulaklarım başımın iki yanından yukarı uzadı, kesinlikle tuhaf bir histi. Üstte sivrilirlerken cimdikleniyormuşum gibi hissettim.

İki dakika sonra her şey bitmişti, ikimiz için de. Kati yatağın yanında, yerde kıvrılmış uzanıyordu. Sanki kendisini kucaklamış gibi kuyruğu vücuduna sanlıydı. Gözlerinde yaşlarla bana bakarak gözlerini kırptı. Kedi formundayken gözleri eladan çok yeşu görünüyordu.

Ama yaşlar düşmedi ve bu çok ama çok iyi bir işaretti.

Kalcamı kaldırıp kuyruğumu tembelce sallayarak gerindim. Her şey yeni ve farklı gelirken kedi formundaki ilk birkaç saniyenin tadını çıkardım. Butun duyularım guclenmişti. En fark edileni koku duyumdum ve insan burnumun oldukça hoş bir şekilde hic farkında olmadığı kokulan artık secebiliyordum. Metal kasenin içindeki kusmuk kalıntısı ve Kaci’nin carşaflarına geçmiş olan hastalık teri gibi Ama Kati’nin kendisi şu anda iyi kokuyordu. Hala biraz hızlı nefes

alıyor ve kalbi kut kut atıyordu ama bunların yanında biteceğinden emindim. Donuşum stresinden kaynaklanmış bile olabilirlerdi.

327

TUZAK

Aramızdaki küçük halı parçasını geçtiğimde Kati başını kaldırdı. Gözlerimiz buluştu. Konuşmadan inleyerek bana her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Gevşemesinde sorun olup olmadığına başımla onayladım ve onu rahatlatarak yanağımı yanağına surdum. O da bir kez bana surundu, ardından sadece hafifçe sendeleyerek ayağına kalkıp yatağına zıpladı. Yanma sıradım ve iyi olduğu konusunda kendime güvence vermek için onu koklayarak yanına kıvrıldım. İyiydi.

Bu yüzden başının ve omuzlarının üstündeki kurk dumduzu olana kadar onu yaladım. Ardından yanında uykuya daldım.

Yirmi İki

Bir süre sonra uyanıp Kati'nin jalousilerinin arasından öğleden sonra güneşinin sızdığı gördüm. Başımı komodinin üzerindeki saate doğru çevirdim ve hayal kırılığıyla ofkelendim. İkiyi dört geciyordu. Neredeyse *iki saat* uyumama izin vermişlerdi! Oysa kestirmeye bile *vaktim* yoktu!

Ama kesinlikle ihtiyacım vardı.

Yatağı mümkün olduğunca az sallayarak yere indim. Tişörtümü ve iç çamaşırlarımı bir araya topladım. Böylece bütün parçaları dışarımdan çıkartarak sıkıştırabilecektim. Ardından birisinin ince düşünerek açık bıraktığı kapıya doğru yürüdüm. Muhtemelen annem bizi kontrol ettiği zaman açık bırakmıştı.

Kati'yi uyandırmamak için kendi odamda donuşum gecirdim.

Ardından tişörtümü ve iç çamaşırlarımı giyip diğerim ağzımda taşıyamadığını için şifonyerimden yeni bir kot çıkardım.

■ Giyinmiş ve mümkün olduğunca dinlenmiş bir halde uykum sırasında neleri kaçırdığımı söyleyecek olan... herhangi birisini bulmak için dosdoğru mutfaka gittim. Ama mutfak boştu. Aslında ev tamamen sessizdi, hareketsiz kalıp iyice etrafı dinlediğimde yatak odasındaki annemin uyurken aldığı düzenli solukları duyabili-

329

TUZAK

dim. Ama erkeklere ait hiçbir şey duymadım. Konukeyne gitmiş olmaları; Dan dahil.

Ama tezgahın üstüne yarım pizza bırakmışlardı. Hala yağla lekeli kutusunun içindeydi. *Hah*. Annem öğle yemeği hazırlamamıştı.

Hazırlamasına da ihtiyacım yoktu zaten. Ancak ısrar etmemesi alışıldık bir şey değildi.

Bir dilim kaptım ve kahve hazırlarken soğuk soğuk yedim. Sayabildiğim kadarıyla o günün beşinci demliğiydi. Kahvem olurken koridorun karşısından mutfaka yumuşak bir müzik suzuldu. Babamın ofisinde olduğunu anladım. Yalnız başıma.

Dendiğe yeterince kahve dolduğunda makineyi kapadım ve iki fincanı doldurup ofise taşıdım. Babam dirsekleri masasının üstünde, başı ellerinin arasında tekerlekli ofis sandalyesinde oturuyordu. Arkasındaki rafta duran müzik seti hafif hafif Mozart çalıyor, o çalarken birkaç yeşil cubuk müziğin sesini ve temposunu takip ediyordu. Bir fincanı babamın önüne koyup tek kelime etmeden kanepeye oturdum.

“Teşekkürler,” dedi bana bakmadan. Sesi boğuk ve çok derindi ama sebebi kızgınlık değildi.

Ağlıyordu.

“İyi misin?” diye sordum. Sesimin nazik, halden anlar bir tonda cıkıtđım duyunca rahatladım. Benim sesim de ağhyormuşum gibi cıkıyordu. Ama boğazım aslında *akıtmadığım* gozyaşları yuzunden boğuktu. Doktuğum birkaç gozyaşı hic yeterli değildi ve gerisi de eninde sonunda dokulmek zorundaydı, bunu biliyordum. Ama şimdi değil. “Başka turlusu mumkun mu?” Babam bana bakmak icin başım kaldırdı. Cok fazla icmiş gibi gozleri kan canağına donmuştu. Boş bir viski şişesi masasının kenarında duruyordu ama ben Kaci’yle birlikte donuşum gecirmeden cok once bitirmişti. Bu yuzden sebep alkol değildi.

330

“Biraz uyuman gerekiyor, babacığım.” Onceki gece yatağa gidip gitmediğinden emin değudim ve son birkaç gunde benden daha cok dinlenmediğini biliyordum.

“Evet, gerekiyor.” Başıyla gercekci bir şekilde onayladı ve fincanını aldı. “Ama gozlerimi her kapadığımda Ethan’ı goruyorum. Ya da Calvin Malone’u. Bu duşuncelerin hicbiri uykumu getirmiyor.”

“Biliyorum.” Gozlerimi kapadığımda goruntuler goz kapaklarımın ardından o kadar hızlı geciyordu ki onlara zorlukla odaklanabiliyordum. Marc’ı, Jace’i, Ethan’ı, Manx’i ve Kevin MitchelTı goruyordum. Gectiğimiz hafta hayatımda yanlış giden her şeyin bir slayt gosterisiydi. Vucudum hicbir iki saatlik uykunun gideremeyeceği bir bitkinliğin ve cokuşun sınırında gezinirken, zihnim enerjiyle dolup taşıyordu. Ama daha fazla uyku ya da gercek bir dinlenme icin vakit yoktu. “Baba, Kaci donuşum gecirdi ve Mississippi’ye geri donmem gerekiyor. Marc’ı bulmak zorundayım.”

Sandalyesini geriye iterken babamın dudaklarından yorgun bir ic geciriş cıktı. “Biliyorum. Michael ve Manx her an gelebilir. MichaelTa bilgi vermeni istiyorum, ardından Dr. Carver Kaci’nin sağlıklı olduğunu soylelse gidebilirsin.”

Ayağa kalktığında saatime baktım. *İki yirmi beş*. Uc bucuk gibi cıkarsak dokuz civarında orada olabilirdik. Karanlık bastıktan sonra dondurucu soğukta ormanda arama yapmak icin tam zamanı olurdu. Tic ve Parker’dan hic haber var mı?”

En baştaki koltuğa oturdu. Bir eh kahvesini cankurtaran halatı gibi tutuyordu. Boşta kalan eli gayriihtiyari bir şekilde kıvrımlı kolun uzerine kıvrıldı. “Henuz bir şey bulamadılar, Faythe.”

Kendi fincanıma kenetlenerek bir an icin gozlerimi kapadım.

Bulacağız.” Gozlerimi actım ve bana gerceği soylemesi icin meydan okuyarak gozlerimi ona diktim. “Buna inanıyorsun, değil rai baba?”

331

TUZAK

“Ben...” Ama o bitirmeden once *-zorunda* kalmadan once- evin on tarafından yumuşak bir motor sesi geldi. Eski kamyonetimizin yorgun gurultusunu tamdım.

“Michael...” Babam bana ozur dilercesine gulumsemi, ardından hızla yanımdan gecip koridora ve ardından da on kapıdan dışan cıktı. Kamyonet gurultuyla durduğu sırada babanım peşinden verandaya cıkıp basamaklardan aşağıya indim.

Michael arımda arabadan cıktı ve gozlerime bakmak icin neredeyse hic beklemedi. Gereksiz gozluk camlarının ardındaki kendi gozleri kan canağı gibi ve kıpkırmızıydı. Ardından surgulu yan kapıyı acmak icin dondu ve bir şey almak icin kamyonetin icine eğildi. Bana tekrar baktığında Des’i dikkatli bir şekilde goğsune yapıştırmıştı.

Bebek, annemin onun için orduğu minik mavi battaniyeye sanlıydı. Bir an için ona şaşkınlıkla baktım; Manx çocuğunu annem dışında kimsenin izinsiz tutmasına *asla* izin vermezdi. Michael sanki hayatı boyunca çocuk tutmuş gibi bebeği itinayla kavradı. Ardından genc annenin aractan çıkmasına yardım etmek için tekrar kamyonetin içine uzandı. Eliyle Manx'ın dirseğine destek veriyordu. İşte o zaman anladım: Manx kendi bebeğinin bakımını ustlenemiyordu çünkü elleri parmak uçlarından bileklerine kadar kaim bandajlarla sanlıydı.

Manx teşekkür edercesine başım salladığında Michael onu bıraktı -hala dokunulmaktan hoşlanmıyordu- ve bebeği bana vermek için dondu. Ama annem birden yanlanna gitti, dikkatli bir şekilde Des'i Michael'ın kolundan kaldırıp nazik bir şekilde kucakladı. "Hepimiz donmadan önce içeri girelim," dedi. Sesi sanki kelimeleri boğazından çıkmaya zorlamak durumunda kalmış gibi yuksek ve gergin çıkmıştı.

Şaşkınlıkla Manx'e bakarak peşlerinden gittim. Gerçekten yapmışlardı. Pencelerim sokuluşlardı. Bir daha asla kendisini koruyama-

332
yaeaktı ve tamamen iyileşene kadar çocuğuna bakmak bir yana, kendi **kendine** beslenemeyecek, giyinemeyecek ya da banyo dahi yapamayacaktı. Daha dort ay önce tanımadığı insanların insafına kalmıştı ve hayatta kalmak için dokunuşumuza katlanmak zorunda kalacaktı. Gözlerindeki donuk, umutsuz bulanıklık bunu çok iyi bildiğini gösteriyordu.

Ruhunu öldürmüşlerdi. Ve içimdeki şinet lider bunu birisine odetmek istiyordu.

On kapıyı arkamdan çekip kapadım ve diğerlerinin peşinden Manx'ın dikkatli bir şekilde kanepeye oturduğu salona gectim. Michad'm eh onu dengede tutmak için dirseğinin altındaydı. Annem bebeği annesine mümkün olduğunca yakın tutmak için yanında oturuyordu. Ama Manx çocuğuna bu kadar yakın oturup ona dokunamamaktan oturu perişan görünüyordu. Gözleri çocuğunun uykusunda sakinleşmiş ve gevşemiş yuzunden asla ayrılmıyordu.

Michael'ı seyrederek kapı aralığında durdum. En küçük ağabeyime olan benzerliğini daha önce hiç düşünmemiştim. Bunun en büyük nedeni Ethan ve ben babamın yeşu gözleriyle siyah saçlarım almışken, diğer uc ağabeyimin annemin mavi gözleriyle gençliğinde sahip olduğu acık kahverengi dalgalara sahip olmalanydı. Ama şimdi en büyük ağabeyimin yaralı dişi kedinin etrafında dolaşıp daha fazla yardıma ihtiyaç duyup duymadığım gormek için bekleyişini seyrederken, renkleri farklı bile olsa gözluğunun ve kusursuz bir şekilde stil verilmiş avukat tarzı sac kesiminin altında Michael'm yuz hatlarının tıpkı Ethan'inki gibi olduğunu görüyordum. Guclu cenesinden cıkık, puruzsuz alırna ve her ikisine de sonsuz bir genc görünüm sağlayan soluk, seyrecek cillerine kadar.

Yaşlar gorus alanımı bulanıklaştırdı, onları silmek için elimi kaldırdığımdaysa **yaptığım** hareket Michael'm gözüne takıldı. Bir an sonra kollanındaydım. Sessiz gucuyle **sarmalanmış** ve desteklenmişim, beni

333

TUZAK

o kadar sıkı tutuyordu ki kaburgalarımın kınlabueceğmi düşündüm Başım omzunu buldu ve oraya ne kadar güzel bir şekilde yerleştildiğini fark ettiğimde yaşlar daha hızlı akmaya başladı; o ve Ethan aynı boydaydı ve ben bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

“Şişşt...” diye kulağıma fısıldadı. “Annemizi uzme.”

Başımı olumlu anlamda sallayarak kederimin dışarı çıkmasına bir defa daha izin vermeyerek dişlerimi kenetledim ve gözlerimi sımsıkı kapadım. Yaşlar için daha sonra vakit olacaktı; Marc benimle yas tutmak için burada olduğu zaman. O kadar bekleyebilirdim. Doğrulduğumda Michael parmaklarıyla yaşlarımı silerek kendi ıslak gözleriyle bana baktı. “Elinden gelen her şeyi yaptın,” diye fısıldadı. Ama bu doğru değildi. Eğer dorduncu erkek kediyi daha önce hatırlasaydım, Ethan’ı uyurabilirdim. Ve Kaci’yi kendim goturmekte ısrar etseydim Malone’un adamları en başta şiddete başvurmazlardı. Harcanabuecek çok fazla erkek kediden birisi yerine bir dişi kedinin hayatı söz konusuysen daha dikkatli olurlardı. Ethan iki türlü de yaşayabilirdi.

Ancak kendime acıma duygusuna teslim olmanın zamanı değildi, bu yüzden başımla onayladım ve herkesin toplandığı oturma grubuna doğru peşinden gitmeden önce elini kısaca sıktım. Annem kanepede çok doğal bir şekilde bir yandan bir yana sallanırken Manx’e, “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye fısıldadı. O kadar doğal bir hareket ki yeniden ortaya çıkmış bir annelik içgudusu olmalıydı. Bebekken bizi de böyle sallamış mıydı? Kollarında bize hiçbir şeyin zarar veremeyeceğine dair o anlaşılmaz kesinlik içinde, güvenle böyle huzurlu bir şekilde uyumuş muyduk? “Bu hic bitmeyecekmiş gibi hissediyorum,” diye mırıldandı Manx. Aksam, çocuğunun başka bir kadının kollarında rahat ettirildiğini izlediği sırada duyduğu acı ve ızdırapla ağırlaşmıştı. Hepi-

334

JJJİ2İa gormesi için kalın bir şekilde sarılmış ellerini kaldırdı. “Des ve ben asla kendi başımıza huzurlu bir şekilde yaşayamayacağız.” “Muhtemelen öyle.” Babam koltuğuna oturup Mamc’in acı çeken gözlerine baktı. “Ama her ikiniz de kalmak istediğiniz kadar burada kalabilirsiniz. İsterseniz sonsuza kadar. Korumam altındasınız.” jfc Kalbimdeki catlak, babamın artık yenilmez olmadığı, korumasının artık kutsal sayılan bir guvence olmadığına ilişkin gizli bir itirafla genişlerken, *bunun pek faydası yok*, diye düşündüm. Sonucta Kad de babamın koruması altındaydı ama az kalsın başma gelecek olan şeyler ve onu korumak için Ethan’m odediği bedel ortadaydı. Annem küçük, teselli edid bir gulumsemeye cesaret etti. “Ve secim şansın da yok değil. Umberto Di Carlo aynı teklifi Guneydoğu Gurur bölgesinden vermek için bu öğleden sonra aradı.”

Aramış mıydı? O sırada uyuyor olmalıydım.

Michael teklifin geleceğini daha önceden budiğini kesinleştirerek, “Koşulsuz,” diye ekledi.

Kullandığı ifade yuzunden Manx’in güzel yuz hatları bir kaş çatışıyla buzuldu. “Koşul?”

Di Carlo’nun comert teklifinden etkuenerek, “Karşılığında senden bir şey beklemeyecek demek,” diye açıkladım. “Oğullarından birisiyle evlenmek zorunda değilsin. Ya da herhangi birisiyle yatmak zorunda bue değilsin.”

Michael kaba ifadem karşısında kaşlarım cattı ama Manx’in İngilizce bugisi günlük konuşma dilinin çok otelere gitmediğinden sade bir dille konuşmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Ve Manx anladığını gösterircesine başım salladığında, ağabeyime zafer dolu küçük bir bakış attım. Bu kadar çok trajedi içinde gösterebileceğimin en fazlası buydu.

335

TUZAK

“Ona teşekkür etmeliyim.” Manx bandajlı ellerim garip bir şekilde kucığına yerleştirip onlara baktı. “Onun Gurur surusu bana ve oğluma karşı çok nazikti. Merasimden sonra teklifini kabul edeceğiz.”

Ethan’ırı merasimi.

Ağabeyim şişkin bir koltuğa oturarak konuşmak için ağzım açtı ama ondan önce arka kapı açıldı ve birkaç çift ayak sesi ana koridorda gürültülü bir şekilde yurudu. Saniyeler sonra Dr. Carver salonun kapısında belirdi. Arkasında Owen, Jace ve Dan vardı.

Owen ve Carver, Michael’ı kısa kucaklamalar ve sırtta hafifçe vuruşlarla selamladılar; benim elde ettiğim uzunlu selamlamam^ daha erkeksi versiyonlarıydı. Bu sırada Dan nerede durması gerektiğinden emin olmayarak eğreti bir şekilde geride durdu.

“Manx.” Dr. Carver’m bakışları anında genç anneyi buldu. “Ellerine bakabilir miyim?”

Dişi kedi başıyla onaylayıp ayağa kalktı ve ardından bebeği tutarak ayağa kalkan anneme baktı. “Des’i uyuması için yatırabilir misin?”.

“Tabu ki.” Annem, Manx’i koridorda takip etti ama koşede kaybolmalarından önce doktora seslendim.

“Doktor, Mamde işin bittiğinde Kaci’ye bir defa daha bakabilir misin?”

“Seve seve.” Nazikçe gulumsedi. Telaşımı anladığım biliyordum.

“Dan, eğer benimle gelebilirsen sırtına bir defa daha bakacağım.”

Dan isteksizce doktoru takip etti ve Manx’in odasına girip gözden kaybolduklarında Michael kalanlara baktı. “Bir icki isteyen var mı?”

Babam ciddi bir tavırla başıyla onayladı, ardından karşıdaki duvarın dibinde duran küçük barın bulunduğu ofisine doğru gitti.

En büyük oğlu dosdoğru şişelerin bulunduğu yere giderken babam, “Viski, lütfen,” dedi.

336

Michael yeni bir şişe açtı ve birkaç bardağa doldurdu, ardından ikisini babama ve Ovven’a verdi. “Pekala, bir planımız var mı?”

Bir bardağı Jace’e uzatıp kanepeye oturdum. “Cenazeden sonra Mucadeleye giriyoruz.” Babam kararını bardağından aldığı uzun bir yudumla tamamladı. Sanki boylesi bir karar biraz takviye gerektiriyormuş gibi.

“|||%acımız?”

- “Marc’ı aramayan herkes.” Michael bana bir bardak viski uzattığında başımı iki yana salladım. Muhakeme yeteneğimden tekrar odun vermeye dayanamazdım. Son olanlardan sonra olmazdı. “O zamana kadar onu bulamazsak tabu.” İçimde artan Jace’e bakma durtusunu bastırdım ve onun yerine bakışlarımı ağabeyimden ayırmadım.

“Parker, Vic ve Jace her şekilde sizinle gelecek.” Jace kendine düşen kısmı doğrulamak için başıyla onayladı. Elinden geldiği kadar Marc’ı aramada yardım ederdi ama en iyi arkadaşının olumunun intikamını alma fırsatından vazgeçmeyecekti. Hicbirimizin ikisi arasında seçim yapması gerekmemesi için cılgınca umut ettim.

Michael ickisinden yudumladı. “Marc’a ait bir ipucu var mı?”

. “Sadece bu.” Ufak boy plastik torbanın içinde kilitli olan mikrocipi on cebimden çıkardım ve ona attım,

f Tek eliyle yakalayıp ışığa kaldırdı. “Bu nedir?”

“Dr. Carver’m Dan’in sırtından çıkardığı bir GPS ve Marc’m kendisini kaçırın kişinin cesedinden çıkardığım düşündüğümüz şeyin aynısı. Cesetten kıyafetleri alırken Eckard’m sırtında yara izini bulmuş ve Dan’in sırtında gorduğu yara izinden yola çıkarak bunu

tanımış gibi görünüyor.” Michael’ın gözleri kısıldı ve ağzı acıdı ama soru sormadan önce onu durdurmak için elimi kaldırdım. “Bekle, işler daha da tuhaflaşıyor. Marc’ın kayboluşu hakkında sorguladı-
£ uuz serserilerden birisi, Ben Feldman kendi sırtında bulduğu ve
337

TUZAK

bununla bire bir aynı olan bir cip gösterdi. Ve sırtına nasıl yerleştiğiyle ilgili bir fikri yok.”

“Ciddi misin?” Michael bir kasvetli yüzden diğerine baktı ve hepimiz başımızla onayladığımızda karşımdaki ikili koltuğa oturdu. Şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla uyuşmuştu. “Bunu kim yapmış? ye Tann aşkına, kimsenin haberi olmadan bunları nasıl yerleştirmişler?>> “Kevin’ın işin içinde olduğundan eminiz.” Salondan getirdiğim ve artık ılık olan kahveme uzandım.

“Ayrıca ya Calvin Malone ya da kendi babası için çalıştığından da neredeyse eminiz,” diye ekledi babam.

“Ve nasıl yerleştirdiklerine gelince...” diye devam ettim. “Serseriler teker teker alındılar. Uyuşturuldu, ardından muhtemelen genel anestezi verilerek cipler yerleştirildi. Bu da neden hiçbir şey hatırlamadıklarını açıklar. Aynı zamanda Kevin’ın bir Gurur surusuyla çalıştığı teorisini de güçlendirir.” Çünkü doktor olduğunu bildiğimiz bir serseri yoktu ama bütün Gurur suruları en az bir doktoru işe alırdı.

“Serbest bırakılmadan önce yaralarını iyileştirmek için birkaç defa mudahaleyle donuşme zorlandıklarını düşünüyoruz. Cip yerleştirilen bütün serseriler en az bir günlük hafıza kaybı yaşıyor. Ama hiçbir olayları birbirine bağlayamıyor. Çünkü kimse başkalarının da aynı hafıza kaybını yaşadığını bilmiyor.”

“Vay canına.” Michael mikrocipe tekrar göz attı. Şimdi şeffaf poşetinin içinde, avucunun ortasında duruyordu. “Oyleyse Kevin konseydeki birisine serbest bölgedeki serserilerle ilgili **casusluk yapmak** için yardım mı ediyor? Montana’da olanlardan sonra kişileri tek tek takip edip toplantıları gözlemlediklerini tahmin ediyorum. Eğer Malone bu işin içindeyse, nihai amacının bir çeşit polis devleti **kurmak** ya da toplu imha olduğunu düşünüyorum.”

Bu düşünce üzerine midem bulandı.

338

<<Ve Marc’ın bunu sadece kendisinin bildiğini düşündüğünü salf|||^ fuz. Muhtemelen bize kanıtla geri donmeye çalışıyor; Eckard’dan kesip çıkardığı ciple.”

Michael’ın şaşkın yüz ifadesi, içinde acıma bulunan kuşkulu bir Cakışla karardı. “Marc ne kadardır kayıp?”

Saatime baktım ama Jace benden önce davrandı. “Neredeyse İpli saat.

“İki gün mu?” Michael bana şimdi şefkatli bir endişeyle bakıyordu. “Faythe...”

; “Soyleme.” Bana karşı çıkması için ona meydan okuyarak dik dik baktım. “O yaşıyor. Olseydi *bilirdim*”

Babam boğazım temizledi ve bütün gözler kendisine çevrildi “En a^ndan onumuzdaki on saat için yaşadığım farz ediyoruz. Altmış saatten sonra Dr. Carver tek başma ve yar ah olmasını ve çok fazla kan kaybetmesini göz onune alarak yaşama şansının carpıcı şekilde düştüğünü soyluyor. Ve sıcaklık hala sıfırın altında.”

f Dudaklarım kurudu ve ilk konuşma girişimim rezu bir şekilde başarısız oldu. Bu yüzden tekrar denedim. “Ya altmış saat sonra?”

Babam bakışlarını yere indirdi. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa gözlerime bakmaktan kaçınıyordu.

“Babacığım, altmış saat sonra ne olacak?” diye sordum kanepenin kenarına kayıp bakışlarımla onu yerine sabitlemeye çalışarak.

Babam bitkindi, harap olmuştu ve bunların otesinde oğlunu aldığı ve Marc’ı da bizden alabeyeceği için dünyaya ofkeliydi. Ama hala Merdi. Ve en sonunda gerçek bir lider olarak bakışlarım kaldırdı.

Yüz hatları kaçınılmaz olana ilişkin her zamanki kararlı kabullenme ifadesini taşıırken gözlerin acıyla doluydu. “Altmış saat sonra bir ceset aradığımızı varsayacağız.”

339

TUZAK

Nefes alamıyordum. Ellerim oyle titriyordu ki soğuk kahve parmaklanma dokulup oradan da kot pantolonuma damladı. Ardından

fincan nazikce ellerimden alındı ve Jace’in kokusu beni sardı.

“Sorum yok,” diye fısıldadı fincanı solumdaki sehpanın üzerine yerleştirirken. “Onu bulmak için hala vakit var. Ve birilerinin Marc’m olduğunu düşünmeleri onu olu *yapmaz*. Marc beklentilere ne sıklıkla uymuştur ki?”

“Pek sık değü.” Ben bue kendi sesimi guclukle duyabiliyordum ama Jace beni duydu. Omzunun üstünden babamla ağabeylerimin beni acı ve anlayışın farklı boyutlarında izlediklerini gordum. Jace başıyla onaylayıp bir an için guldu. “O zaman neden olum onun için diğerlerinden farklı olsun ki?”

Ben de gulumseyip elini sıkarak sessizce ona teşekkür ettim.

Jace haklıydı. Bir ceset arayacağımızı *düşünmeleri*, bir ceset *arayacağımız* anlamına gelmiyordu.

Başımınla onaylayıp ona iyi olduğumu gosterdiğimde geri çekildi.

“İyi.” Bakışlarımı kaldırdım ve beni izleyen yuzlere bakarken bakışlarımın sertleştiğini hissettim. “Sizin yolunuzla yapacağız. Ama bu sırada işe karıştıklarına dair bir kanıtımız olmadan Kevin ve her kim için çalışıyorsa onun hakkında bir şey yapamayız.” Dikkatim en büyük ağabeyime yoneldi.

“Michael, sence bu ciple bir şey yapabilir misin?” Hala elinde tuttuğu poşeti işaret ettim. “Ben Feldman henüz ticari olarak piyasada olmadığı soyuyor. Bu yuzden bunun nereden geldiğini bilmeliyiz. Ve mumkunse kimin satın aldığı.”

Babam isteğimi desteldercesine başını salladığında Michael,

“Neler yapabeyeceğime bakanm,” dedi.

Bir yanım olumunun hemen ardından düşüncelerimi Ethan’dan uzaklaştırmaktan oturu suçluluk duyuyordu ama diğer yanım benim gibi onlann da dikkatlerini meşgul edecek ve yararlı bir şeyle daha

340

jyi olacaklanm biliyordu. Üstünde çalışacaklan bir şeyle. Hepimizin altında parcalara ayrılacakmış gibi dursa da, dünyaya zorla duzen getirmek için bir yol bulmak gerekiyordu. “Guzel.” O an için tatmin o l a r a k faşımınla onayladım. “İzlerin Kevin’a doğru gittiğini ispat edebilirsek Feldman bize onu nerede bulacağımızı söyleyecek ve konsey de onu mahkemede yargılamayı reddedemeyecek. En azından hala **onurlu** oldukların iddia ettikleri surece.”

Michael şimdiden babamızın masasındaki bugisayara giderken seri numaralar ve kredi kartı slipleriyle ugui bir şeyler mırıldanarak plastik poşeti actı.

Dr. Carver’m verdiği sure bitiminin ağırlığımı gerçek anlamda algılamamla birlikte, gozyaşlanmı tutmaya çalışarak ayağa kalktım.

“Şimdi, yapmamı istediğiniz başka bir şey yoksa Marc’ı bulmak için Mississippi’ye geri donuyorum.”

“Elbette.” Babam ayağa kalkıp beni kollarına aldı ve beni o kadar sıkı tuttu ki yanağımda kalp atışlarım hissedebudim. “Ona en az senin kadar canlı kavuşmak istediğimi biliyorsun, değü mi Faythe?” Başımla onayladım. Yuzum gomleğine surtundu. Dişlerim dudaklarımın arasından kacmaya çalışan hıckırıklara karşı birbirine kenetliydi.

“Eğer gerçekten bir ceset aradığınızı düşünseydim senin yerine başkasını gönderirdim.”

Bu defa sesinde gerçeği duydum. Babam hala inanıyordu. En azından onumuzdeki on saat için ikimiz de aynı şekude düşünüyorduk. Ondan sonra... her şey olabilir.

341

TUZAK

Yirmi Üç

Odama giderken Manx in yatak odasının acık kapısının onunden gectim ve annemle doktorun Manx’in yanında durduklarını gordum. Annem bir tup antibiyotik krem ve Dr. Carver da kahverengi bir ilac şişesi tutuyordu. Kapıda durdum ve kısa bir an Manx’in sargılan acılmış ellerinin görüntüsü gozume carptı. Anında yurumeye devam etmiş olmayı diledim.

Parmaklarının ucu kabarmış, şişmiş ve kızarmıştı, uzerinden kan sızıyordu ve hala kabuk bağlamamıştı. Korkunc derecede acı verici görünüyordu. Ama Manx yine de yatağın ustunde elleri kucağında oturup sanki hiçbir şey hissetmiyormuş gibi gozlerini karşısındaki duvara dikmiş bakıyordu.

Ben izlediğim sırada Dr. Carver yanma oturdu ve cenesinden tutarak ona bakana kadar yuzunu cevirdi. Konuştuğu sırada ilac şişesini işaret etti. “İhtiyacın oldukça bunlardan al. Bir seferde ikiden fazla olmaz ama ihtiyacın yoksa alma. Cunku uykunu getirip düşüncelerim bulamklaştınlr ve her ikisi de Des’e bakmam neredeyse unkansız hale getirir.”

Parmaklarındaki acık yaralar da.

Ama doktor, genc dişi kediye talimat verirken konuşmasına devam etti, yine de talimatlarını hatırlayıp uygulaması için kesinlikle

343

TUZAK

anneme guveniyordu. “Ellerini yukarıda tut ve şişmeyi en aza in. dirmek için gunde dort defa Naproksen16 al. İyileşmeyi hızlandıracağımdan ağırlığım ellerine verebueceğin anda donuşum gecirmeli, sin.” Durdu. “Manx, dinliyor musun?”

Cevap alamayınca en sonunda anneme dondu. “Eğer mikrop kap. maya dair herhangi bir işaret görürsen, ona bunlan vermeye başla.”

Doktor komodinin uzerinde duran daha buyuk bir ilac şişesini gostermek için dondu. “Gunde iki kere, yemekle birlikte.”

Annem başıyla onayladı ve kapı aralığında durduğumu fark ettiğinde doktorun omzunun ustunden bana baktı. “Gidiyor musun?”

“Evet.” Kollarımı göğsumde kavuşturdum ve eşiğe yaslandım.

“Jace bizimle birlikte geliyor ama cumartesi geri doneceğiz...” Cenaze için. “Ne bulursak bulalım.” Eğer Marc’ı bulamamışsak Jace doğduğu Gurur bölgesine saldın hareketına katılırdı ve ben de Marc’ı aramak için Mississippi’ye geri donerdim. Olu ya da diri bulunana kadar durmayacaktım.

Dr. Carver ayağa kalktı ve once bana, ardından da Manx’e baktı.

Sonra sanki önemli bir karar vermeye çalışıyormuş gibi yine bana dondu. “Sanırım annen buradayken Manx iyi, şimdi de Kaci’yi kontrol etmeye gidiyorum. Ama dönüşüm gecirdikten sonra Jace’in koluna bir daha bakmak isterim ve eğer Marc’ı canlı bulursanız bana ihtiyacınız olacak.” Doktor kendi sesindeki acık kuşkuyu duyduğunda irkildi ama o daha ozrunu seslendirmeden önce elimle bunu savuşturdum. Kendi fikirlerinde haklılık payı vardı ve duygusal iyimserliğimi şımartmak için yılların tıbbi eğitimini bir kenara bırakması beklenemezdi. “İşte bu yüzden eğer baban kabul ederse, sizinle geleceğim.” İcimi minnet duygusu sardı ve kalbimdeki acıyı ağır bir yanığin üzerine surulen merhem gibi hafifletti. Marc’ı bulduğumuzda Dr. Carver onunla ilgilenmek üzere orada olacağından yaşama şansı çok

16 Ağrı kesici, ateş düşürücü ve yangı giderici etkiye sahip olan bir ilaç. (Ç-D-)

344

daha fazla olacaktı. “Teşekkür ederim.” Ofise gitmek için dondum uc adım atmadan babam yumuşak bir sesle konuştu.

• “Tamam, Faythe. Ama dikkatli ol, hepiniz dikkatli olun.”

“Oluruz, babacığım! Teşekkürler!”

Odama ve hazırladığım cantama donerken kapısının onundeki **koridordan Kaci’nin** gözlerini dikip **bana** baktığım gordüğümde az kaism altıma kacınıyordum. Kuyruğu memnuniyetsizlikle kıpırdıyordu. Beni sessizce izliyor, gözleriyle onu bir kez daha terk ettiğim iç in beni suçluyordu.

p İc gecirdim ve beni takip etmesi için elimle işaret ettim ama sadece başını iki yana sallayarak odasma geri kactı ve burnuyla kapıyı kapadı. Kaşlarımı cattım ve peşinden gitmeye başladım ama dönüşüm sırasında ortaya çıkan acılı hınltılan ve hızlı nefes alışverişleri tanıdığımda durdum. Kendi başma dönüşüm geciriyordu ve birkaç dakika içinde, özellikle ergenlerde iyi gelişmiş olan konuşma şekliyle birlikte şikayet etme yeteneğini geri kazandığında benimle konuşmak için gelecekti.

Odamda hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak için eşyalarımı iki kere kontrol ettim ve her ihtimale karşı cantama bir kot pantolon ve ic camaşın daha ekledim. Kati dakikalar sonra, ters giydiği tişörtünün altındaki kot pantolonun duğmelerini iliklediği sırada kapımı iterek actı. “Yine mi gidiyorsun?!”

“Marc’ı bulmak zorundayım, Kati.” Cantamın fermuarım cektim ve omzuma astım. “Onu orada yapayalnız bırakmamı istemezsin, değı mi?”

Başını yavaşca iki yana salladı ama yuzundeki kızgın ifade hiçbir şeyi kabullenmiyordu. “Jace de seninle birlikte mi gidiyor? Peki ya Ethan? Herkes mi beni bırakıp gidiyor?”

Sesindeki suçlama kalbimi kırdı ama sorusundaki bilgisizlik ruhumu dağılamıştı. Kimse ona Ethan’ı anlatmamıştı. Bilmesi gereki-

345

TUZAK

yordu ama tam gitmeden önce onu uzmek istemiyordum. Ama eğı anlatmazsam ona eksik bilgi vererek yalan soylediğimi yalanda oğ renecek ve bana bir daha asla güvenmeyecekti.

Yatağı otururken ic gecirmem sadece bütün vücudumu değı bana nefes alacak hiçbir şey bırakmayacak şekilde bütün odayı boşaltmış gibi görünüyordu. Cantamın yere düşmesine izin verdim

ve yanıma, yorganın üstündeki bir noktaya elimle hafifce vurdum

“Sorun nedir?” Oturduğu sırada Kari beni temkinli bir şekilde

izledi. İfadesinin gerisinde bir zırhın yükseldiğini neredeyse görebiliyordum.

Ağabeyimin onu savunurken olduğunu nasıl söyleyebilirdim İd?
“Kari...” Yeni yaşlara engel olmak için gözlerimi kırparak durdum.
“Ethan bu sabah ormanda yaralandı. Çok ağır bir şekilde yaralandı.
Babam ve ben ona yardım etmeye çalıştık ama yapabileceğimiz
hiçbir şey yoktu.” Zorlukla yutkunup yuzunde cabucak şekillenmeye
başlayan inkarı izledim. “O oldu, Kari.”
“Ethan?...” Başım iki yana sallarken saçları omuzlarında dalgalandı
ve gözleri acıyla dolarak kocaman acıldı. “Beni kacırmaya çalışan
erkek kediler onu öldürdüler mi?” Başım ile onaylayınca başım
daha güçlü bir şekilde sallamaya başladı. “Hayır. Onu az önce gordum.
Jace’e beni eve geri goturmesini soyledi ve elinde *gerçekten*
büyük bir sopa vardı. Ve nasıl dovuşuleceğini biliyor...”
“Uzulmen normal. Hatta çok ama çok kızman bile normal Hepimiz
kızgınız. Bu asla yaşanmamalıydı.” Yaşlar görüş alanımı bulanıklaştırdı
ve yanaklarımı yakmak üzere dokuldu. Kaci’ninldler de.
“Neden kimse bana söylemedi?”
Kolumu sırtına dolayıp onu kuvvetlice sıktım. “Seni uzmek istemedik.”
“O nerede?”

346

Beklemediğim bu soru karşısında şaşırıp gözlerimi kırparak ona
kir an baktım. “O, hımm, ahırda.” Dr. Carver asıl uzmanlık alanını
oflanarak onunla ugenene kadar bedenim muhafaza etmek için
Onu sıcaklığın yeterince düşük olduğu bir yere koymuştuk. Cunku
gİ2İİ de olsa Ethan’a duzgün bir cenaze yapuacaktı.
Kari tişortunun ucuyla yuzundeki ıslaklığı sudi. “Onu gorebilir
miyim?”
Başımı yavaşca iki yana salladım. Ethan’ınki huzurlu bir olum
değildi ve Kari bunu gormemeliydi. “Cumartesi gunku cenazeye kadar
olmaz. O zaman hepimizin ona veda etme şansı olacak”
“Marc dışında.” Aniden farkına vardığı şeyle cam sıkılarak kaşları
cattı. “Onu bulmak zorundasın. Ethan’a veda etmek için burada
olmalı.”
Goğsum sıkıştı ve donuk bir acı vücudumda yankılandı. Kari
surgun edilmesinden kısa süre önce Marda Montana’da tanışmıştı
ama lider adamlarının arasındaki bağı anlamaya yetecek kadar uzun
suredir bizimleydi; özellikle de bizim kadar uzun süre birlikte çalışanlar
arasındaki bağı. Birbirlerine erkek kardeşlerden daha yalandılar
ve kaybı hepimizi derinden etkueyecekti. Ethanla arasında kan
bağı olmayan erkekleri bue.
Onu daha fazla rahatlatmak için başka bir şey düşünemeyerek,
“Bulacağım,” dedim.
“Bulacağız,” diye düzeltti Jace. Bakışlarını kaldırıncı bizi kapı
aralığından izlediğini gordum. “Ve gitmemiz gerekiyor. Dan arabada
bekliyor.”
Kari’nin ela gözleri endişeyle kısılarak, “İyi misin?” diye sordu.
Gerçek olgunluğun ve empatinin nadiren belirttiği anlardan ve sezgileri
kuvvetli doğasından bir kez daha etkilendim. Ne cocuktı ama.
“Olacağım.” Jace ona hafifce gulumsedi, bakışları beni bulduğunda
gözlerinin ardındaki duygu çeşitliliğiyle sersemledim. “Hepi347
TUZAK
miz iyi olacağız cunku başka seceneğimiz yok. Marc’ı bulacağız
dından Ethan için yas tutacağız ve olumunun intikamını alacağız *
Kaci kaşları cattı ve bir anlığına yuzunde korku belirdi. İntj
kam ya da şiddetin hiçbir turlusunu düşünmek istemiyordu ve onu
suçlayamazdım. Ama anlamadığı şey, Malone’un bu defa bizi ezmesine

izin verdiğimiz takdirde durmayacak olmasıydı ve bu durumda Kari de bizim kadar kaybetmeye mahkumdu. Belki daha çok. Ayağa kalkıp cantamı yerden aldım ve boşta kalan kolumu dışı kediye sardım. “Doktorun seni şöyle bir kontrol etmesine izin vermeni istiyorum. Ardından ben anneme yemen için bir şeyler bulabilir mi diye sorarken sen de Manx’e bebek konusunda yardıma ihtiyacı olup olamayacağım sorabilirsin. Tamam mı?” İfadesi rahatlamasa da gözlerinin ardında bir ilgi kıvılcımı vardı. Kaci, Des’i seviyordu. Kucağına aldığı ilk bebektir ve ona yardım etmek için nadiren fırsatı oluyordu. Şimdi ise yardımlarının her zamankinden daha çok talep edildiğini görmüştü. Kaci’yi odasına götürdüm. Doktor hazırladığı iki cantayla onu bekliyordu. Bu sırada Jace anneme dışı kediye neler anlattığınızı söylemek için mutfakta durdu. Beş dakika ve beş veda kucaklaşmasının ardından tekrar yollardaydık. Beş buçuk saatlik yoldan sonra hayatımda bir daha otoban gormesem çok uzulmezmişim gibi hissediyordum. Yemek için hiç durmadık ve sadece bir kez ihtiyaç molası verdik. Bu yüzden Jace arabayı Marc’m evinin önündeki araba yoluna çektiğinde, yolda içtiğim üç tane yarım litrelik kola yüzünden gerçekten tuvaleti kullanmak zorunda kaldım. Ne yazık ki on bahçede delicesine bir hızla uerlerken calan cep telefonumu cebimden çıkarmak için durduğumda Jace one gecti ve daha önce Marc’m evine hiç gelmemesine rağmen benden önce banyoya girdi.

348

M i kırıklığıyla hırlayarak telefonumdaki ekrana baktım, aradan Dan ve Carver* a cantaları taşıırken yardım etmek için on *kapidsa* tekrar çıkarken kapağını açtım. “Michael? Nasıl gidiyor?” “Bana o kadar fena borclusun ki şimdiden ilk doğacak çocuğunu fgfe verebilirsin.” Sesindeki tatmin kulağıma hemen hemen yabancıydı. Marc tamamen guvende olana kadar neşeyle *maktan yakından* alakalı hiçbir şey hissetmeyi beklemiyordum. “Ne buldun?” Dan’e teşekkür edencesine gulumsedim ve cantanu ondan alıp tekrar içeri girdim. “Beş saat süren aralıksız takip ve kahveden daha guclu icecek kir şey olmadan sadece mikrociplerin uretiscisini bulmakla kalmadım veri tabanlarına girip senin için elektronik faturayı da buldum.” “Cidden mi?” Cantamı salonun boş zeminine bıraktığımda kalbim acı verircesine atmaya başladı, konuşmamı dinleyen Carver’m kaşları yukarı kalkmıştı. “Evet. Şimdi gönderiyorum. Marc’m e-postasını kontrol et.” “Hemen bakıyorum.” Hızla koridorda ilerledim ve Jace’i hızlandırmak için banyo kapışma vurup kendimi Marc’m tekerlekli ofis sandalyesine bıraktım ve bilgisayarının açma düğmesine bastım. “Ama bugisayann açılması biraz zaman alacak, bu yüzden beklerken beni buguendirsene.”

Babanım sandalyesi hattın diğer ucunda gıcırdadı ve en büyük ağabeyimin arkasına yaslandığım, zekasını ortaya koyarken ellerini kamının üstünde birleştirdiğini hayal ettim. “Aslında Ben Feldman haklıymış. Ordunun benzer bir şeyin üstünde çalıştığı aşikar olmasına rağmen bu tarz bir teknoloji henüz Amerika’da ticari olarak bulunamıyor. Mikrocipler Meksika’da calıntı arabaları takip etmek için GPS sistemleri tasarlamakla işe başlayan bir guvenlik firmasından Ama şimdi tamamen bir ust derecedeki pislige bulaşmışlar.”

349

TUZAK

“O kadarını anladım.” Marc’ın bilgisayarının açılmasıyla tarayıcısını açtım, uyduruk cevirmeli ağ bağlantısından numarayı cevi. İnternete bağlanmaya cabaladım ve bilgisayar tekrar tekrar oterken olduğum yere cektim. Her bir sayfanın yuklenmesi için en azandan yarım dakika gerekiyordu ama belli ki Mississippi’deki bu **kuş** ucmaz kervan gecmez yerde daha iyi bir bağlantı mumkun değildi Neden e-postalarını bu kadar gec cevap verdiği anlaşılıyordu İroni gozumden *kaçmadı*; Marc’ın ekurisine dünyanın her yerinde onu takip edebuecek ve uzak mesafeli sinyal gonderebuecek bir mikrociip takılırken, Marc’ın bilgisayarının internete guclukle bağlanabilmesi ne kadar garipti...

Ekran onumde açıldığında Marc’ın e-posta şifresini girdim. Şifre ilk adımdı: Katherine. Tam olarak guvenli değudi ama kesinlikle gurur okşayıcıydı. “Oyleyse bu cipler kayıp hayvanlan değil de insanları takip etmek için mi dizayn edilmiş?”

“Evet. Esasen fidye için kacırılan muyonerleri bulma konusunda yardımcı olmaları gerekiyordu.”

Alaycı bir sesle, “Feldman Benji’den cok Bili Gatesle ortak yonunun bulunduğunu öğrenince cok heyecanlanacak,” dedim ama Michael bunu fark etmedi. Sanki mikrocipleri sadece internette aramak yerine onları kendisi *icat etmiş* gibi heyecanlı bir şekilde konuşuyordu.

“Yukleme ve hizmet için peşin olarak kucuk bir servet oduyorsun.

Ardından birkac yıl sonra kacırılırsan polisler seni hic sorunsuz bulabiliyorlar. Teoride. Ama pu sadece beş yu garantili. Mitchell’in -faturadaki isim onunki- sonrasında ne yapmayı planladığına dair bir fikrim yok Belki o zamana kadar butun serserileri imha etmeyi planhyordur.”

“Uzun vadeli düşündüğünü sanmam.” Gelen kutusunun ustune tıklayınca Marc’ın mesajları ekranı doldurmaya başladı. En ustte ba-350

<aİolzın hesabından Michael’ın gönderdiği e-posta vardı. “Düşuncesine bile katlanamıyorum...” Michael’ın e-postasını tıklayıp açtım ve işte karşımdıydı: Alıcısı Muo Mitchell olarak kaydedilmiş, merkezi Meksika’daki Seguridad Corporacion’un17 duzenlediği bir elektronik fatura. Ahmak herif gercek ismini kullanacak kadar aptaldı. Ama Calvin Malone’un ismi faturada yer *almıyordu*. Bu işin içine karıştaysa -ve karışmadığına inanmak cok zordu- kanıt bılacacak kadar budala *değildi*. Malone buyuk ihtimalle kendisi konseyi devraldığında ona iyiliklerde bulunacağına soz vererek patuerini kirletmesi için Mitchell’ı kandırmışta.

Ama tabu ki bu olmayacakta ve Marc’ın ekranındaki fatura bunu garantiye almamıza yardım edecekti.

Koridorun uerisinde banyo kapısı gıcırdayıp açılınca ayağa kalktım.

Ama ardından yakın zamanda restore edilmiş parkenin uzerinde ayak sesleri duyuldu ve kapı kapandı.

Somurarak tekrar sandalyeye oturdum ve saniyeler sonra Jace el sabunu ve kola kokusuyla birlikte Marc’ın yatak odası kapısında belirdi. Burası onu gormek için gercekten tuhaf bir yerdi

Elimi sallayarak onu içeri çağırınca Jace odada kalan tek yere, fena halde yeni bir doşeme kumaşına ihtiyacı olan eski, turuncu bir koltuğa oturdu. “Peki sinyal ne kadar uzağa gidebiliyor?”

“Neredeyse yuz elli kilometre,” dedi Michael ve kulağımın dibinde bir şeyi hopurdeterek icti.

“Sinyal **nasıl** takip ediliyor?” diye sordu Jace ve ağabeyim, Jace’in

telefonla olan mesafesine rağmen onu kolaylıkla duydu.

“Kucuk ekranlı, elde taşman bir aha var. İzlemek istediğin cip hangisiyse seri numarasını giriyorsun ve cihaz cipin yerini belirle-
M (tsp.) Güvenlik şirketi. (ç.n.)

351

TUZAK

yip yeri ya sokak adresiyle ya da enlem ve boylam koordinatlar^ veriyor. Haritası bile var.”

Dan, “Vay canına,” dedi, başımı kaldırıncı beni kapı eşigim izlediğini gordum. “Marc’a hic cip takılmamış olması çok kotu Eğer takılmış olsaydı büyük olasılıkla onu hic sorunsuz bulabilirdik, ha?”

O anda idrar kesemin cıgılık attığım itiraf etmeliydim, ayrıca Dr Carver’ı banyodan zorla çıkarmaya hazır bir şekude çoktan ayağa kalkmıştım. Ama yokluğumda konuşmayı devam ettirebusin diye telefonu Jace’e atmadan önce Dan’in soylediklerini idrak etmemle birlikte donup kaldım.

“Lanet olsun!”

“Ne?” Dan’in ahu kırıştı ve tahmin eduebueceği üzere kaşlarım kaldırdı.

“Marc’m bir cipi var! Hepimiz bir avuc aptalız!” Sandalyeye tekrar oturdum ve telefon kulağıma bastırılmış halde ikisine birden bakmak için dondum.

Michael her ne iciyorsa bir yudum daha alarak, “Kendi adına konuş,” dedi. “Marc’a cip yerleştirildiği hakkında hiçbir *fikrim* yoktu.”

“Takılmadı.” Jace’in anlayıp anlamadığım gormek için ona baktım.

“Marc’ta Eckard’m cipi var,” dedi bir tebessum dudaklarının kenarlarını yukarı kıvrırken. Ve hayatınım en uzun, en berbat gununde gamzeleri en sonunda kendisini gosterdi.

Michael telefonda inlerken Dan, “Kahretsin, onu unuttum,” dedi. *Hepimiz* unutmuştuk.

Dr. Carver, Dan’in yanından salona gecerken, “Oyleyse bizde şu sinyal okuyuculardan olsaydı onu takip edebilir miydik?” diye sordu.

“Ya da çalışan bir cipi olan herkesi,” dedi Michael.

Jace neredeyse benim kadar heyecanlı görünerek ayağa kalktı-

“Marc’m cipi yok etmediğini varsayıyoruz.”

352

«**yok** etmedi.” Bundan hic kuşku duymuyordum. “Onu bize ^ *nlt olarak* getirmeye çalışıyor, bu yuzden onun zarar gormesine izin vermez.”

“Umarım haklisındır,” dedi Michael, sandalyeden kalktığı sırada hattın oteki ucunda yaylar gıcırdadı. “Ve umarım taşınabilir bir taftıp cihazım nasıl kullanacağını biliyorsundur. Cunku sekiz bin dolar değerindeler ve nakliye için altı ua sekiz hafta gerekiyor.”

Kaşlarımı cattım ama Jace sadece sırttı. “Kesinlikle Kevin Mitchell’da bir tane vardır. Eğer babası adına serserilere cipleri yerleştiren oysa, çalıştıklarından emin olmak için cipleri test edebilmeye ihtiyac duyacaktır.”

p | “Oyle umalıım.” Tekrar masaya bakacak şekilde dondum ve Marc’m yazıcısını acıp klavyedeki *print screen* tuşuna bastım. Yazıcı uğuldayarak çalıştı ve yuvasından boş bir kağıt çıkardı. “Fatura için teşekkürler, Michael. Umarım Ben Feldman’in konuşması için yeterli olur. Yasa dışı şekilde insanların iclerini acmaktan sorumlu erkek kediye birkac sozu olacağı konusunda bahse girebilirim.” Koridora ve oradan da banyoya doğru uerlerken durdum. “Babama bilgi verebilir misin? Feldman’la konuştuktan sonra ona rapor vereceğimi

soyle.”

Michael kabul edince telefonu kapadım, ardından cebime soktum.

“Jace, Vic’e telefon acıp ona son haberleri ver. Beş dakika içinde yola çıkıyoruz.” Ardından banyoya koştum ve kapıyı arkamdan carparak kapadım.

Pekala, seni bu kadar kısa surede tekrar görmeyi beklemiyordum.”

Ben Feldman beni sineklik kapısının arkasından izliyordu. Bakışı sa-
353

TUZAK

dece kısa bir an için omzumun üstünden Jace’e ve Dan’e kaydı. Dr Carver artık Marc’m donuşu daha muhtemel görüldüğünden onu tedavi etmek için gerekli her şeyi hazırlamak için evde kalmıştı.

Gulumsedim ve cana yakın görünmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Mucizevi bir şekilde rastladığımız şeyi düşününce bu o kadar da zor değüdi. “Ne diyebilirim? İnalcı birisiyimdir.”

“Ben de.” Feldman kaşlarını cıttı. “Cevabım değışmedi. Mikrocip işine karıştığına dair kanıtınız olmadan Kevin Mitchell’ı size vermeyeceğim.”

Arka cebimden katlanmış kağıt parçasını çıkarırken gulumsemem genişledi. Sabırlı bir şekilde kağıdı actım, ardından bunu tum avucumla fırtına kapısının camının ust tarafına yapıştırdım. “Alıcı ismine bakın.”

“Milo Mitchell...” diye okudu Feldman, ardından gözlerime bakmak için kağıdın yanından eğüdi. “Muo’nun bir şekude Kevin’ın akrabası olduğunu tahmin ediyorum?”

“Babası.” Faturayı tekrar katladım ve cebime soktum. “Ve Kuzeybatı bölgesinin lideri.”

Feldman’ın gözleri kısa bir an için kapandı ve cenesindeki kaslar şişti. Ardından tekrar gözlerime bakıp başıyla onayladı. Ve kapısını actı.

“Teşekkür ederim.” Sıcak salona girdim ama erkekler dikkatli bir şekilde yanından geçmek zorunda kaldılar çünkü serseri onlara daha fazla yer acmak için geri çekilmeyi reddediyordu; bana göre bu tam bir lider hareketiydi. Gulumsemeden edemedim. Feldman bizim tarafımızda olmasını isteyeceğimiz turden, iyi bir erkek kedydi. Dışarıya hızla bakıp yalnız olduğumuzdan emin olmak için kokladıktan sonra on kapıyı arkamızdan kapadığında, bir elimle Jacei işaret ettim. “Ben Feldman, bu Jace Hammond, liderimin dostumuz olan adamlarından ve Marc’m arkadaşlarından birisi.”

354

Feldman Jace’e kısaca başıyla selam verdi, ardından elini kanepeye doğru salladı. Son gelişimde oturduğum mindere oturdum,

pan kanepenin koluna tunerken Jace de yanıma oturdu. Konuşmak için ağzımı actım ama Feldman bana engel oldu.

“Yalnızca babasının isminin bu faturanın üstünde olması, Kevin’ın jnikrociplerle bir uğısi olduğu anlamına gelmez.”

Başımınla onayladım. “Özellikle de büyük tesadüflere inanıyorsanız**ız**.

Ama ben inanmıyorum. Kevin Mitchell’ın geçmişi hakkında size biraz bilgi vereyim. Lider adamı olarak işini Marc’a kaptırmasından **sonraki** yaklaşık on sene bizim Gurur surumuzun bir uyesiydi. Ardından birkaç ay önce çok ciddi bir Gurur kanununu ciğnediği için

surgun edüdi. Doğduğu Gurur surusune tekrar kabul edilmek için başvurdu ama babası, Milo Mitchell oğlunun rezaletinden oturu kucuk düşürülmüştu ve Kevin’ı geri almayı reddetti. Böylece Kevin o

^mandan beri surgun edilmiş ve gururu kırılmış bir şekilde burada

yaşıyor. Gurur topluluğundaki yerini geri kazanmak için her şeyi yapabileceğini düşünüyorum. Özellikle de bu, yaklaşık on yudır nefret ettiği Marc'a acı cektirmeyi de iceriyorsa.”

Feldman, “Duruma bağlı...” dedi ama dikkatle dinlediğini anlayabiliyordum.

Araya girecekmiş gibi gorunduğunde Jace’i nazıkce dirseğimle durterken, “Evet,” diye onayladım. Feldman’la hiçbir dostane ilişki kurmamıştı ve kurana kadar da sessiz destek gucu olarak kullanılması daha iyi olacaktı. “Ama kucuk bir araştırma yapmak için haklı bir neden, oyle değu mi?”

Feldman tereddutlu bir şekilde başıyla onayladı. “Akimda ne var?”

“Sağlam kanıt için ortak bir caba. Kevin işin icindeyse, evinde kanıt olacaktır.”

“Ya işin icinde değilse?”

355

TUZAK

Gulumsedim ama nabzım hızlanmıştı. “O zaman size buyuk bir ozur borclu oluruz. Ve iyi myetimizin bir gostergesi olarak bu cipleri ureten firma hakkında bulduğumuz her şeyi size veririz.”

“Ama yanılıyor olsanız bile o zamana kadar istediğiniz şeyi

Kevin’ı coktan elde etmiş olacaksınız.”

Bir anlığına nasıl yanıt vereceğimi bilemeyerek başımla onayladım.

Neyse ki Dan biliyordu.

“Yanılmıyoruz, Ben.” Feldman’m gozlerinin icine baktığında soğukkanlılığından etkilendim. “Bu ciplerden benim sırtımda da vardı.

Marc hakkında ne düşünmek istersen düşün ama diğerlerine yapacak olsa bue bunu bana asla yapmazdı. Birkac defa kıcımı kurtardı. Beni zaten Gurur surulerine verecekse uğraşmasına ne gerek vardı ki?”

Feldman durustluğu hakkında karara varırken her bir hareketini ve muhtemelen kokusunu dikkatlice inceleyerek arkadaşı olan serseriye bir dakika kadar inceledi. En sonunda tatmin oldu. “İyf. Yarın evine birlikte gideriz. Ama Kevin’m bu işe karıştığına dair bir kanıt yoksa sizden bir daha haber almak istemiyorum.”

“İyi. SOz veriyorum.” Hevesli bir şekilde başımla kabul ettim.

“Yalnız bir şey var. Bu gece gitmek zorundayız.”

“Neden?” Feldman bana şupheyle kaşlarım cattı. “Aceleniz ne?”

Fikirlerini almak için sırayla Dan’e ve Jace’e baktım ve ikisi de onayladığında ic gecirip tekrar ev sahibimizin gozlerine baktım. “Bay Feldman, butun bu olanlarda size henuz anlatmadığımız bir kısım var.”

Feldman başıyla onayladı; guclu, esmer yuz hatlarında hiçbir şaşkınlık izi yoktu. “Tahmin etmiştim...”

Tereddut ettim, ardından sanki sozcukler dilimi yakıyormuş gibi one eğildim. “Adam Eckard, Marc’ı oldurmedi. Bunun tam tersi oldu.

Feldman sandalyesinde kasıldı. “Lanet olsun, ne demek istiyorsun?”

356

Bejlerin bir nefes alıp devam ettim. “Başka bir serserinin sırtında gibi bir yara izi bulduğumuzu soylediğimi hatırlıyor musunuz?

pekâlâ, o serseri Adam Eckard’dı. Cesedim ormanda bulduk. Eckard İftu kacırdığında Marc olmemişti ve nasıl olduğundan tam olarak emin değiliz ama Marc, Eckard’ı oldurdu ve ısınmak için Eckard’ın jayafetlerini aldığı sırada Dan’in sırtında da gorduğu yara izini buldu. I lip a r ı birleştirdi ve cakısıyla Eckard’m sırtından cipi cıkardı.”

Feldman yavaşca gozlerini kırptı. “Adam Eckard oldu mu?” Ba-İprİa onaylayınca devam etti. “Marc yaşıyor ve Eckard’m mikrocipini taşıyor.”

“Evet.” Tekrar başımı salladım. “Ve Marc’ı bulmak için Kevin’m

GPS takip cihazına ihtiyacımız var.”

‘Ve Marc’ı bulduğumuzda o size gercekte tam olarak neler olduğunu anlatabilir,” dedi Jace.

Feldman’ın bakışları sertleşti ve bir an için tek kelime etmeden bizi kovacağım düşündüm. Ama onun yerine ayağa kalkıp on cebinden anahtarlarını çıkardı. “Haydi gidelim. Arabayı ben kullanıyorum.”

357

TUZAK

Yirmi Dört

İki arabayla -Jace ve Feldman’ınki- yola çıktık çünkü Jace ve ben o kadar küçük bir yere kapanacak kadar Feldman’ı iyi tanımıyorduk. O da bizim için aynı şeyi hissediyordu. Gurur kedilerine duyduğu genel güvensizlik göz önüne alındığında bu tamamen anlaşılabilirdi. İşin aslı, muhtemelen o zamana kadar Pete Yamell’a ne yaptığımızı -tamam, ne yaptığımızı- duymuştu.

Bu yüzden Jace’in cipiyle Feldman’ınkiye komşu iki küçük kasabadan geçerken Dan ve Feldman’ın içinde bulundukları beyaz, doksanların sonlarından kalma bir Cami’yi takip ederek Jacele birlikte yolculuk ettik. Kevin’ın sokağında durduğumuzda saat on buçuk olmuştu ve genel olarak mahallesi çoktan uykuya dalmış gibi görünüyordu.

Kevin’ın sokağına donduğumuzda Dan adresi vermek için bizi cep telefonu ile aradı ve iki araçla yavaşça sakin bir ilk tur atarken her şeyi gözlemledik.

Kısa ve asfaltı çatlamış araba yolunun sağ tarafındaki kaldırımdan dokulen kapı numarası dışında Kevin’ın evi görünüm olarak komşularının evlerinden farksızdı. Siyah panjurlu, beyaz tahta kaplama.

Korkuluksuz ve ciceksiz, yarım metre karelik beton veranda* Küçük pencereler, düzenli ama çıplak ufak çimenlik Garaj

359

TUZAK

pah, yanları açık araba koyma yeri ise boştu. Evin karşıdaki sokağa iki araba park etmişti ama ikisi de en son dört ay önce Kevin’ın kullandığını gördüğüm araba değildi.

Feldman, bloğu geçince ulaştıkları dört yol ağzında sağa sinyal vererek Dan’ın açık telefonundan, “Evde olduğunu sanmıyorum” dedi. “Yalandan bakmak ister misiniz?”

“Kesinlikle.” İki sokak otedeki çocuk parkım görene kadar yola devam ettik ve tek sokak lambasının altına araçları yan yana park ettik.

Ardından Kevin’ın sokağına doğru yürüyüş yolundan ilerledik. Eğer herhangi birisi bizi durdurursa -ki bu pek olası görünmüyordu çünkü bütün kasaba huzurlu bir şekilde uyuyor gibiydi- ufak bir gece yürüyüşü yaptığımızı söyleyecektik.

İki evin arasından gizlice sokulduk, ardından en yalandaki sokak lambasından mümkün olduğunca uzakta durarak yolu hızla gectik. Citle çevrili arka bahçede uyuyan kedinin yanından parmak ucunda gectikten sonra, Kevin’ın evinin arkasını görebildik; iki ev uzerideydi. Ağaçlar karanlıkta harika bir koruma sağlıyordu ve Kevin’ın arka bahçesine, araçları oyun parkına park etmemizden en fazla on dakika sonra dikkatli bir şekilde adım attık.

Doğu tarafındaki evden bir aileye ilişkin her çeşit gürültü geliyordu: televizyon gürültüsü, yüksek sesli *country* müziği, bir bulaşık makinesinin yumuşak uğultusu. Kevin’ın evi sessizdi ve bu çok iyi bir işaretti ama yine de dikkatli bir şekilde ilerlemeye devam ettik. Jace ve ben sağ, Dan ve Feldman ise soldaki her pencereyi kontrol

ediyordu. Coğu ufak jaluzuerle kapanmıştı ama panjurların hepsi en az on yıllıktı ve uzerinde iceriyi kolaylıkla gorebileceğimiz boşluklar bulunuyordu. İki yatak odası, yemek odasıyla birleşik bir salon ve bir mutfak vardı. Ayrıca bir banyo olduğunu tahmin ediyordum ama onun penceresi yoktu.

360

Arka bahcedeki ağacın altında tekrar buluştuğumuzda, “Pekala?” diye fısıldadım.

“Hiçbir şey yok” Feldman omuzlarım silkti. Konuşmayı ve hajeet etmeyi kestiğinde golgelerin arasma o kadar kanştı ki, onu **kolaylıkla** gozumden kacırabilirdim. “Burada değil.”

Ona katılıyordum. “Hadi iceri girelim.”

Dan, “Kilit bir sorun olur mu?” diye sorduğunda başımı iki yana **salladım**. Kapıda topuzlu kilit vardı; kedi adamlar için tipik bir guvenlik izinsiz girenlerden korkmak için çok az nedenimiz vardı. Cunku muhtemel hırsızın bir silahı olsa bile, silah ateşlenmeden önce bir kedi adamın onu silahsızlandırması çok büyük bir olasılıktı. İnsanlar yavaş ve gurultucuydular.

Tabu Marc’ın durumunda bu teori geri tepmişti...

Yakalanırsak tutuklanacağımızın bilinciyle kısa bir an tereddut ettim. Durmama neden olan şey muhtemel sonuctu; hareketin kendisindeki ahlaki ikilem değil. Kevin’ın mikrocip komplosunda babası ve muhtemelen Calvin Malone’la cahştığımdan *emindim*. Bu da ufak bir haneye tecavuzu haklı çıkarmak için yeter de artardı bile. “Tamam, hadi yapalım şunu.”

| Jace topuzu hızlı bir hareketle cevirecek arka kapıdaki kilidi açtı. Sineklik kapısı kilitli bile değildi. İM saniyeden kısa surede icerideydik. Kedi adam özellikleri bir dereceye kadar insan formumuzda da devam etse de, iki ayak üstünde en zayıf duyumuz görüşümüzdu. Neyse ki Kevin birkaç ışığı açık bırakmıştı, böylece daha fazla ışık acmak zorunda kalmadan çok iyi gorebiliyorduk.

Kevin’ın eve girdiği anda kırık kapı kolundan ve dokunduğumuz her şeyin üstünde kalan kokularımızdan bizim orada olduğumuzu anlayacağı ortadaydı. Fakat eve geldiği dakikalarda küçük bir haneye tecavuz endişelerinin en kucuğu olacaktı. En azından bu şedide hiçbir meraklı komşu bizim küçük araştırma festivalimizi yanda

361

TUZAK

kesemeyecek ya da polisi arayamayacaktı. Jace yapış yapış tezgaha ve tabaklarla dolu lavaboya bakarak, “Amm pasaklı!” diye fısıldadı. “Şu konuşana da bir bakın.” Erkekler bütün evi yerden tavana kadar bir saatten kısa surede mikroplardan *anndırabilirlerdi*. Ama gerçekten gerekli olmadıkça bu kadar çok eforu nadiren gösterirlerdi. Tabu onları suçlamıyordum.

Cekmeceleri acıp postalan okuyarak Kevin’ın buzdolabını, copunu ve cekmeceli evrak dolabını elden gecirip mümkün olduğunca dikkatli ve cabuk bir şekilde evi hızlıca aradık.

İlk yatak odasının bir yatağı, etajeri ve üstünde yirmi dört inçlik bir televizyon duran şifonyeri vardı. Banyo... kelimelerle ifade edilemeyecek kadar iğrençti. Ama ikinci yatak odası olması gereken, koridorun sonundaki odada bir bilgisayar masası ve sandalyesi ile onların her zamanki tamamlayıcıları vardı: yazıcı/tarayıcı/faks telefon, harici disk, vs...

Ama masanın üzerinde, düz ekran monitorün onunda ve optik farenin solunda kısa, kalın antenli ve altı santimlik ekranı olan

avuc içi büyüklüğünde bir cihaz duruyordu. Kevin'm sandalyesine otururken kalbim son surat atmaya başladı. Sandalye ağırlığım altında hafifce sallandı. Marc'm yerini bulmaya gerçekten bu kadar yakın olabilir miydik?

"Sizce bu mudur?" Cihazı kaldırdım ve diğerleri etrafımda toplanırken elimde cevirdim. Telefonumdan daha kalın ve genişti ama hemen hemen aynı ağırlıktaydı ve kolaylıkla genişce bir cebe girebilirdi. Makinenin yanlarında ve üst köşesinde uc düğme vardı ama on yüzde hiç yoktu, dokunmatik ekrandı.

"Oyle olmak zorunda." Jace yanımdan uzandı ve cihazın yanındaki bir düğmeye basarken kolu benimkine surtundu. Takip cihazı bipledi, ardından tanımadığım bir logo görünerek ekran açıldı. Birkac saniye sonra logo kayboldu ve beş rakamlı bir takip kodu soran

362 renkli açılış ekranı belirdi. "Bir koda ihtiyacımız var," dedi Jace om-2HUUH üstünden ekranı okuyarak. "Görünen o ki her cipin kendi ta-Idp numarası varmış. Olu adamın ismi neydi?"

"Adam Eckard." Arkamı donunce Dan'in dosya dolabına gittiğini gordum. "Adam Eckardla alakalı bir kod ara." *Bir kez daha dülpmfum de...* "Calvin Malone ismiyle ilgili de her şeyi çıkar." Her ihtimale karşılık. Cunku başkaları inandırabilmek için aradaki bağlantıyı kanıtlayabilmemiz gerekecekti.

Feldman odanın ortasında tamamen hareketsiz bir şekilde durdu. Yuzu kızgın bir kaş çatışıyla donup kalmıştı. "Şunu görebilir miyim?" ? Sandalyede dondum ve ona takip cihazını verip tepkisini dikkatlice izledim. Cihazı inceledi, büyük ellerinin içinde cevirdi ve en sonunda ekrandaki birkac düğmeye bastı. Ardından geri verip gözlerime baktı. "Haklıymışsın. Sana inanmadığım için özür dilerim."

"Dueme." Gözlerimde samimiyeti görebildiğimi umuyordum. "Bize inanman için hiçbir nedenin yoktu ve senin yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım."

Geniş omuzlarını silkti. "Yine de uzgunum. Ve Kevin MitchelTı bulduğumda, onu öldüreceğim."

Jace oturduğum sandalyenin arkasına bir elini koyarak, "Hımm. Onu canlı goturmamız gerekiyor gibi görünüyor," dedi. "Özellikle de başka liderlerin bu işe karıştığına dair bir kanıt bulamazsak. İfadesine ihtiyaç duyacağız. Ayrıca idam etmek için yetkimiz yok."

Feldman kaşlarını iyice cattı ama cevap vermeye hazırlanırken Dan dosya dolabının alt çekmecesinin yanındaki comeldiği yerden lafa girdi. "Kanıttan bahsetmişken, burada hiçbir şey yok."

"Emin misin?" Dan ayağa kalktığı sırada Jace ona doğru uerledi. "Birtakım eski makbuzlar ve çek sureti dışında bir şey yok." Butun kağıtları yeni baştan incelerlerken, Kevin'm masasına geri don-

363

TUZAK
dum ve monitorun üstündeki dolabın gözlerini aradım. Zimba teli üzerine yazılabilir CDler, bir kutu ince ve uzun zarf, bir tomar ya' zıcı kağıdı, birkac boş kargo zarfı ve acılmamış bir yazıcı kartuşu buldum. Çekmecelerde çeşitli kablolar ve teller vardı. Ama serserilerin isim ve ilgili kodlarını içeren bir liste bir yana, üstünde beş haneli numara yazan hiçbir şey bulamadım.

Kollanmış sinirle yukarı kaldırdığımda Feldman araştırdığı küçük dolaptan donerek, "Belki yanında goturmuştur," diye öneride bulundu. "Neden takip cihazım değil de listeyi alsın ki? Onsuz numaralar ne işe yarar?"

Dan omuzlarım silkip eski bir cek defterini dosya dolabının iist cekmecesine bıraktı. “Belki bu fazladandır.”

“Sekiz bin dolarlık fazladan bir donanım mı £ ^ Sozlerimi vurgulamak için takip cihazım yukarı kaldırdım. “Kevin perakende satış işinde. En azından son duyduğumda oyleydi. İhtiyac fazlası sistemlere yetecek kadar dolu ceplerinin olmasının hiç imkanı yok.İş Jace alt cekmeceyi itip kapadı ve ayağa kalktı. “Cepleri ana sistemleri almak için bue yeterince dolu değil. Ama burada onun ceplerinden bahsetmiyoruz. Babasının para destesinden bahsediyoruz. Cunku Cal işin icinde olsa bile, muhtemelen *parası* değil. Kokuşmuş pislik.”

Jace’in uvey babası ulkedeki diğer liderlere kıyasla en yuksek Gurur ücretini talep etse de -kendi Gurur kedilerinin kazançlarının dortte birini- tam olarak nakit icinde yuzmuyordu. Babam sadece yuzde on alıyordu. Bunun *hepsi* adamlarının paralarınıodemeye ve işimizi yaparken çıkardığımız masrafları karşılamaya gidiyordu. Calvin Malone’un toplanan paralan zimmetine gecirdiğine dair bir kanıtım yoktu ama bunun doğru olduğunu öğrensem **şaşırmazdım**. Ama Milo Mitchell’m canım sıkmasına gerek yoktu; W ash in g ton d a tıbbi malzeme satan bir **firmanın** onde gelen yoneticuerindendi. Mut 364

jjiş zengin değildi ama altı haneli yıllık maaşı hic kuşkusuz butun ser- **I seri nüfusunun** haklarını mahvedecek son model birkaç GPS takip cihazını karşılamaya yetecek kadar nakit sağlıyordu.

Bu da zenginlerin parayı çoğunlukla ziyan ettiği fikrimi desflkliyordu. “Pekala, fazladan bir takip cihazı olabilir. Ama sadece tek bir uste mi vardı?” İc gecirdim ve ellerimin doner sandalyenin kollarına düşmesine izin verdim. Marc’m hayatının yirmi dakikasını burada bile olmayan bir listeyi aramakla mı gecirmiştik?

“Elbette ki kodların kopyasma sahip olan tek kişi o değildir,” dedi Feldman, kollan göğsunde kavuşmuş bir halde arkasındaki duvara yaslanarak. “Eğer Kevin gerçekten babası için çalışıyorsa, onda da bir liste olması gerekmez mi?”

“Muhtemelen.” Sandalyede yavaşca dondum. Gözlerim kapalı bir halde düşünüyordum. “Ne yazık ki, Muo Mitchell Seattle’da bir banliyode yaşıyor. Bu yuzden dosya dolabma ulaşma imkanımız biraz sınırlı durumda.”

Feldman dikkat cekmek istercesine boğazım temizledi, gözlerimi açtığımda onu tek kaşı havada gulumserken gordum. “Kevin’m erişim imkanı da aynı derecede sınırlıdır, haksız mıyım?”

Başımila yavaşca onayladım. Ardından ne demek istediğini anladığımda başımı daha hevesli bir şekude salladım. “Oyleyse Kevin listeyi e-postayla göndermiştir...” Sandalyeyi dondurdum ve donuşumu durdurmak için elimle masanın bir köşesini yakaladım, ardından Kevin’m bilgisayarındaki acma düğmesine bastrını. Bilgisayarı Marc’inkinden daha yeniydi ve internet bağlantısı çok daha hızlıydı. Boylece bir buçuk dakika icinde Kevin’m tarayıcısını acmış, üzerinde çalışıyordum.

365

TUZAK

Ve o sırada bir anda birkaç büyük kınılma noktası yaşadık. Birincisi, Kevin’m posta kutusu ana sayfa olarak secilmişti, bu yuzden hic sorun yaşamadan e-posta hesabım bulduk. Bunun otesinde, sayfa onu “hatırlayacak” şekude ayarlanmıştı. Bu yuzden şifresini tahmin etmek için oyalanmamıza gerek kalmadı. Bu kadar dikkatsiz olduğunu

bilseydim ilk once bilgisayarı kontrol ederdim.

Ne yazık ki, posta kutusu o sabah gelen dort mesaj dışında boştu. İkisi -konu satırlarından anlaşıldığı üzere pomo- ve diğer ikisi de Kevin'm olduğundan daha akıllı konuşmasını sağlayan *Popular Mechanics*18 ve bir video sitesinden gelen iki reklamdı. Gorunen o ki posta kutusunu epey temiz tutuyordu.

Gonderilmiş öğeler klasoru ve cop kutusu icin durum aynı değildi.

Kevin'm yakın zamanda sudiği mesajlar arasında babasından gelen ve uc gun once gönderilmiş bir mesaj buldum. Actım ve uc erkek kedi omzumun ustunden okurken içeriği taradım. Bu, Kevin'm babasına birkac saat once, "guncellenmiş takip kodlan" başlıklı bir Word dosyası ekleyerek gönderdiği bir e-postaya verilen cevaptı.

Bingo.

Jace yazıcıyı acıp kağıt tepsisini kontrol ettiği sırada eki actım.

Dort kopya çıktı alıp -hepimize birer teme- mesajı bir şeylerin korkunc bir şekude ters gidip hicbirimizin Marc'ı aramaktan canlı **dönemememiz** ihtimaline karşı, Muo Mitchell'ın işin icine karıştığının kanıtının çok iyi bir şekude etrafa **yayıldığından** emin olmak icin kendime, babama, Michael'a gönderdim.

"Kahretsin, Dan!" Kaşlarım havada bir halde ona baktım. Yazıca yuzunden elimdeki kağıt hala sıcaktı. "İsmin listenin en başında. İlk once sana cip takmışlar."

Dan kaşlarım çatıp bir şeyler soylemeye başladı ama sonra Jace lafım kesti. "Eckard ustten beşinci," dedi ve listede beş sıra aşağı

18 Amerika'da çıkan bir bilim ve teknik dergisi. (ç.n.)

366

kuldun. İşte oradaydı. Adam Eckard; takip kodu 44827. Sandalyeyi ileri kaydardım ve guc tasarrufu moduna gecen takip cihazım yeniden aktif hale getirip beş rakamlı kodu girdim. Saniyeler icinde, **ekrana** Adam Eckard'm GPS mikrocinin o anki enlem ve boylamım da iceren buguer doldu.

Ekranın en altında Harita Gorunumu yazan bir tuş vardı. Bastığımda gur ağaçlan olan bir ormanın parlak yeşu bir noktayı cevrelediğini gosteren uydu görüntulu bir harita belirdi. Muhtemelen bu Eckard'm cipini taşıyan Marc'u.

"İşte orada!" Elimde takip cihazıyla sandalyemden fırladım, koridoru yarılamiştım ki -artık nişan alacağımız bir hedefimiz olduğundan gitmeye oldukca hevesliydim- Jace beni tuhaf bir şekude gerilmiş bir sesle geri çağırdı. Sanki kelimeler ağzından cıkarken boğazı . kelimelerin etrafını sarmak istiyor gibiydi.

"Faythe, listedeki son isme bak."

Gecikmeden dolayı sinirlenerek katladığım listemi aceleyle soktuğum arka cebimden cıkardım ve sayfanın en altına baktım. Son satırda şöyle yazıyordu: Marc Ramos; takip kodu 44839.

O kadar şaşırmıştım ki başım dondu ve gozum karardı. "Marc'a cip mi takılmış? Ne zaman? Eğer onu takip edebiliyorlarsa neden oldurmeye çalışsınlar ki?"

Feldman boş bir cantayı Kevin'm dolabma ayağıyla geri itip kapağı kapadı ve ona yaslandı. "Belki bir şeyler ters gitmiştir. Marc operasyonun ortasında **uyanmış** ya da sonrasında çok fazla şey hatırlamış ve neler yaptıklarını cozmuştur veya bunun gibi bir şey." Listesindeki bir ismi gosterdi. Onu izlemek icin kendi kopyama baktım.

"Ucuncu satıra bak. Ustu cizilmiş." Ustu cizili yazı tipi kullanılmıştı.

"Kaybolan erkek kedilerden ilki o. Bunun gibi uc satır daha var ve o kedilerin hicbirim bir suredir gormedim."

Anlamaya başlayınca yavaşca başımla onayladım. “Oyleyse sorun çıkaran erkek kediler öldürölüp gomuldu. Sadece Marc planlandığı gibi olmadı ve Eckard’ı öldürdü. Ama Marc kendisine cip takıldığını biliyorsa neden Eckard’ın cipini almakla uğraşsın İd?”

“Bilmiyorum.” Feldman omuzlarım silkti ve hala sağ elimde tuttuğum cihazın ekranına işaret etti. “Şu şey, Marc’m nerede olduğunu soyluyor?”

“Bir saniye.” Minik ve yeşil parlak dairenin Eckard’ındn ustune binmesini gormeyi bekleyerek ekranın sağ ust köşesindeki kutucuğa Marc’m kodunu yazdım. Ama bunun yerine harita kayboldu ve bir harita görüntüsü vereceğim belirden başka bir düğmeyle birlikte yeni koordinatlar belirdi. Düğmeye basınca yeni bir harita ortaya çıktı. Bu harita isimlendirilmiş sokaklarıyla duzenli bir yerleşim planı yapılmış kucuk bir mahallenin uydu görüntüsünü gosteriyordu. *Garip*. Yeni haritadaki yeşil nokta, Manolya Yolu denilen bir sokağın guney tarafında duruyordu. Gözlerim kararsızlıkla kısılmış bir halde bakarak, “Cocuklar, biz Manolya Yolu’nda değil miyiz?” diye sordum odadakilere.

“Evet, nicin?” dedi Feldman.

“Cunku cihaza gore, Marc *burada*. ” Ama bu doğru olamazdı.

Eğer Marc, Kevin’m evindeyse -artık nefes almıyor bile olsa- içeri girdiğimiz anda kokusunu alırdık.

“Burada mı, *nerede* T Jace omzumun ustunden ekranı okuyacak kadar yakınıma geldiğinde göğsu sırtıma surtunup icime sıcak ve yersiz urpertiler gonderdi. “Bu evin icinde mi?”

“Sanırım.” Odanın geri kalanına bakmak icin donduğum sırada belli etmeyerek kurnazca ondan uzaklaştım. Ve ben kımıldadığımda, ekrandaki nokta hareketsiz kalsa bile harita benimle birlikte yer değıştirdi. “Bekleyin...” Artı bicimindeki yakınlaştıırma tuşuna uc defa bastım ve ekrandaki resim otuz metrelik bir genişliği goste368 rerek, daha fazla yakınlaşamayacağı noktaya gelene kadar daraldı. Ekranda Kevin’m evinin çatısının siyah beyaz görüntusuyle birlikte çatının koşeleri de vardı.

“Evet, bu evin icinde...” diye mırıldandım. Ardından ekrandaki noktaya doğru yavaşca yurumeye başladım. Koridora gecip yemek yenilen minik mutfığa doğru ilerlerken ekranı da beraberimde taşıdım. Koridordaki dolabı gectiğim sırada, ekrandaki nokta hareket etmeyi kesti, ardından arkamda belirdi. Geri dondum ve dolabın onunde durdum. Nokta ekranın tam ortasında belirdi. I Marc’m mikrocipi Kevin Mitchell’m dolabmdaydı.

Kalbim o kadar guclu atıyordu ki kendi kanımın kulaklarımda hızla akmasından başka bir şey duyamıyordum. Ben ağzımı acıp hava almayı akıl edene kadar boğazım acı verecek şekilde kasılıp nefesimi kesti.

“Faythe?” Jace elini omzuma koydu, beni anladığım biliyordum cunku onun kalp atışlarının da aynı oranda **hızlandığım** duyuyordum. Onemli bir şeyi kacırmadığımdan emin olmak icin havayı kokladım. Ama dolaptan Marc’m kokusunu ya da herhangi bir biyolojik kokuyu alamadım. Yine de elim dolap kapısının kulpuna gittiğinde titriyordu. Ya yamhyorduysam? Ya geceleyin dışarıda gecirilen çok uzun saatler yuzunden tıkanan burnum kokusunu almamı engelliyorsa?

En sonunda derin bir nefes daha aldım ve sertce kolu ceviriip

kendimi en kotu durum senaryosuna zihinsel olarak hazırlayarak kapıyı actım.

Ama Marc'm cesedi dolaptan ustume duşmedi. Hic ceset *yoktu*. Aslında gorebildiğim kadarıyla birkac kışlık mont ve fazla gun yuzu gormemiş bir elektrik supurgesi dışında hicbir şey yoktu.

"Anlamıyorum," dedi Dan en sonunda gerilimi dağıtarak Bunu-'u'ir onu opebilirdim. "Burada hicbir şey yok"

369

TUZAK

"Tann'ya şukurler olsun," diye mırıldandım ve dolabın tavanm. daki cıplak ampulden sarkan zinciri cekmek icin uzandım. **Loş** ^ dolabı doldurup daha once goremediğim tek şeyi aydınlattı. Yerde sağ arka koşede icinde coğunlukla tıbbi malzemelerin paketlen-diği beyaz bir karton kutu vardı. Bir noktadan sıkıca bantlannuştı ama muhru coktan kırılmıştı. Bu yuzden diz cokup kapağı kaldırdım. Kutunun icinde sıra sıra şeffaf tup vardı. Altlarının duz olması ve kauçuk tıkaclarla kapanacaklarına basit beyaz plastik kapaklarla kapanmaları dışında test tupleri gibiydiler. Tupler karton ayraclarla ayrılmıştı. İlk uc sırası ise boştu.

"Bu duşunduğum şey mi?" diye sordu Feldman, Jace'in omzunun ustunden bana bakarak.

"Kullanılmamış mikrocipler." Jace'e takip cihazım verdim ve elimde kutuyla ayağa kalktım. Ardından sıradaki tupu yuvasından cektim. "Birisi bana Marc'm takip numarasını okusun."

Dan sağ elinde tuttuğu kağıda baktı. Ben tupun yanma basılmış numaraya bakarken, "Dort-dort-sekiz-uc-dokuz," dedi.

"Bingo." Kocaman gulumsememi hissedebiliyordum. "Ona hic cip takılmadı, fakat listeye bakacak olursak onu kacırmalarının sebebinin bu olduğunu soyledim. Besbelli bir şeyler ters gitti."

"Evet" Sanki sorun ortadaymış gibi Dan gozlerini devirdi. "*Marc'a* bulaştılar. *Bu işin* sonunun iyi olmayacağım onlara soyleyebilirdim." Pek mumkun görünmese de, gozlerim serserinin gozleriyle buluştuğuunda gulumsemem daha da genişledi. Marda duyduğu gurur adeta icimden taşıyordu. Ama bunun peşinden cok hızlı bir şekilde muhtemelen hayatında icinde bulunduğu en kotu durumda ve hala dışarıda bir yerde olduğunu fark etmemle birlikte korku geldi. Cihazın ustundeki "Onceki kodun yerini belirle" seceneğine guvenmek yerine Eckard'm numarasını elle girdim, bakışlarımı kaldırdığımda uc erkek kedinin beni izlediğini gordum. "Pekala, hazır *mi-*

370

Ofise donup Kevin'm bilgisayarım kapamakla uğraşmadan mutfağa ve oradan da arka kapıya yoneldim. Dokunduğumuz her şeyde buaktığunuz koku sayesinde evine girdiği andan itibaren orada olduğumuzu bilecekti. **Bu** yuzden bulduğumuz her şeyi yerine koymakla ^ t harcamak icin bir neden gormedim.

"Siz onden gidin. Git ve erkek arkadaşım bul." Feldman'm bakışları beni buldu. Gozleri anlayış ve pişmanlıkla parlıyordu. Ardından bir ofke parıltısı bu daha gucsuz duygulan ele gecirdi. "Yapmam gereken bazı telefon konuşmalan var."

"Ne?" Jace'in kaşları neredeyse alnına kadar yukseldi ve sesi şupheyle sertleşti. "Kimi arayacaksın?"

Feldman hepimizin gorebilmesi icin ondaki takip kodu listesini havaya kaldırdı. "Bu listede benden, Marc ve Adam Eckard'dan başka en az dordunun hala nefes aldığım duşunduğum sekiz erkek kedinin ismi var. Bolge konseyiniz tarafından 'Biri Bizi Gozetliyor'un

kanunsuz ve kötü niyetli versiyonu şeklinde izlendiklerim bilmeye hakları var.”

Ah, kahretsin. Serbest bölgelerde yaşayan pek çok serseri henüz konseyin otoritesine karşı bir araya gelmek için bir neden bulmamışsa bile, Muo Mitchell’ın komplo teorisi ortaya çıktığı anda *bulacaktı*.

Ve iyi Gurur kedileriyle kötü Gurur kedileri arasındaki ayrımı yapabilme olasılıkları, pek çok konsey üyesinin arkadaş canlısı serseriler ve düşman serseriler arasındaki farkla ayırt etmesinden daha mümkün değildi.

Bir ya da iki liderin kibirleri ve tamamen ahlak yoksunu olmalarından dolayı **anlaşmazlığın** çirkin döngüsü olumsuzlaşacaktı.

Ortaya çıkacak sonuçları anlayıp anlamadığını görmek için Jace’e bakarak, “Ben, lütfen bunu yapma,” diye yalvardım. Anlamıştı. Cenesindeki gerginlikten bunu görebiliyordum. “Bu,” ellerimle mikroçip kutusunu gösterdim, “liderlik konusundaki en *kötü* bir iki omegimi-

371

TUZAK

zin işi. Lütfen bütün konseyin -bütün Gurur topluluğunun- şu birkaç kişinin son derece kötü kararlarının bedelini ödemesine izin verme.”

Feldman iç geçirdi ve bir an için celişkiye düşmüş gibi göründü ama sonra yüz ifadesi sertleşti. “Ne söylediğini anlıyorum ve anlayış gösteriyorum. Ve ailenin buna karışmadığı konusunda onları ikna etmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ama bu erkek kedilerin hakları çiğnendi ve bunu bilmiyorlar bile. Kendilerine neler yapıldığını bilmeye hakları var.”

Her şeyin açığa çıkmasıyla oluşacak etkilerin kendi Gurur surumu için anlamı ne olursa olsun, ne yazık ki bununla tartışamayacaktım.

Bu yüzden yansı boş kutuyu göğsüme bir cankurtaran botu gibi tutarak başımla onayladım. “Pekala. Ama lütfen, bu olaydan etkilenmiş erkek kediler ile Orta Güney Gurur sürüsü arasındaki iyi niyetin bir göstergesi olarak, onlara doktorumuzun hizmetini teklif edin. Dr. Carver cipleri hızlı ve güvenli bir şekilde çıkarıp çıkarıldığı noktada yok edilmek üzere onları size verebilir.”

“Bayan Sanders, cipleri en başta yerleştirenin bir Gurur doktoru olduğunu düşünecek olursak, bunu yapması için ona güveneceklerini sanmıyorum.”

“Ama o Gurur doktoru değil,” diye araya girdi Dan. “Benim cipimi hiç sorunsuz çıkardı. Ona güveniyorum.”

Feldman bir süre Dan’i inceledikten sonra bir kez daha başıyla onayladı ve gözlerine baktı. “Teklifinizi iletacağım. Ama garanti vermiyorum.”

Zorla gülmüştüm. “Teşekkür ederim.” Ondan isteyebileceğimiz her şey bu kadardı. İstemeye *hakkımızın* olduğu her şey. Ve çözümlemek dışında mikroçip fiyatlarında yer almamış olsam da aramızdaki ortaklık yüzünden, sadece Milo Mitchell ve korkunc oğlunu *tanıdığım* için kendimi suçlu hissediyordum. Birden Jace’in babamın

372

konseyden zorla alınması için yapılan uğraşların ardındaki itici gücün üvey babası olması hakkında nasıl hissettiğini anladım.

Bakışlarımı kaldırdığımda, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi Jace’in beni izlediğini gördüm. Ya da bilmek *istemiş* gibi. Ama başkasının önünde bunu sormayacak kadar akıllıydı.

“Pekala, haydi gidelim.” Kapağı kutunun üstüne geri koydum ve takip cihazım on cebime sokup en azından iki erkek kedinin beni takip edeceğine güvenerek kapıya doğru yurudum. “Dışarıda saat geriye işlemiyor. Ya da hava ısınmıyor.”

Jace, Dan ve ben arabaları park ettiğimiz oyun parkında yollarımızı ayırdık. Parktan çıkmak için sola donduğumuzda, geriye bakıp Feldman'm boğumlan beyazlaşmış eller ve yuzunde bu samana kadar gorduğum en vahşi kaş çatışla direksiyonu tuttuğunu gordum. Hem sinirini acıkca arabasından çıkarması ve hem de adaletin sağlandığını gorme konusundaki şiddetli kararlılığı yuzunden bana Marc'ı hatırlatmıştı. Hareketleri neticede benimkilerin karşısında yer alacak olsa da nedenlerine saygı duymadan edemiyordum.

"Hey, Dan?" Jace rahatca bağlantı yoluna saparken koltuğumda dondum. "Arkaya bakıp ihtiyacımız olan her şeyin bulunduğundan emin olabilir misin? Bu şeyin yuruyuş suremizi kısaltacağım umuyorum," takip cihazım kaldırdım, "ama en kotusu için hazırlanmamız gerek."

"Tabu ki." Dan kemerini cozdı ve koltuğunun üstünden Jace in cipinin bagaj kısmına bakmak için dizlerinin üstünde durdu. Ardından uzanıp bagajı aydınlatmak için tavandaki ışık duğmesine bastı, ■fok yardım setimiz, dört şişe suyumuz, bir kureğimiz, birkac aletiniz ve birkac tane fenerimiz varmış. Ve Marc'ın montu." Montu bana göstermek için arka koltuktan kaldırdı.

"Guzel. Teşekkürler." Dan ışığı kapadı ve yeniden kemerini taktı Otoban ışıklarının golgesi üstünden gecerken Jace'in yuzunun aydınlanıp kararmasını izledim. "Marc'm evinde durmamız gerek," dedim zihnimde bir tedarik listesi dolaşırken. "Daha fazla suya, hızla yenebilecek bir şeylere ve biraz daha kafeine ihtiyacımız var. Bir de tuvalete. Ve bunları çok hızlı bir şekilde halletmeliyiz."

Jace başıyla onayladı ve sapmamız gereken yol yaklaştığında sinyalinin yaktı. Altı dakika sonra Marc'm araba yolunda durduk ve hep birlikte evin içine koşturduk. Ben banyoyu kullanırken erkekler malzemeleri topladı ve Dr. Carver'a neler kacırdığımızı anlattılar. Hepsi sekiz dakikadan kısa bir surede bitti.

Ama bu yine de çok uzun gelmişti; Marc'ı çok uzun bir suredir aradığımızı hissediyor ve teoride nihayet nerede olduğunu bilmemize rağmen, gecen her saniyenin kritik olduğunu düşünüyordum. Omzumda yeni yuklenmiş sırt cantasıyla on kapıya giderken montumun fermuarım cekiyordum ki telefonum calmaya başladı. Numarayı tanıımıyordum, alan kodunun Marc'ınkiyle aynı olduğunu belli belirsiz fark ettiğim için arayanı tanıyacağımı beklemiyordum. Ama arayan kişi beni kesinlikle tanıyordu.

"Faythe?"

İcim buz kesti, bizimkilere bakmak için donerek tek parmağımı dudaklarıma bastırıp sessiz olmaları için onları uyardım ve sessizce, Keuin Mitchell, dedim.

Doktor anladığım basit bir şekilde başım sallayarak gosterirken Jace kaşlarını cattı ve Dan'in kaşları şaşkınlıkla havaya kaktı.

"Evet?" dedim telefona. "Siz kimsiniz?"

Kevin, "Kim olduğumu çok iyi biliyorsun," diye çıkışınca kucuk haneye tecavuzumuzdan haberinin olup olmadığı merak etim-

"Ve arkandaki ani sessizlikten, yanında birilerinin olduğunu anlayabiliyorum. Nefeslerini mi tutturuyorsun?" Gözlerimi devirdim ama

cevap vermedim. Bu yuzden sakın bir şekilde devam etti. “Hala jfississippi’de misin?”

**SenT* Ancak mutfak masasına gelip geriye donmem gerektiğinde yuruduğumu fark ettim. Daha önce Marc’ın evinde olduğumuzu biliyordu çünkü Yamell kurtulduğumuz cesetleri temizlemek için geldiğinde kokularımızı almıştı. Ama çiftliğe gittiğimizi biliyor muydu? Ve *nasıl* biliyordu?

’ “Başka nerede *olabilirim kiT* Sinirle burnundan soludu. “Artık serbest bölgeyle sınırlandırıldığımı hatırlarsın belki.”

?i “Kulağa tamdik geliyor.. Sesime yansıyan kızgınlığa engel olamıyordum. Marc’ı bulmak için yanıp tutuşuyordum ama telefonu Kevin’ın suratına kapamayı goze alamazdım. Konseyin onune çıkarmak için onu gozaltına almamız gerekiyordu.

“Asıl soru; *sen* burada ne yapıyorsun? Adam Eckard’ın arabasından bir şenlik ateşi yakmak dışında tabu.”

g “Bir ateş mi vardı? Ah, kacırdığım çok yazık oldu. Daha fazla ateş yakma fırsatım hiç kacırmam.” Marc’ı bulmak için yola çıkmışken Kevin’la arabada konuşmanın aptalca olup olmayacağı merak ederek Jace’e omuz silktim.

“Ben de kacırdım.” Telefonun diğer ucundan yumuşak bir vakum sesi duyuldu ve ardından kulaklarıma hafif bir uğultu sesi geldi. Kevin buzdolabını açmıştı. Aşağılık herif, benimle alay ederken *abur cubur* yiyordu! ...

Bu evde olduğu anlamına mı geliyordu? Eşyalarım kaşunp takip cihazını aldığımı biliyor muydu? Sadece beni oyuyor muydu? Jace’e umitsiz bir bakış attım ama sadece omuzlarım silkti. Ya ne düşündüğümü bilmiyordu ya da sorulmamış somlanma verecek cevabı yoktu. Kevin sessiz paniğimden habersiz şekilde devam etti. “Bu öğlen oraya gittiğimde, yolun kenarında yanmış bir arazi parçasından 377

TUZAK

başka hiçbir şey kalmamıştı. Ardından sanki birkaç kişi ormanda •• rumuş gibi, ağac sırasının ciğnendiğini fark ettim.”

“**Tuhaf.7** Montum iceride giyilmeyecek kadar kalındı ve ya ^ dan ya da sinirden terlemeye başlıyordum.

“Biliyorum!” dedi Kevin fazla canlı bir şekilde. Birden rol yap. mamızdan sıkıldım, sadece gelmesi için hazırdım. Ama Kevin kendi sesini duymaktan hoşlanıyordu. “Ve işler oradan sonra daha da tuhaflaşıyor. Ağaçların arasındaki o arazi parçasının yakınında, yerde iki farklı serseriye ait kan buldum. “Kimin kanım bulduğumu bildiğini sanıyorum.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Kevin, bu aptalca. Lafi dolandırmayı kes ve asıl konuya gel.”

Jace inledi ve alnını eline yasladı; besbelli kendisi bununla farklı şekilde başa çıkardı.

Kevin, “Yanında kim var?” diye sorunca varlıklarım belli ettikleri için Jace’e dik dik baktım. “Jace, değil mi?” diye tahmin etti. Şaşkınlık içinde hızla nefes aldım. Bunu nasıl bilmişti ki? “Ethan olmadığı kesin. Sandersların en küçük erkek kedisinin bu sabah talihsiz bir sona ulaştığını duydum.”

Bu sabah mı? Gerçekten de daha bir gün olmamış mıydı? Her saniye bir öncekinden daha hızlı elimden kayıyormuş, zamanın parmaklarımla arasından geçen bir ipin avucumu yakması gibi hızla akıp gidiyormuş gibi görünmesine rağmen Ethan olduğundan bu yana sonsuzluk kadar uzun bir zaman geçmiş gibiydi. Olmuş ağabeyimin

ismini Kevin Mitchell'ın saygısız sesinde duymak bende kamına uzanıp işkenceyle bağırsaklarını santim santim çekme isteği uyandırdı. Kendime engel olamadan önce boğazımda bir hırıltı yükseldi ve gozumun ucuyla Jace'in yumruğunun havalandığım gordum. Bir sa niye sonra seyahat tipi fincanı alıpanda fincan şekilli bir girinti bira kıp hala dumanı tuten kahveyi duvara ve yere sıcratarak duvara carpu-
378

pesbelli ofkeli ve incinmiş olan Jace, tıpkı kurku sırtında Hilalmiş bir kedi gibi odada olması gerekenden daha çok yer kaplıyor gibi görünüyordu. Bu kızgın bir lider duruşuydu ve onun kadar kızgın ve yaralı olmasaydım bundan etkilenebilirdim.

Kevin kulağımın dibinde guldu. "Jace'e selamımı uet"

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Kırmadan önce telefonumu tutuşumu gevşetmek için kendimi zorlamam gerekti.

^ "Ağabeyinin başma **-bu kadar üzücü-** bir şey geldiği için uzgun olduğumu soylemek ve o kadar trajik bir şeyin Marc'ın başma henüz gelmediği konusunda sana guvence vermek istemiştım sadece."

Ne? Yaşadığım şaşkınlıkla sarsıldım ve kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi atmaya başladı. "Blof yapıyorsun." Ama sesim duyduğum kuşkuyla gucsuz çıkmıştı ve hepimiz bunu duymuştuk. Kalbimin her atışıyla damarlarımda dolaşan ofkeyi dindirmeye çalışarak hızla yurudum ve boğazımı temizleyip tekrar denedim. "Marc sende değü. Pete Yarnell onun olduğunu soyledi." Umarım Kevin benim buna inandığımı düşünürdü.

"O sırada gerçekten buna inanıyorduk. Ta ki o kan izlerini ormanda takip edip Adam'm yalnız, işaretsiz mezarım bulana kadar. Actığınız yol sayesinde izi takip etmek **bizim** için **sizin** için olduğundan çok daha kolaydı sanırım. Ne yaptınız, oradan bir fil mi yuruttunuz?"

Hayır, sadece sağlam çizmelerin içindeki dört kedi adamı.

"Kendi... **arkadaşını** mezardan mı çıkardın?" Ya da arkadaşın olan yardımcım. Ya da ekurini. Ya da... her neyse. Hala ustumde duran kışlık monta rağmen tiksinti dolu urpertiler kol ve bacaklarımdaki bütün tuyleri diken diken etti. Bir cesedi gommekten daha kötü olan tek görev, toprağı kazıp onu çıkarmaktı.

"Bize gerçekten fazla bir şans bırakmadınız. CukurdaMnin gerçekten Adam olduğunu doğrulamamız gerekiyordu. Ve eğer oyleyse,

^ de budiğiniz gibi Marc hala ormanda bir yerlerdeydi. Neyse ki
379

TUZAK

onu bulmak tahmin ettiğimden daha kolay oldu. Bana daha sonj soyle da bunu nasıl yaptığınızı sana acıklayayım."

Kaşlarım birden havaya kalktı ve yuzumde tatminkar bir gulum seme belirdi. Kevin cipleri takip edebildiğimiz bir yana, onlan bildiği mizi bile bilmiyordu! Bu da evde olmadığım gösteriyordu ama kendi evine adım attığı anda bunların hepsini öğrenecekti. Bu yuzden bunun olmasına izin veremezdik.

Telefonu kulağımla omzum araşma sıkıştırırken zaman kazanarak, "Neden bana şimdi anlatmıyorsun?" diye sordum, ardından cebimden takip cihazım çıkardım. Bu sefer hafizadakini kullanarak Eckard'm kodunu tekrar girdim.

Kevin kıkırdadı. "Bunun yerine sana gostermeme ne dersin? Bir saat icinde benimle evimde buluş ve..."

Onumdeki ekrandaki yazılar kaybolurken, "Hayır!" diye bağırdım ama bir an sonra bir ilerleme cubuğı ve *Yükleniyor* yazısıyla görüntü geri geldi.

Kahretsin! Buluşma yerine bu kadar acık bir şekilde karşı olmak istememiştim. Beynimdeki carklar hızla atan nabzımdan daha yüksek sesli bir şekilde vızıldayıp iyi bir bahane bulmak için çalışarak hayata gecti. “Halka acık bir yer. Sana kendi evinde olma avantajım verecek değiliz.”

Yukleme sona erince yeni koordinatlar belirdi ama enlem ve boylamdan hiçbir şey anlayamadığım için Harita Gorunumji duğmesine bastım, yeni sayfa yüklenirken ekranda tekrar ilerleme cubuğu belirdi.

“Haklısın.” Kevin yine kıkırdadı, guluşunun sesinden gerçekten nefret etmeye başlıyordum. “Cunku yalnız başma geliyorsun. Eğer yalnız gelmezsen, Marc olur.”

Haymur! Ona canlı bir şekilde kavuşmaya bu kadar yaklaştık tan sonra onu tekrar benden alamazlardı!

380

Kalbim boğazımı yırtarcasına yukarı çıkmaya çalıştı ve konuşmak birden imkansız hale geldi. Bunun yerine cihazı masanın üstüne koyup yeni bir nefes almaya cabalarken boğazımdan bir boğulma sesi çıktı. Yalnızca katlanan sandalyenin sırtım kavrayan elim beni ayakta tutuyordu.

Jace anında arkama gelip telefonu elimden aldı. Sırtımı boşta kalan eliyle ovalayarak, *Nefes al*, dedi ses çıkarmadan, i “Faythe?” dedi Kevin hattın diğer ucundan. Jace telefonu kulağına koydu ama nihayet derin bir nefes alıp Jace konuşmadan önce telefonu geri aldım.

“Buradayım.” Bu defa daha uzun ve sakinleştirici bir nefes aldım. Dr. Carver onundeki masaya bir bardak soğuk su koyduğu sırada Jace’e iyi olduğumu göstermek için başımla onayladım. “Ama Marc’m sende olduğuna dair bir kanıt istiyorum Hala yaşadığına dair.” “Hımm...” Hattın oteki ucundan ayak sesleri duyuldu ve sert bir cızırdama sesinden Kevin’m ahizeyi bir yere koyduğunu anladım. Sonra geri geldi. “Şu anda bunun gerçekleşmesi zor olacak. Baygın durumda.”

Kahretsin. “Horluyor mu?” Jace’in incinmiş bakışlarından kacındım. “Ya da yüksek sesle nefes alıyor mu? Eğer oysa, sesini tanım.”

“Ciddi misin?” diye alay etti Kevin.

“Hadım edilmiş bir erkek kedi kadar.”

Dan kullandığım ifadeden irkildi, Dr. Carver ise muhtemelen boylesi bir operasyonu vahşi bir kedi üzerinde uyguladığını düşünerek gulumsedi. Ama Kevin ne demek istediğimi anlamıştı. “Tamam. Bir saniye.” Telefonda daha fazla hışırtı duyuldu, ardından kulaklarıma yumuşak bir ses geldi: Sadece hafif bir hırıltıyla guclu, puruzsuz bir nefes alış.

381

TUZAK

Gozlerimde yaşlar belirdi ve gozlerimi kırptığımda yanaklarım, dan aktılar. Bu uykudayken alınıp verilen nefesi her yerde tanırdım Burnunun ucundan hafif bir ısıklıkla birlikte tek, uzun bir nefes alış ve sonunda neredeyse tamamen kapalı dudaklarının arasından nefes verirken çıkan hafif bir *p u f sesi*. Goğsunu uşutmuş gibiydi -zature olmadığım umdum- ama Marc hayattaydı.

En azından şimdilik.

Rahatlayarak bir hıckırıkla boğulduğum sırada Kevin’m ahizesine yine bir şey değdi ve ardından sesi geri dondu. “Tatmin oldun mu?” “Biraz bile olmadım.” Pastanın sadece tadma bakmıştım ama

gerçekten istediğim, *ihtiyac duyduğum* şey kendime tam bir ziyafet çekmekti. “Oyleyse nasıl yapacağız?”

“Basit bir takas.” Kevin’ın sesindeki tatmin olmuş gulumsemeyi neredeyse duyabiliyordum. “Senin karşılığında Marc. Tek başma gel, yoksa onu öldürürüz. Kurksuz gel, yoksa onu öldürürüz. Uslu durmaya hazır şekilde gel, yoksa onu öldürürüz. Anladın mı?”

Evet, evet Standart rehin alma şartları konusunda aşağı yukarı bir politikacının verdiği sözler kadar samimiydi. “Anladım. *Biz Mm?*” “Sadece ben ve bir arkadaş. Ciddiyim, Faythe,” diye uyardı Kevin, sesindeki bütün neşe gitmiş, yerine soğuk ve ifadesiz bir ses bırakmıştı. “Seninle takas etmek dışında, Marc’ı canlı tutmak için hiçbir nedenim yok. Eğer takas işe yaramazsa, Marc da bir işime yaramaz.” Kevin bir zamanlar insandı. En azından yan-insandı. Sürün onu bu kadar değiştirmiş miydi? Yoksa doğduğu Gurur surusüne geri donmeye hak kazanmak için duyduğu caresizlikten miydi?

“Biliyorum.” Dr. Carver’ın getirdiği sudan yudumladım, ardından sırtımı erkek kedilere donup gözlerimi kapadım. Gerçekten bilmek istediğimden emin değildim ama... “Benden ne istiyorsun, Kevin?”

382

Başkası -Kevin *olmayan* birisi- Kevin kızgın bir sesle cenesini ^kapamasını soyleyene kadar arka planda şehvetli bir sesle guldu. “Bilgi- Sadece seninle konuşmak istiyoruz.”

Pekala, bu kesinlikle bir ilk olacaktı... Gerci buna inandığım yoktu- Beni konuşturmak için hic kimse daha once bu kadar caba harcamamıştı; genelde beni susturmak için çalışırlardı.

“Oyleyse nasıl olacak? Ben geliyorum ve sen Marc’ın gitmesine izin mi veriyorsun? Baygınsa nasıl gidecek ki?”

“Onu biz bayılttık ve aynı kolaylıkla uyandırabiliriz,”

Metal gıcırdayana kadar sandalyenin arkasındaki tutuşum sıklaştı. “Lanet olsun, Kevin. Yemin ediyorum, eğer onu incitirsen kollarım yerlerinden soker ve sen kan kaybederken arkadaşım olduresiye doverim.”

“Ah, sana inanıyorum,” dedi. Fakat sesindeki neşe *inanmadığını* gösteriyordu. “Ama biz Marc’a ulaşmadan çok önce o yaralanmıştı.”

“Gorillerinin bir diğeri yuzunden. Peki sana teslim olduktan sonra onu bırakacağına dair sana guvenmemi mi bekliyorsun?”

Hattın ucunda ayak sesleri duyuldu ve buzdolabının hafif uğultusu geri geldi. Bu sefer peşinden akan suyun sesi de geliyordu. “*Neye* guvendiğin umurumda değil. Sen on kapıdan girdiğin anda arka kapıdan çıkar. Ya da hic çıkmaz. Bunu *benim* yolumla yapacağız yoksa Marc’ı eve naylona sardı bir şekilde goturursun ve cumartesi gunu Cifte merasiminiz olur.”

Ofke, damarlarımdaki ateş gibi icimi sardı ve havaya yaydığım ofke ve adrenalinden uc erkek kedi de gerildi. “Seni o...spu çocuğu...”

“Lafım kendine sakla,” diye çıkıştı Kevin. “Hepsini daha önce duydum. Bir saat.” Bu defa sesinden telefonu artık kapayacağı anlaşıyordu. “Evimde.” Yazmakla uğraşmadığım bir adres mırıldandı;

383

TUZAK

nerede yaşadığını çok iyi biliyorduk. “Saatim 23.0/yi gösteriyor. Eğer saat 00.0/de orada olmazsan, Marc 00.08’de olur.”

Ardından hat kesildi ve telefonuma bakakaldım. Telefonumu on sağ cebime koyup konuşma sırasında bir ara yere bıraktığım sırt cantamı almak için eğildiğim anda bakışlarım hala masanın üzerinde duran takip cihazına takıldı. Marc’ın nefes aldığı duymanın heyecanı

icinde neredeyse onu unutuyordum.

Avuc büyüklüğündeki cihazı aldığım sırada, “Onun gitmesine izin vermeyeceklerim *biliyorsun*, değil mi?” dedi Jace.

“Elbette bırakmayacaklar. Kapıdan içeri girdiğim anda onu öldürecekler.”

Takip cihazını “uyandırmak” için yan taraftaki bir düğmeye basınca ekranda bir harita belirdi. “Bu yuzden ben on tarafta yaygara çıkarırken, sen ve Dan arka kapıdan girip onu çıkarmak zorundasınız.”

Dan ve Carver bizi dikkatle izlerken Jace kollarım göğsünde kavuşturdu.

“Bunu bekleyeceklerini düşünmüyor musun?”

“Evet.” Bakışlarımı kaldırıp kendi gözlerimdeki sarsılmaz kararlılığı göstererek Jace’in gözlerine baktım. “Buluşmanın bir saat içinde Kevin’ın evinde olmasını bekleyecekler. Bu yuzden yirmi dakika içinde onları basacağız. Peter Yamell’in evinde.”

“Ne? Neden Pete’in evi?” Dan’ın kaşları bir araya gelip ciddi bir şekilde çatıldı. Tahminimce sebebi tiksintiydi. O ve Pete geçmişte arkadaşlık ettilerse bue YamelTla bir önceki küçük konuşmamızdan sonra bir daha asla arkadaş olamazlardı.

“Çünkü şu anda oradalar.” Hepsi görebusin diye takip cihazını yukarı kaldırdım. “Mikrochipi hala çiftlikte olduğu için Dan’i beklemeyecekler de.” Bu küçük hatırlatma üzerine çocuklar şaşırılmış göründü.

Dan ise biraz rahatlamış bue görünüyordu.

Ama ardından Jace kaşlarını çatıp alnını eliyle ovaladı. “Tabu Eckard’ın mikrochipinin Kevin’da olduğunu varsayarsak.”

384

“Neden olmasın ki?” Cantamı katlanan sandalyeye koyup zihnimde malzemelerin sayımını yaparak icini karıştırdım. Ormanda yürüyüş yapmayacağımıza göre çoğuna ihtiyacımız olmayacaktı ama fazla hazırlıklı olmaktan zarar gelmezdi. “Kevin’ın cipleri budiğimize dair hiçbir fikri yok ve eve donene kadar da olmayacak.”

Dr. Carver bir kutu kolayı dudaklarına gotururken, “Ya şu anda oraya doğru yola çıkmışsa?” diye sordu.

“Çıkmadı.” Eckard’ın sinyalinin hala YamelTm evinde durduğu elektronik haritayı ona tekrar gösterdim. “Ve biz yoldayken ayrılırsa onları takip ederiz. En azından onları yarım saat önceden yakalayabiliriz ve umarım gafil avlarız.” Cantanın fermuarım çekip omzuma attım. “Ama *artık* harekete gecmemiz lazım. Hadi **gidelim**”

“Bekle.” Jace kolumu tuttu, gözlerindeki çıplak korku olmasaydı kolumu geri çekerdim. *Benim* için duyduğu korku. “Oraya oylece yürüyüp giremezsin. Özellikle de Yamell’in evine. Senden intikam almanın peşinde.”

Kahretsin. Ethan ona Yamell konusunda kontrolümü kaybettiğimi anlatmış olmalıydı çünkü ben kimseye anlatmamıştım. Hareketimi doğrudan göz temasıyla yumuşatmaya çalışıp kolumu nazikçe ondan çektim. “Kevin onun beni öldürmesine izin vermez.”

“Kevin’ın onu *durdurabileceğini* fiarz edersek. Ve durdurabilecek bue olsa, muhtemelen ikisi de senin kibrini kırmak için heveslidir.”

“Jace, kendi başımın caresine bakabilirim ve gerekirse yumruk da atabilirim. Siz Marda birlikte kactığınız anda ben de kacak için hızla koşacağım. Geri donup beni alabilirsiniz.” Omuzlarımı silktim ve aslında planım gerçekten umitsizken bunun zekice ve sağlam olduğuna onu ikna etmeye çalışarak gulumsedim. Ama başka bir secenek gormuyordum. Marc’ın hayatıyla kumar **oynamayacaktım**.

385

TUZAK

“Vay canına. Bunun ters gitmesi nasıl mümkün *olabilir* ki?>>

Jace'in sozlerinden alaycılık akıyordu ama ona sadece gozlerimi kırpıp baktım.

“İşe yarayacak cunku işe yaramak *zorunda*. Ve işe yaramazsa dovuşuruz. Bunu kesinlikle daha once de yaptık.” Daha fazla tartışmak için ağzım actı ama bir parmağımı dudaklarına bastırdım ve nabzındaki ani artışı duymazlıktan geldim. “Lutfen, Jace. Benimle tartışma. Sadece bana yardım et. Marc’ı da kaybedemem.”

Nihayet başıyla onaylayınca dudaklarının sıcaklığıyla ısınmış olan parmağımı cektim. “Tamam. Ama Marc’ı Dan çıkarmak *zorunda* cunku sensiz bir yere *gitmiyorum*. Gitmek istesem dahi eğer biz senden daha uzun yaşarsak Marc beni oldurur.”

Gulumsedim; haklıydı. “Adil. Dan, Marc’ı kapıdan çıkar, sen de kalıp benimle birlikte dovuşursun. Boylesi Kevin’ı canlı yakalamamızı kolaylaştırır. Ama şimdilik lutfen bunu arabaya gotur ve Marc’ın bagajından aletleri kap. Bir suah olarak kullanılabilecek her şeyi. İki dakika icinde orada olacağım.”

Erkekler malzemeleri cipin arkasına atarlarken, bana bakan yuzde kendine guven ve cesaret bulmaya çalışarak banyo aynasına gozlerimi dikip kendime baktım. Marc bir saniye bile düşünmeden benim için kendi canım tehlikeye atarak sayısız defa beni kurtarmıştı. Şimdi one çıkma sırası bendeydi ve yanımda Marc olmadan eve *donmeyecektim* Gizli moral konuşmamla yalnızca birazcık guclenip yuzume soğuk su carptım, ardından kapıya ilerlerken seyahat tipi kupamı alıp yolda Vic’i aradım. Telefonuna cevap verir vermez, “Marc’ı bulduk,” dedim. Vic rahatlayarak yavaşca soluğunu bıraktı. “Nerede?”

“Kevin Mitchell onu Peter YamelTın evinde tutuyor.” Ona adresi verdim ve ustune yazacağı bir şeyi olduğunu umdum. “Yirmi dakika icinde orada olacağız. Mumkun olan en kısa surede bizimle orada buluşun. İcimde işlerin cirkirileşeceğine dair bir his var.”

386

“Soron değil. Ormandan çıktığımızda oraya varmamız en fazla bir saatimizi alır.”

“Biliyorum. Sadece acele edin.” Telefonu kapadım ve on yolcu kapışım actığım sırada tekrar cebime soktum.

Koltuğa gecip kapıyı kapadığım sırada Dr. Carver, “Babana son bilgileri vermelisin,” dedi.

Havalandırma deliklerinden ustume sıcak hava geldi ve yuzumu saklamak için kupamdan yudumladım. “Az once aradım.”

“Ve o bunu onayhyor mu?”

“Hayır.” Eğer hayatımı tehlikeye atmam konusunda babamı bana karşı fazla makul davranmış gosterirsem, cocuklar hikayemi yutmazdı. “Ama bu oyunu oynamak için daha iyi bir yol olmadığı konusunda hemfikir. Ve dikkatli olmamızı soyluyor,” diye ekledim sonradan aklıma gelen bir fikirle. Fiziksel stres işaretlerimin yalanımdan ziyade yaşadığımız durumdan kaynakladığım düşuneceklerini umuyordum. “Daha fazla cenaze planlamak istemiyor.”

Jace kaşlarım catıp arabayı geri vites taktı. Araba yolundan geriye gitmek için koltuğunda donmeden once dikiz aynasına baktı.

“Eğer şu anda bu kadar uzgun olmasaydı bunu kabul edeceğini sanmıyorum.”

Ethan için uzgun olmasaydı. Boyle soylememişti ama hepimiz ne demek istediğini biliyorduk

“Biliyorum.” Butun bunlar bittiğinde yalanım için beni bağışlayacaklarım umarak pencereden dışan, karanlığa baktım. Cunku bu defa tutku ve olumsuz olduğumuz yanlışısıyla dolu olarak tedbirsizce aceleci davranmıyordum. Muhtemel sonuclan incelemiş ve

alınacak riskler üzerinde düşünmüştüm. Ve bu risklerin alınmaya değer olduğuna karar vermiştim.

Marc için.

387

TUZAK

Yirmi Altı

Bu defa Peter Yamell'in evine arkadan yaklaştık. Aslında Jace'in cipini kaldırım kenarına park etmiş bir araba sırasının arasına çekerek bir sokak yukarı park etmiştik. Ardından iki ev arasındaki karanlık patikada ilerledik. İki bahcede de köpek olmadığı için mutluyduk. Komşudaki köpek besbelli gece içeri girmişti çünkü Yamell'in komşusunun bahçesi de sessizdi.

Dan, Jace ve ben Yamell'in mulkunun arkasını çevreleyen aşın buyumuş bir sıra çalından citin arkasında comelip bir metre yüksekliğindeki tel örgü boyunca koştuk. Dr. Carver'ı arabada beklettik; Marc'ı tedavi edebilmesi ve icimizden birisinin yaralı bir şekilde geri donmesi ihtimaline karşı sağlam kalmasına ihtiyacımız vardı. "Dan, sen içeri gir ve Marc'ı al. Mecbur kalırsan dovuş..." Pantolonunun yan şeridinden sarkan cekice baktım. Oteki taraftaki şeritte ise demir bir levye vardı. "Ama elinden geldiğince kısa surede Marc'ı getir. Eğer hala baygınsa omzuna at ve koş."

Huzursuzca başıyla onayladı ama bir eli, savaşa gitmeye hazır bir şekilde, silahım okşayan bir asker gibi cekicinin başında dolaşıyordu.

"Jace, onu koru. Gurultuyu duyar duymaz içeri ilk sen gir. Dan Ve Marc dışarı çıktıklarında geri don ve bana yardım et. Kevin'ı bay-

^ nefes alır vaziyette istiyoruz. Ama eğer Yarnell sorun çıka-

389

TUZAK

nrsa, onu öldür." Çünkü fırsatım bulsa ikimizi de öldürürdü. Özellikle de Kevin etkisiz hale getirildiğinde durdurulamayacak noktaya geleceği için.

Kapı zilini çalıp içeri davetsiz bir misafir gibi girecek, ardından Kevin ya da Yamell bana dokundukları anda yumruk savurmaya başlayacaktım. İşim ikisi için de benimle yalnız başlarına baş edemeyecekleri kadar etkili olmak, Dan ve Jace'e Marc'ı bulup kapıdan çıkarma fırsatı sağlamaktı.

Kedi formunda içeri giremeyeceklerinden -Marc'ı dışarı çıkarmak ve Kevin'ı bayıltmak, elleri olmadan çok zor olurdu- her ikisi de içeri silahlı girecekti. Dan'ın aletlerine ilaveten, Jace'in de elinde bir levye vardı. Cebimdeki çakıdan başka buna benzer bir luksum yoktu; bariz bir şekilde görünen bir silahla içeri girersem, adamlarım içeri bile girmeden hata yaptığımı söyleyip Marc'ı öldürmeleri muhtemeldi. Ama Yarnell'in evine daha önce gittiğimden evinin on kısmındaki yerleşim düzenini biliyordum ve şimdiden birkaç potansiyel silahın yerini tam olarak belirlemiştim.

"Hazır mısınız, çocuklar?" diye fısıldadım. Dan başıyla onayladı ama Jace sadece kaşlarını çatı.

"İçeri yalnız girmemen gerektiğini düşünüyorum."

Bir parça sabırsızlık ilave ederek ben de ona kaşlarımı çatı.

Marc'ın evinden yirmi iki dakika önce çıkmıştık ve Eckard'ın ekrandaki sinyal veren noktası hala Yamell'in evinden ayrılmamış olsa bile her an ayrılabilirdi. Gitmeyi planlamadığımız buluşmaya zamanında ulaşmak için yakın bir zamanda evden çıkmak zorundaydılar.

"Eğer yalnız başıma gitmezsem, Marc'ı öldürecekler."

"Biliyorum. Sadece kayıtlara gecmesi için son bir itiraz daha

seslendiriyorum.”

Kısaca başımla onayladım. “İtirazın onaylandı.” Umarım bu cumle ben bu izinsiz goreve liderlik ederken çıkabilecek sorunlar

390 dan Jace’in pacayı yırtmasını sağladı. Ama beni nasıl cezalandırmaya karar verirse versin, Marc’a yemden tek parca halinde sahip olmaya değerdı.

“Pekala, zamanımız kalmadı. Bana iki dakika verin, ardından gizlice arka kapıdan girin ve beni duyana kadar bekleyin. Tamam mı?”

Bu defa ikisi de başıyla onayladı ve en sonunda Jace ifadesiz yuzunu takındı; korku ve heyecanın aşınası olduğum boş gozlerle profesyonel bir karışımı. Ancak bu ifadesizliği hevesliliğinden dolayı normaldekinden daha şiddetliydi. Ethan’m olumune duyduğu ofke *bir* yerlerde harcanmalıydı ve Yamell’m suratı herhangi bir yer kadar iyiydi.

Belki de intihar gorevi olan bu işe, yanlış beklentilerle bile olsa benimle birlikte geldikleri için her birine ifade dahi edemeyeceğim kadar minnet duyarak son bir defa daha baktım. Ardından ayağa kalktım ve iki kapı otedeki arka bahceye ulaşana kadar eğilerek koştum. Arkama hic bakmadan -kendimi kaybedemezdim- evlerin arasındaki toprak parçasını gecip ardından bir yabancının yan bahcesinden sessizce koştum. Cizmelerimin altında beton yerine cimen olduğu için minnettardım.

Evin onunde, sokak lambasının altındaki ağacların yere vuran golgelerinden ayrılmayarak geniş, duz bir cimenlikte koştum ve evinin ilerisindeki boş kavşağa bakan Yamell’m on bahcesine girdim. Nefes alıp verişimi duzenlemek ve nabzımı yavaşlatmak için bir saniyeliğine durdum. Ardından deri ceketimi duzelttim ve cakımı hissetmek için kot pantolonumun sağ cebine dokundum.

Verandadaki aydınlatmadan yansıyan ışığın içine doğru, tam on taraftaki yuruyuş yoluna adımımı attığım sırada Yamell’m on kapısı acıldı ve icerideki ışıkla cevrenlenmiş Kevin Mitchell gorundu. Sanki beni bekliyormuş gibi.

391

TUZAK

Bu nasıl mumkun olabilirdi ki? *Beni* işaretlemiş olmasına *imkan* yoktu, bu yuzden onu yanlış değerlendirmiş olmalıydım. Muhtemelen **-şaşkınlığından** çok hızlı bir şekilde kurtulmuştu.

“Surpriz.” Ethan’in önceki gun hakkımda düşünüşünün yansı kadar sert kız gibi gorunduğumu umarak ellerim acık ceketimin ceplerinde yavaşca ileri yurudum. Cunku icimde sert kız olmaya dair herhangi bir şey kaldıysa ona şimdi ihtiyacım olacaktı.

“Faythe!” Kevin bana arzulu bir bakış attı. Arkasında boğuk bir ses kesildi ve evin arkasında bir yerde bir kapı kapandı. “İceri girsene.” Verandada daha fazla ilerleyip sineklik kapısını benim için actı.

Ona surtunup YamelTm salonuna gecerken nabzımın hızlanmaması için *cok* fazla guc harcamam gerekti. Girişimden önceki telaşlı hareketlilik sayesinde salon şimdi boştu.

Kevin on kapıyı kapayıp yaslandı ve kalp atışlarım bir kez daha hızlanmaya çalıştı. İcimdeki kedi kafese kapatılmaktan nefret ediyordu ve kuşatmanın ebadı ya da ferahlığı onun için bir fark yaratmıyordu. İtiraz ettiği şey kapalı kapıydı. Bu yuzden YamelTm kanepesinin hemen onundeki hah üzerinde duran kan lekelerine tatminkar, uzun bir bakış atarak onu sakinleştirdim.

“Seni burada gorduğum için şaşkırdığımı soylemek isterdim ama

bu seni fazla ovme   olur.” Kevin kollarım go  sunde kavuşturdu ve yuzume baka baka yalan soyledi. “Seni bekliyorduk.” Sesimde alayın cınlamasına izin vererek guldum. “Evet Di   perisini beklediğin kadar.” Ahumda bir delik acmaya calı  ırken Kevin’ın bakışları icten ice yandı ama yalnızca gulumsedim. “Tahminimce kendi evine gitmek icin ayrılmak uzereydin. Marc *olmadan*.” Cunku onu takas etmeyi zaten planlamıyorduksalar... baygın bir erkek kediyi yanlarında cekı  tirmekle neden u  ra  acaklardı ki? **aBen** cıkmak uzereydim ama Marc zaten orada seni bekliyor. Onu **az önce** kacır dm.”

392

“Yalan soyluyorsun.” Gozlerindeki huzursuz ı  ıltıdan cesaret alarak gulumsememi genişlettim. “Kokusunu alabiliyorum.” Cunku *bazı* insanların aksine, gelişmiş kedi duyularımın avantajlarından tamamen faydalanıyordum.

“Cunku daha once buradaydı. Pete on dakika once onunla gitti.” ;v” Guvenim sarsıldı. Gercekten de evde kalan kokusunu mu alı  pdum? Cebimdeki cihaz Eckard’m mikrocipinin YamellTm evinde olduğunu soyluyordu ama cip artık Marc’ta değilse bu bir şey ifade etmezdi.

“İyi. Eğer Marc gittiyse, kalmam icin bir neden yok.” Kevin’ı kapıdan cekmek icin sol elimi uzattım. Sa   elim cebimdeki bıca  a sarılmıştı. Ama Kevin başım iki yana salladı ve elime vurup onu uzaklaştırarak cep telefonunu pimi cekilmi   bir el bombası gibi gormem icin kaldırdı.

“Otur.” Pelu   gri kanepeyi işaret etti. “Yoksa Marc olur. Tek yapmamız gereken Pete’i aramak.”

Tereddut ettim ve Marc’m kokusunun ne kadar taze olduğuna karar vermeye calı  şarak tekrar derin bir nefes aldım. İceri girdikten sonra azalmış mıydı yoksa paranoyakla  ıyor muydum?

“Pekala?” Kevin tek kaşım kaldırdı ve dudağının sol tarafı carpık, şeytani bir gulumsemeyle yukarı kıvrıldı. Ama gozleri... kilit nokta onlardı.   uphemden dolayı *rahatlamış* görünuyordu. Ona inanmış görünmemden oturu rahatlamıştı.

Yani yalan soyluyordu.

“Tamam, hadi Pete’i arayalım...” Gulumsedim ve ceketimin cebinden kendi telefonumu cıkdardım. “Bırak da ben arayayım.” Yamell’in evnie ilk defa gelmeden once Michael’ın bize verdiği bugilerden telefon numarasını rehberime eklemi  tim.

393

TUZAK

Kevin’m gulumsemesi, blofumu gorup gormemeye karar vermeye calı  ırken dondu. Ama sabrım kalmamıştı. Goz ucuyla hem Kevin*! hem de mutfak kapışım izleyerek Ustemdeki kişilerden hızlıca aşağıya kaydım ve Yamell’a ulaştığımda Ara tuşuna bastım.

Kevin’ın da bilmesi icin, “Calıyor...” dedim neşeyle.

Bakı  ılan benden sola, odanın karşısındaki koridora kaydı. Hemen sonra, mutfaktan iğrenc şekilde tıngırdayan **country** muzik sesi gelmeye başladı. İleri doğru bir adım atınca goru   alanıma ortadaki ustu granit kaplama mutfak tezgahı ile puruzsuz yuzeyinde vızıldayan ince, siyah bir telefon girdi.

“Ah, hayır!” Sahte bir korkuyla ağzımı kapadım. “Pete telefonunu unutmuş gibi görünuyor.”

Kevin hırladı ve gozleri ofkeyle sertleşti. “Pete, gel de lanet olası telefonunu al,” diye cı  ı  tı ama bakı  ılan benden hic ayrılmamıştı

“Ve **sen...**” Koridorun sonunda bir kapı acılırken bana seslendiği sırada sesi sertleşti. “O **kaltak kıçım** kanepeye koy yoksa Marc’ın boynunu **şahsen** gidip ayağımla ezerim.”

Peter YameU garip bir şekilde salona topallayarak girdiğinde -sağlam eliyle yaralı kaburgalarım tutuyordu- Aramayı Sonlandır tuşuna bastım ve telefonu tekrar cebime soktum. Niyetimi Kevin’a belli etmemeye ve onu germemeye dikkat ederek onu ilgisizce izledim. Yarnell mutfığa girmek için koşeyi doner donmezse harekete gectim.

Ayaklarım kalın halıya vurdu. Bir saniyeden kısa surede odayı gecip koridora girdim. Kevin arkamda hızlı hızlı nefes alıyordu. Tutmak için uzattığı parmakları omzuma surtunup saçlarıma takıldı.

Bir tutam saçım koparken cıglık attım ama koşmaya devam ettim.

Koridorun en sonundaki odanın acık kapısından hızla içeri girip kapıyı carparak kapadım. Kevin içi boş, ahşap kapı suratına carptığında inledi ama ayaklarımı yere dayayarak kapıyı kapalı tuttum.

Saçlarımı gözlerimin onunden itip Marc’ı pencereden cekmeme ye394 tecek kadar süre kazandırması için kapının onune ağır bir şey koymak üzere etrafa bakındım. Ama hızlı planım kusursuz planlamadan değil, caresizlikten doğmuştu ve Marc’ın arka taraftaki yatak odasında **yalnız** olmasına fazlasıyla bağlıydı.

Ama **değildi** Kevin ve Peter’m destek güçleri vardı.

Lanet olsun, Faythe! Kotu **adamların doğruyu söyleyeceklerine güvenirsen başına işte bu gelir!**

Kalbim şiddetle atıyordu. Yerde baygın şekilde yatan Marc’ın üzerine, arkası bana donuk şekilde eğilmiş uzun ve yapılı erkek kediye görünce icimi caresizlik kapladı. Pislikler onu **yatağa** koyma zahmetine bue girmemişlerdi!

Ama tam da kokusu şaşkınlanmış beynime nüfuz ederken, erkek kedinin ceketinin tamdık kesimini ve koyu kahverengi sac dalgalanılın uzunluğunu fark ettim. Kevin beni en az beş santim ileri itmeye yetecek kadar kapıyı sertce yumrukladığı sırada, “Dan!” diye soludum. Ayağa kalktı ve bana donup gergin bir şekilde gulumsemi. “Sanırım o iyi.”

“Guzel. Kapının onune bir şeyler koymama yardım et ki onu buradan çıkarabuelim.” Odada uerlediği sırada Dan’e kapıda yer acmak için kaydım. “Tanrım, beni korkuttun. Senin onlardan birisi olduğunu sandım.”

Eli koluma dolanıp beni neredeyse nazıkce kapıdan cekerken gergin gulumsemi soldu. “Bir bakıma **öyleyim**, Faythe. Uzgunum.”

“Ne?” Şaşkınlıktan o kadar hızlı bir şekilde uyuşmuştum ki tepki göstermek aklıma gelene kadar Dan kapıyı cektan acmış, yumruğu tekrar kapıya vurmaya hazır ve diğer eli icinden hızla kan akan burnunu kapamış bir halde koridorda dikilip duran Kevin’ı ortaya çıkarmıştı.

“Dan, **hayır!**” diye bağırdım, tutuşundan kendimi kurtararak.

“Bunu yapma.” Bir ona bir diğerine bakarak birkaç adım geri

395

TUZAK

gittim, buna izin verdiler. “Ne yaptığım **biliyorsun**. Babasının cam ne zaman isterse seni gözleyebilsin diye sana bir takip cihazı taktı!” Kevin genizden gelen bir kahkaha patlattı. “Evet, bunun için **gonullu oldu**; kobay fareler fazladan ödeme alıyorlar.”

Lanet olsun. Bu yuzden Dan listede birinci sıradaydı...

Kevin burnunu tişörtünün ucuyla sildi, ardından genzinden konuşarak sesini tuhaflaştırdı. “Ardından diğerlerini yüksek miktarlarda alkolle tuzağa düşürmeme yardım etti. Doksan kuoluk bir erkek

kediyi fazla icki yuzunden bayıldığına inandırabilmek icin ne kadar viski gerektiğine dair hicbir *fikrin* var mı?”

Tenimin her bir santimi alev almış gibi hissedene kadar ofke vücudumdaki her sinir ucunu yakarken, “Seni pire torbası *pislik*” diye

haykırdım. Bir yumruk atacağımı dahi bilmezken yumruğum havalandı ve Dan’ın -Kevin’inki gibi- yeni kırılmış burnundan kanlar fışkırdı.

“Butun bu olanları polislere acıklamak istemiyorsanızfsessiz olun,” dedi Yamell koridorda dengesizce adım atarak gelirken. “Komşularım var, biliyor...” Eşikte belirdi ve Dan’ın durdurmak icin elinden

gelenin en iyisini yapmasma rağmen gomleğinin onunden aşağı akan kam gorduğu anda gozleri kocaman acıldı. “*Kahretsin! Halım!*” YamelTm mahvolmuş dekor konusundaki gercek ustü şikayeti nedense

uzerimde şok etkisi yaratıp beni kendime getirdi. Odada hızla koşup duvarın dibindeki ikiz yatağın ustunden atladım. Parmaklanın pencere mandalım tutmak icin beceriksizce uzanıyordu ki Kevin arkamdan kufretti. “*Lanet olsun, Pete, tut onu!*”

İlk mandalı cevirdiğim sırada belime kollar dolandı, sertce yataktan çekilip kollarım sırtımda tutularak ayaklarımlın ustunde durdum.

“Seni yakında goreceğimi soylemiştim,” diye fısıldadı Yamell, dudakları kulağıma değerken. Başımı cevirip ondan uzaklaştım ama beni yine geri cektı. “Ve bu defa cığlık atma sırası *senin*. Kırđıđın kaburgalardan sonra ayağa kalkabilmek icin *dort defa* donuşum ge-

396

cinnem gerekti. Parmaklarıml bir koy yolu kadar eğri buğru.” Bandajlı ve fark edilir derecede eğri parmaklarımlı gostermek icin elini havaya kaldırdı. “Birkac dakika icinde seni oldurmem icin bana yalvarıyor olacaksın.”

Ofke yanaklarımlı alev alev yakarken, “Hic sanmam” diye homurdandım kenetli dişlerimin arasından. Ağırılığımlı tek ayağımlı verip diğerini elimden geldiği kadar sert bir şekilde kaval kemiğine gecirdim.

Yamell inledi ve sağlam ayağının ustunde zıplarken kollarımldan acımasızca cektı. “Kaltağı bağlayabilir miyiz?”

“Lutfen bağla.” Kevin burnuna bastırđıđı zeytin yeşili bir el havlusuyla tekrar kapıda belirdi ve havlunun bir eşini Dan’e attı. “Ellerini ve ayaklarımlı bağlayıp kanepeye koyun. Onunla işimiz bittiğinde tamamen şenindir.”

Benimle ne yapacaklarımlı sormak isterdim ama bugi almak icin zayıf ve caresiz görünmeyi kaldırarak gucum yoktu. Bu yuzden dudaklarımlı birbirine bastırdım ve sadece Yamell beni ueri ittiğinde

-ve bu sırada şiddetle omzumu bukтуđunde- yurumeye başladım.

Odadan çıkarken Marc’a kısa bir an bakabildim. Fazla değil ama nefes aldığından emin olmaya yetecek kadar. En azından şu an icin nefes alıyordu.

“Jace nerede?” diye sordum ve ucuncu kapıyı gectiğimiz sırada Yamell kapıyı itip acararak, daha kucuk ve boş odadaki cıplak zeminde uzanan Jace’i gosterdi. Nefes alıp verişi sakın ve duzenliydi, elleri ve ayaklan metrelerce koli bandıyla sağlamca bağlanmıştı. Dan buyuk olasılıkla ben gozden kaybolur kaybolmaz onu bayıltmlıştı ve ben daha on bahceye bile varmadan once hic şuphe yok ki evin icine girmişlerdi. Bu da demek oluyordu ki...

“En başından beri burada olduğumuzu biliyor muydun?” diye sordum Yamell beni salona iterken. Tek bir hareketle ceketimi cı-

397

TUZAK

kardı ve sandalyenin koluna attı, ardından ben donup ona vurmaya

fırsat bulmadan once tekrar bileklerimi sabitledi.

Kevin sanki hic boğuşmamışız gibi başım iki yana salladı ve koli bandından yarım metre uzunluğunda bant koparıırken Dan'e kotu kotu bakıp kaşlarım cattı. "Painter verandanın ustune bez bebek gibi yığılmış destek gucunle arka kapıda belirene kadar *hiç* fikrim yoktu "

Dan omuzlarım ozur dilercesine silkti, hala burnunu siliyordu

"Duyulmadan telefon edebileceğim bir fırsaton olmadı."

Kevin ic gecirdi. "İyi yardım hakkında ne derler bilirsin..." İlk bant şeridini benim olduğum tarafa kaldırdı ve Yamell onu almak icin tek filini bıraktığında, tutuşunun icinde kıvrıldım ve toplayabildiğim gucle bir doner tekme savurarak dondum.

Ama Yamell bu defa hazırđı. Sağlam eliyle donuşumun ortasında ayağımı yakaladı ve celik uclu cizmenin cıplak avuca değmesinin kulak tırmalayıcı carpma sesiyle hareketimi durdurdu. Ardından bacağıma kıvırdı ve dengemi kaybettiğim sırada ayak bileğimden ani bir acı dalgası yükseldi. Sert bir şekilde goğsumun ustune yere düştüm ve cenem zemine carptığında yanağımı ısırdım.

Yamell'm ağırlığı sırtıma bindiğinde hala kendi kanımı tukurmeye ve soluk almaya çalışıyordum. Kollarımdan tekrar zalimce cekti ve gozumun onundeki çift goruş birleşmeden once el bileklerimi sıkıca bantladı. Bir saniye sonra ayak bileklerim de bağlanmıştı.

Koli bandı gucluydu. Bu yuzden kendi Gurur surum cıkarılmaya direnen arazi ihlalcilerini bağlamakta koli bandı kullanıyordu.

Ama ozellikle bu bantta ilginç bir şey vardı, farklı dokuması sayesinde sahip olduğu butun guce rağmen, tek bir gucsuz nokta yırtılmaya başlaması icin yeterli olurdu. Bu yuzden biz -ve besbelli Peter Yamell- birkac kat kullanıyorduk. Sarılan her katmanla tek bir zayıf noktaların ust uste gelme olasılığı neredeyse sıfıra iniyordu. Zaten iyi şans konusunda bir gecmişim olduğum da soylenezmezdi.

398

Cırpınmama rağmen bağlandığım zaman Yamell beni kollarından yukarı cekerek kanepeye itti. Ellerim sırtımdaki minderlere bastırıyordu.

Odanın karşısında kırık burnuyla ilgilenen Dan gozume takıldı.

"Anlamıyorum," dedim gozume bakması icin ona resmen meydan okuyarak. "Bizim icin serseri listesi oluşturdun. Pusuda bizim yanımızda dovuştun! Butun bu zaman boyunca Kevin'a bizi mi ispiyonluyordun?"

Birden Dan'in Marc'ın mutfak masasmda, onunde telefonuyla oturduğunu hatırladım. Pislik *Tetris* oynamıyordu!

Dan omuzlarım silkti ama bu işteki payım konuşmaktan oturu bariz bir şekilde rahatsız görünüyordu. "Pusuyla bir alakam yoktu. Kevin, sizin kasabadan gececeğinizi ona soylememden sonra tuzağı kendi hazırlamıştı. Manx'in ve cocuğun iyi olduğundan emin olmak icin durdum, ardından ya *sizinle* dovuşecektim ya da oteki tarafa bilgi sızdırdığımı itiraf edecektim." Yanağındaki kan lekesini silip gozlerini indirdi. "Ve size cipler hakkında bir fikirlerinin olmadığını düşündüğüm serserilerin bir listesini verdim. Feldman tabu ki bir surprizdi. Şans işte."

"Vay canına." Başarısızlığına sinsice sevinmek icin kendime kısa bir an icin izin verdim. "Sen berbat bir kostebeksin." Gurur surumun merkezine sızması gerceğı dışında; düşman bir serseri ilk kez iceri sızmıştı. Şimdiye kadar ilk kez. *Lanet olsun.*

Dan'e ateş puskuren gozlerle bakıp icimden bunun olacağım ongoremediğini icin kendime kufrettim. Babamı gerçekten aramadığım icin kimse nerede olduğumuzu bilmiyordu.

Dr. Carver dışında... Bir şeylerin ters gittiğini anlaması ve yardım çağırması için ne kadar zaman geçmesi gerekirdi acaba?

“Haklı olduğunu biliyorsun! Son zamanlarda burada ustune düşen görevleri yerine getirdiğini düşünmüyorum,” dedi Kevin sanki

399

TUZAK

konuşmaları hiç bolunmemiş gibi Dan’e kötü kötü bakarak. “Gecen gün Pete’in *canını çıkarana* kadar dövmesine izin vermedin mi?”

Dan sinirle gözlerini devirdi. “Ne dememi istiyordun? ‘Faythe bırak onu. O benim gizli suç ortağım,’ mı?”

Ama Kevin duymamış gibi devam etti. “Ve evime *girmemeliydiler.*”

Dan kanlı havlu bir elinden gevşekce sakarken, “İpucu vermeden onları nasıl durdurabilirdim ki?” diye sorup kendini Yamel’im kabarık koltuklarından birine bıraktı.

“En azından takip cihazım kızın elinden alabilirdin.”

“Lanet şeyi hiç bırakmadı ki!”

“Haklı.” Omuzlarını silktim -ellerim arkamdayken bu oldukça garip bir hareketti- ancak o zaman cihazın hala cebimde olduğunu hatırladım. “İkna edilmesi oldukça zor birisi olabilirim.”

“Ve ceneni kapaması da çok zor.” Kevin karşı duvarın dibindeki masanın üzerinde asılı duran aynanın önünde dikilmek için odada yurudu, eğrilmiş burnunu incelemek için başım çevirdi. “Bunu tekrar düzelttirmek için kime gideceğim şimdi...” Kevin sanki söylediklerini idrak edermiş gibi donup kaldı, neyi hatırladığımı bildiğimden fazlasıyla emindim. “*Kahretsin.* Dan, bir şeylerin ters gittiğini anlamadan ve destek çağırmadan önce git doktoru getir.”

Kevin’ın aynadaki yeni bozulmuş yansımasına pişmiş kelle gibi sırtarak, “Bunun için çok geç,” diye blof yaptım. “Babam tam olarak nerede olduğumuzu biliyor ve birkaç dakika içinde destek güçleri burada olacak.”

Yeni endişe çizgileri alnını ikiye bölerken, “Haklı,” dedi Dan.

Gözleri ikimizin arasında gidip geldi. “Biz çıkmadan önce babasını aramış.”

400

Kevin, “Greg’i aradığımı *gördün* mu?” diye sorunca Dan başım ile yana salladı. “O zaman onu *aramadı*. Bu küçük kaltak itaatsizliğiyle *tanınır* ve babası böyle tehlikeli bir işi asla onaylamazdı, o da tam olarak *bunun* olmasından korktuğu için aramadı.” Kevin odaya bakmak için yavaşça dondu, kolları talihsiz durumumu göstermek için iki yana açılmıştı.

“Vic yakında benden haber almayı bekliyor ve haber almazsa, bir şeylerin ters gittiğini anlar.”

“İşte *buna* inanırım. Ama Tann aşkına, seni nasıl bulacak ki?”

Kevin abartılı bir tavırla omuzlarını silkti ve sahte bir uzuntuyla dudaklarını buzdu. Ardından maskesini düşürdü ve Dan’e sinirli bir bakış attı. “Babasının nerede olduğuna dair bir fikri yok. Lanet olası doktor dışında kimsenin yok. Bu yüzden git getir onu.”

Vic’te adres olduğunu söyleyebilirdim ama bunu bilirse yerimizi değiştireceğinden korkuyordum. İşte o zaman hıç yutardık.

Dan kısaca başıyla onayladı ve arka kapıya doğru mutfaktan koştu.

“Bunu unutma!” diye seslendi Kevin ve Dan, Kevin’ın cebinden çıkardığı şırıngayı yakalamak için tam zamanında dondu. “Eğer sorunsuz bir şekilde gelmesi için onu kandıramazsan bayılıp omzuna at.”

Dan şırıngayı cebine soktu ve çıkarken kapıyı kapadı. Birden neden Marc ve Jace’in böyle mışıl mışıl uyuduklarını anladım.

“Arka pencereyi gozle,” diye emretti Kevin ve Gurur surumuzun en meşhur haini kanepenin solundaki koltuğa iki yana acılmış dizlerinin ustune dirseklerini koyarak otururken Yamell mutfaga gitti.

Kevin’ın istekli bakışları bana odaklandı ve dudakları aralandı. Ama Dr. Carver’ın kendi iradesiyle geleceği umuduyla -boylece ayık olacak ve dovuşebilecekti- zaman kazanmak için lafım kestim.

Neredeyse on senedir bir lider adamı olarak çalışmadığı doğrudu ama dovuşmanın bisiklete binmek gibi olduğunu umdum. Sadece daha acı vericiydi.

401

TUZAK

Başımı Kevin’a doğru kaldırarak, “Oyleyse Marc’ın canlı olduğunu her zaman biliyor muydun? Ve mikrocipleri bildiğimizi?” diye sordum.

> Gulumsedi ve başınım artık resmen dertte olduğunu düşündü^ğünden şeytani *yeteneklerini* göstermeye besbelli hevesli bir şekilde yemi yuttu. “Mikrocipleri mi? Evet. Dan bize Ben Feldman’ın size kendi cipini gösterdiğini anlattı. Ama esas ironi Feldman’ın bana bundan kimseye bahsetmememi istemesiydi!” Gulumsemesi bende kusma isteği uyandırdı ama yuzumu ifadesiz tuttum. “Cipi kendi sırlından çıkardığına inanamıyorum. Lanet olası cetin ceviz. Feldman bugüne kadar tanıştığım en lanet olası korkutucu fedakar kişi, ciddiğim. Onunla uğraşmak gerçek ustalık gerektiriyor, ona cip yerleştirmek çok büyük sıkıntıydı. Fakat kestirilemez davranışları olduğundan çok büyük önceliği vardı.”

Oyleyse Feldman mikrociplerde yer almıyordu... ^

“Ama hayır, Dan bize Adam Eckard’ın cesedini nerede bulacağımızı söyleyene kadar Marc’ın hayatta olduğunu bilmiyordum. Ardından takip cihazı sayesinde Marc’ı bulmak oldukça kolay oldu. İronik, ha? Cipi ona yerleştirmeden önce Eckard’la dovuşurken az kalsın oluyordu, ardından Eckard’ın cipi bizi dosdoğru ona goturdu.”

“Onu gerçekten öldürmeye çalışmıyor muydunuz?” ,J

“Tuzak sırasında denedik. Ortak bir düşmana karşı dovuşmek için bile olsa o kadar serseriye birlikte çalışmaya ikna etmenin ne kadar zor olduğunu sana anlatamam.” Ortak düşman elbette Marc’tı.

■c’ “Dan’ın yardımıyla daha kolay oldu sanırım,” dedim tukururcesine.

“Hayır. Buna gerçekten hic karışmak istemedi. Bebeğin capraz ateşte kalmasını istemedi. Sanırım öldurebilecekken onu öldürmediği için Manx’e sadakat besliyor.” Kevin omuzlarım silktili. “Ama bu işe yaramadığında, iktidardakiler onu takip etmenin daha ilginç k”

402

bileceğine, kuralları çiğnerken onu yakalayıp yakalayamayacağımızı gormeye karar verdiler. Belki kız arkadaşım gormek için gizlice Gurur bölgesine girerken.” Suçlayıcı kaşım bana kaldırdı ama bunun asla olmayacağım savunamadan, Yamell mutfaktan hafifce seslendi.

“Hey Mitchell, geldiler ve doktor gururlu bir şekilde yuruyor.”

“Ah, güzel!” Kevin duvarlarda sekecek kadar ele avuca sığmaz görünerek ayağa kalkarken gulumsedi. “Şimdi her şey bir araya geldiğine göre, asıl eğlence başlıyor.”

“Ne eğlencesi?” diye sordum ama Kevin çoktan benden uzaklaşmıştı.

ş “Sessiz kalmasını sağla,” diye mırıldandı odada ilerlerken.

Yamell hızla mutfaktan geldi, ben daha Dr. Carver’ı uyarmak için bağır amadan önce ustune çıkmıştı bue. Beni kanepede kucağına cektii ve Dan’ın kanlı havlusunu ağzıma tıktı, ardından da elini ustune kapadı. Cıgılığım boğuk bir inleme gibi çıktı. Ne kadar cabalarsam

cabalayayım, hala iyileşmekte olan kaburgaları şiddetle acısa da Yamell'm kollarım kımıldatmadım.

Kevin bir başka koltuğun yanında durdu ve arkasından bir şey almak için comeldi. Dan'ın taşıdığı lastik levyesini görünce gözlerim buyudu, aletin iş görecekt ucuna kendi kanlı havlusunu sarmak için durduğunda hic rahatlamadım. Gözleri kocaman acılmış ve bir parmağım dudaklarına bastırmış şekilde, “Şışşt,” dedi. “Zıpzip avlayacağım! Ama burnumu düzeltene kadar Carver'm olmesini istemeyiz, değil mi?” Kevin karşı duvara yaslanıp durdu. Ben onu görebiliyordum ama arka kapıdan gelen birisi göremezdi.

Daha şiddetli bir şekilde cırpındım ama kaburgalarımı kıracağından korkmaya başlayana kadar Yamell'm tutuşu sıkılaştı. Ne yazık ki kısmi donuşum ya da herhangi bir saldırı onlemi almak için vakit yoktu.

403

TUZAK

Mutfak kapısı açıldı ve Dr. Carver'm sesi kulağıma geldi. “Faythe nerede?” Ardından bakışları benim üstümde durdu ve şaşırarak alm kırıştı. “Burada neler olu...”

Kapıdan geçtiği sırada onu uyarmak için sozsuz bir şekilde bağırdım ama bir işe yaramadı.

“NPaber, doktor?” Kevin demir levveyi bir beyzbol sopası gibi savurdu. Havlu sarılı demir Dr. Carver'm kafasına geldi ve doktor boğuk bir carpma sesiyle halının üstüne yığıldı.

Hayır! Kafamın içi cığlıkla yankılandı ama duyulabilir kısım belli belirsiz bir inlemeden başka bir şey değildi.

Kevin, “Onu bantla ve kuvete at,” diye emredince Dan bir elinde yeni bir koli bandı rulosuyla isteksizce one çıktı.

Yamell beni uyluğumun iç kısmından kavradı, ardından itip kanepenin orta minderinin üstüne bıraktı. Yan tarafımın üstüne düştüm ve ellerimi kullanamadığım için kendimi düzeltemedim. Dr. Carver'm -kurtarıcı birliğinden gelecek son yardım umudumun- koridorda suruklenmesini izlerken gözlerimde yaşlar belirdi ve yanaklarımdan aşağı aktı.

Kevin bana doğru sinsi sinsi ilerleyerek, “Şimdi...” dedi. Ağzımdan havluyu çıkarırken gözleri her saniye biraz daha kararıyordu. “İşimize bakalım...”

404

Yirmi Yedi

“Şöyle yapacağız...” Kevin kanepenin bir metre onunde durup göz hizama gelmek için comeldi. Yuzumun yarısı mindere gomulmuştu. “Sorulan ben soracağım ve Pete senin bu sorulan cevaplamayı sağlayacak.”

Sozcuklerim ağzınım sol yansı doşemeye bastırıldığı için yuvarlanarak çıkarken, “Dur da tahmin edeyim,” dedim. “Eğer uslu olursam, gitmeme izin verirsin ama olmazsam beni oldurursun.”

“Hayır.” Kevin başım kararlı bir tavırla iki yana sallayıp tek kolla beni o kadar hızlı yukan cektı ki gorusum bulandı. “İki türlü de oleceksin. Olanlar hakkında ne kadar çok şey budiğini düşünecek olursak, başka bir yol göremiyorum.” Acık kollan, küçük komplolarım gosterircesine bütün odayı içine aldı.

“Kevin...” diye başladı Dan, onun odanın karşısındaki bir sandalyede kambur bir vaziyette oturduğunu gordum. “Eve geri doneceğini söylemiştin...”

“Evet, pekala, bu, kız her şeyin ortasında yer almadan önceydi!

Senden beklenildiği gibi onu yolumuzun onunden cekseydin ve lanet olası maskeni düşürmeseydin bu gece Teksas’a seninle birlikte gidebilirdi. Ama işi batırdın, bu yuzden sevgi dolu erkek kedi koleksiyonuyla birlikte olmak zorunda.”

405

TUZAK

Dan irkildi ve gozlerimden kacındı.

“Yazık olacak,” diye devam etti. “Ozellikle de dişi kedilere ne kadar ihtiyac duyduğumuzu düşünursek. Ama Dan, Greg’in Gurur kedilerinin -kıymetli yavru kedisi dahil- cesetlerini goturduğunde lider gosterdiğin sevgiye o kadar minnettar olacak ve sadakatinden o kadar etkilenecek ki seni Gurur surusune kabul edecek. Kahretsin sana *ihtiyacı* olacak. Bu da kalkanlarım indirdiklerinde ve yeterli fu giyi topladığında seni diğer iki dişi kediyi elde etmek icin mukemmel bir konuma sokacak.”

Kahretsin. Kati ve Manx. Butun bu operasyonun hedefi onlar mıydı?

Hayır, olamazlardı. Mikrocipler konseyin Kaci’nin yerini değiştirmeye karar vermesinden cok once yerleştirilmişti. Oyleyse belld de hedeflerinin sadece bir *kısmıydı*.

Dan’in ahundaki cizgiler derinleşti ve bir an icin koyu kahverengi gozlerinin arkasında kararlılık titreşti. “Kari sadece bir cocuk, Kevin...” “Aynen oyle.” Bacakları saldırgan bir lider duruşunun taklidiyle mumkun olduğunca yer kaplayacak şekilde yana acılırken Kevin ona dondu. “Cocukların duzgün bir bakıma ihtiyacları var ve o bunu Orta Guney Gurur surusunda *alamıyor*. Konsey yerini değiştirmek icin coktan karar aldı ve Calvin Malone’un iyi eğitim almış adamlarının başaramadığı noktada her şeyi kendi başınıza başarma şansınız olduğunu gordunuz.”

Onun zorla alıkoyulması hakkında nasıl bir olumlu yalan uydurabileceğini merak ederek, “Ya Manx?” diye sordum.

Kevin omzunun ustunden bana bakmak icin dondu, ardından tekrar Dan’e baktı. “Manx suçlarının bedelini odedi. Pencelerini kaybetti. Kendisini ya da bebeğini artık tek başma koruyamayacağı bir donemde ve savaşlar başladığı anda bir savaş bolgesinin ortasında kalmasının onun icin gercekten adil olduğunu mu düşünuyorsun?”

406

:l *Lanet olsun.* Neredeyse etkilenecektim. Kevin bizim Gurur surumuzun bir uyesiyken bir konuşmacı olarak bu kadar cok potansiyel gosterseydi babam ondan gercekten faydalanabilirdi.

Ya da faydalanmazdı. Orta Guney Gurur bolgesinde ahlaki kavram karmaşasına düşkun değildik ve bu durum propagandayı da iceriyordu.

Ama dikkatimi ceken şey de bu propaganda olmuştu.

P * “Savaşmak mı?” dedim sesimi sakın ve ifadesiz tutmaya çalışarak.

“Ah, haydi ama Faythe!” Kevin hem beni hem de Dan’i gorebilecek şekilde geriye doğru adım attı. “Savaş çıkacağım hepimiz biliyoruz ama ilk yumruğu babanın atacağım Calvin Malone dahi goremezdi sanırım.”

“Bunu *Malone* başlattı!” diye bağırdım, caresiz bir şekilde bağlarımı gererek. Ellerimi kullanamamak aciz ve *değersiz* hissettiriyordu.

“Onun erkek kedileri Ethan’ı soğukkanlılıkla oldurduler!”

“Ethan yetki verilmiş bir gorevin onunde durduğu icin oldu.

Resmi saldı, baban Appalachia bolgesini istila ettiğinde yapılacak.

Ve Dan sayesinde planladığı şeyin tam olarak bu olduğunu biliyoruz.”

... Dan sağduyulu bir şekude gozlerimden kacınırken suçlu gorunecek

kadar nazikti.

“Ve baban hamlesini yaparak başka bir Gurur bölgesi sınırına *kanunsuz bir şekilde* girdiğinde bütün konsey ona karşı birleşecek” Sızlayan kalbim göğsümün içinde sarıp solarken yapmacık bir güvenle başımı iki yana salladım. “Rick amca asla buna yanaşmaz. Bert Di Carlo da öyle.”

Kevin kendini beğenmiş bir tavırla omuzlarım silkti. “Eğer babanın tarafım tutup konseyin otoritesinden ziyade onun hainliğini desteklerlerse, tıpkı baban gibi onların da yetkileri ellerinden alınır ve bölgeleri konsey uyeliği kararlaştırıldığı anda yeniden pay edilir.”

407

TUZAK

Hayatimin en sinir bozucu aciz anında Kevin’a dik dik bakarak “Boyle bir şey olmayacak!” dedim tukurucesine. “Ethan’ın gerçekte nasıl olduğunu duydukları anda baban ve Calvin Malone dışında kimse bu savaşı desteklemeyecek. Yukarıdan üstüne atlandı ve soğukkanlılıkla öldürüldü. Babam ve ben bunu kendi gözlerimizle gördük.”

“Ne yazık ki *sen* ifade vermek için orada olmayacaksın ve konsey babanın aleyhinde topladığımız bilgileri duyduğunda, liderler söyleyeceği tek kelimeye bile inanmayacaklar.”

Nabzım, onu sakın tutmak için harcadığım cabaya rağmen hızlandı. “Ne bilgisi?”

Kevin bana bakarak gözlerini kıstı. “İşte *sen* burada devreye giriyorsun.”

“Ah, şu soru cevap kısmı mı?” Kalbim korkmuş bir tavşaninki kadar hızlı atarken sakın ve korkusuz görünmeye çalışarak gözlerimi devirdim. “Beni zaten öldürecekseñiz uslu olmam için ne nedenim var ki?”

Göz ucuyla Dan’ın kasıldığım gordum ve tepkisinden cesaret aldım. Öldürülmem düşüncesinden bariz bir şekilde rahatsızlık duyuyordu -kayıtlara geçsin diye soyluyorum, bundan *benim* kadar rahatsızlık duyuyordu- ve bu da kesinlikle bana üstünde çalışacağım bir şey veriyordu. Ama anlayışına mı yoksa tereddutlu onur duygusuna mı hitap etmeliydim?

“Acı,” dedi Kevin. Kafa karışıklığıyla ona bakıp gözlerimi kırparak o tek kelimenin anlamım çıkarmaya yetecek kadar kendimi kaçış düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalıştım.

“Ha?”

“*Acı*, senin nedenin,” diye açıkladı. “Pete, senden *başka* ne isterse dilediğince alması için ben ona izin vermeden önce, Greg Sanders’in meşhur cadalogunun kafasına vura vura biraz uysallık sokmayı dört

408

gözle bekliyor. Ne kadar konuşursan sana vurmak için o kadar az fırsatı olur. Bu neden yeterli mi?”

Kalbim göğsüme carpıyordu ve ellerim sırtımdaki yumuşak, gri döşeme üzerinde terlemeye başlamıştı ama kendimi zorlayarak meydan okumayla kalkan iki kaşımınla taclandırılmış ifademe güven yerleştirdim. “Bu işin her türlü tecavuze uğramam ve öldürülmemle biteceğini bilirken mi? *Hayır*. İşbirliği yapmam için yeterince güçlü bir neden *yok*.”

“Öyle mi?” Kevin acımasızca gulumsemi. “Yine de bir şansımızı deneyelim...”

Yapabileceğim başka bir şey kalmadığından kendimi cesaret gösterisiyle güçlendirerek omuzlarımı silktim. “Tehdit edilmek konusunda tam anlamıyla comez değilim. Ya da yumruklanmak konusunda.”

YamelTm hain gulumsemesi genişledi. “Kulağa sertten hoşlanıyormuş

gibi geldi.”

O şekilde hoşlandığımı hic söylemedim...

'p “Pekala oyleyse, şanslısın.” Kevin kolları göğsünde kavuşmuş bir şekilde tekrar onumde yurudu. “Ryan kayıp, değil mi?”

? “Ne?” İlk sorusuna gerçekten de şaşırmıştım; Ryan Kevin’ın dudaklarından duymayı beklediğim son isimdi.

“Kafesinden nasıl çıktığına dair bir fikrin var mı?”

Hayır. Bildiğim kadarıyla bunu henüz kimse cozememişti. Ama cevabınım olmadığı bir soru olsa dahi Kevin’ın sorusuna cevap vermek işbirliği olarak yorumlanabilirdi ve bu kadar erken teslim olduğumu düşünmelerine izin veremezdim.

“Oyleyse Kevin sorulan soruyor ve Peter kızlara vurmaktan hoşlanıyor. Senin bu işteki rolün nedir?” Dan’e bakmak için Kevin’ın kolunun yanından soluma eğildim. “Demek istediğim muhbir ve hain olman dışında?..” Cunku Ryan’ın kayıp olduğunu söyleyebuecek tek

409

TUZAK

kişi oydu. Babam teknik olarak bu meselede hiçbir yetkileri olmadığı için gelişmeyi konseye rapor etmemişti. Ve daha büyük bir kedi meselesi ortalığı karıştırana kadar, başkalarından önce onu bulabilmeyi umuyorduk.

Bu fikir de buraya kadardı...

Kevin, Dan’i görüntüden çıkarmak için görüş alanıma adım attı, böylece diğer tarafa eğildim. “Milo MitchelTın parası dışında bundan çıkann ne?”

Dan omuzlarım silkti, perişan görünüyordu. “Uyeliğin kendi ayrıcalıkları var.”

“Neye uyelik?” diye sordum. “Ulkenin en büyük Gurur bölgesine uyelik için sadece sekiz aylık deneme süren kalmıştı ve hepsini cope attın! Neden?”

“Cunku işin mantığını anlıyor, bu son zamanlarda *senin* için -söyleyebileceğimden çok daha fazlası,” diye çıkıştı Kevin tekrar benimle Dan arasında hareket ederek. “Baban eğer eylül ayına kadar başım beladan uzak tutmayı başarabilirse Dan’i kabul etmeyi *düşüneceğini* söyledi. Ama o zamana kadar savaş bitmiş olacak ve *senin* Gurur surun varlığını şurdurmeyecek bile. Dan kaçınılmaz bir şekilde zaferi kazanacak tarafla önceden birlik kuracak kadar akıllı.” Goz teması kurmak için savaştan şimdiden sıkılarak, “Ama ne için?” deyip tekrar oteki tarafa eğildim. “Çok az bir para için bizi, *Marc’ı* sattın!”

“Hayır, o *Pete’di*,” diye çıkıştı Dan. “Ben sadece serbest bölgeden çıkmak istedim.”

“Ah...” En sonunda anlamıştım, Dan için neredeyse uzulecektim. *Neredeyse.* “Seni aralanna alacaklarım mı düşünüyorsun? Sana bunu mu söylediler? Onların casusları ya da piyade erleri olarak -ya da neyse artık- hizmet ettikten sonra geyik avlarına katılmana ızın

410

' vereceklerini mi düşündün? Cunku vermeyecekler. Bunu *büiyorsta*, değil mi Dan?”

Elbette bu kadar avanak değüdi...

Kevin hırladı ve elinin tersiyle o kadar sertce vurdu ki tekrar yan tarafıma düştüm, salon onumde fırıl fırıl donuyordu. Darbenin geldiğini bile gormemişim. “Babam sözünde duracak.”

“Çok beklersin...” diye mırıldandım. Sozcukler şaşkınlık ve sağ yanağımdan yayılan acıyla ağzımdan gevelenerek çıkmıştı. Ağzımda

kan tadı aldım ve Pete beni tekrar yukarı kaldırdığında dudaklarımdaki kam yaladım. Muhtemelen rahatımı düşünmekten çok, başka bir darbeye hazırlamak için beni yerleştiriyordu. “Senin geri donebileceğini söyledi, değil mi?” Bakışlarımla Kevin’ı olduğu yere yapıştırdım. “Ne zaman için söz verdi? Eve, eski odana ne kadar süre içinde doneceğini söyledi? Gelecek ay mı? Gelecek hafta mı? Yoksa geçen ay mı?”

Kevin bana yiyecek gibi bakıyordu. “Planlar değişir.”

“Vay canına, bir kötü adama göre çok *safsın!*” Samimi neşemin sesime sızmasına izin verdim, ardından Kevin’ın gözlerine tekrar bakmadan önce Yamell’in soluk renkli peluş halısının üstüne daha fazla kan tükürmek için öne eğildim. “Seni geri almayacak ve bahse girerim Dan’ın Kuzeybatı Gurur bölgesine asla giremeyeceğini zaten biliyorsundur. Peki nasu olacak? Bir dövüşte mi? Yoksa uykusunda huzurlu bir şekilde mi? Yoksa senin yerine öldürmemiz için bizden birisine yem mi atacaksın? Her şekilde,” Dan’ın bakışlarım yakalamak için tekrar Kevin’ın yanından eğüdüm, “Manx ve Kaci’yi onlara verdiğin anda seninle işleri bitecek ve toprağın içindeki işaretsiz bir Cukurda varlığını sonlandıracaksın. Belki de Adam Eckard’ının hemen yanında. Çünkü işin aşı, bütün ülkede Gurur surusüne bir serseri kabul etmeyi düşünen tek lider babam. Bunun kanıtı arkadaki yatak odasında baygın yatıyor.”

411

TUZAK

Tabii ki Marc’tı.

“Senin koyduğun yerde.” Hayatta kalmam için tek şansım o olmasına rağmen içimdeki kızgınlığı ve ihanete uğramışlığı denetleyemeyerek Dan’e dik dik baktım. “Onun için geldiklerinde orada mıydın? Onunla dövüştün mü? Asla bilemeyeceğiz, değil mi? Olayı haber veren sen olduğun için evdeki kokun üzerinde hiç etrafıca düşünmedik.” Dan gözlerini kapayıp dişlerini gıcırdattı. “Orada değildim. Ona cip takacaklarımı biliyordum ama yardım edemedim yoksa bu işte olduğumu anlardı. Gonderdikleri adamları tanımıyor ve ne zaman yapacaklarını dahi bilmiyordum. Ona hiç dokunmadım.”

“Yine de senin yuzünden olacak! Sana dövüşmeyi öğretmek ye evinde ağırlamaktan başka Marc sana ne yaptı ki?”

“Yeter.” Kevin beni tekrar tokatladı ve bu defa beni kaldırdığında, silerken kırık burnunun acıyacağım bilerek kam yuzüne tükürdüm. Pete’in ağzına tıktığı havluyu burnuna hafif hafif bastırdı, ardından yere attı. Ofkeden yanakları alev alevdi. “Cevap vermen için sana bir şans tanıyacak, ardından Pete’e üstünde çalışması için izin vereceğim. Ne kadar huzurlu bir şekilde oleceğin sana kalmış.”

Tekrar gözlerimi devirdim, ardından gözlerimde dolaşan alayı gormesine izin vermek için bakışlarına karşılık verdim. “Ben bir kız olabilirim ama arka pencelerim üzerine bahse girerim ki siz pisliklerden daha fazla erkeğim. Tabu bu konuda pek abartmıyorum.” Yarnell sağımda hırladı ama onu duymamış gibi devam ettim. “Bana ne yaparsanız yapın, sorularınıza cevap vermeyeceğim. Bu yuzden neden hepimizi bu dertten kurtanp beni şimdi öldürmuyorsunuz? Bunu yapmalarım aslında beklemiyordum. Aslında reddetmelerine bel bağlamıştım. Ve ne kadar kızarlarsa, o kadar dikkatsiz olacaklarını umuyordum. Erkek kedilerden birisinin ilacı uykusundan ayılmasına yetecek kadar onları oyalayabilirsem -ve ilk uyutulan o

412

olduğu için uyanması en muhtemelen kişi Marc’tı- bu işten canlı

jo pana şansımız olabilirdi.

Sanki soyleyeceği şey uzak bir mesafeden soylenececek kadar önemliymiş gibi Kevin bana göz seviyemden bakmak için cömeldi.

“Eğer işbirliği yapmazsan ve seni döverek bilgi alamazsak, seninkilerden birisini buraya getirip sen cevap verene kadar onu dövmemizi seyrettiririz. Buna ne dersin?”

Cevap vermeyi reddettim, cenem o kadar sert kenetlenmişti ki kemiklerin çatırdadığım duyduğumu düşündüm. Dayak yiyebilirdim ama çocukların benim tavrım yüzünden acı çekmelerini seyredemezdim. Abb/nin tecavuze uğramasını ya da Kaci’nin kaçırılmasını izleyemediğim gibi. Ve belli ki Kevin bunu biliyordu.

“Marda mı başlasak? En çok korumak istediğin kişinin o olduğunu sanıyorum. Ama bilemiyorum...” Sesi cumlenin sonunda yükseldi ve fikir almış gibi Yamell’a baktı. “Jace ve doktorun bu olanlarla hiç ilgisi yok. Bir bakıma masum seyirciler. Onların da acı çekmesini görmek istemeyeceğini tahmin ediyorum. Belki yazı tura atmalıyız...” “İyi fikir, geri zekalı!” Ukalılık etmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama kendime engel olamıyordum işte. Ağzım, elimde kalan tek silahtı. “Üç taraflı bir bozuk paran var mı?”

Kevin bana yine okkalı bir tokat attı ve bu defa alt dudağım patlayıp kan cenemden aşağı aktı. “Git, Marc’ı getir. Zaten yakında ilacın etkisinden çıkacaktır. İcimde Marc’m acı çekmesini engellemek için her şeyi yapacağına dair bir his var. Onunla evlenmek dışında.”

TUZAK

Yirmi Sekiz

Yamell koridorda ses çıkararak yurudu. Cenemdeki kanı omzuma sürterek sildim ve bana bakması için icimden yalvararak Dan’e baktım.

“Dan, bunu yapmalarına izin verme! Marc sana yardım etmekten başka hiçbir şey yapmadı!”

Dan başka tarafa dondu ama ayağı kalın halıya hızlı hızlı vururken bacağı zıplamaya başlamıştı. Kafasına girmeye başlamışım.

“Nasıl orada oturup da Marc’ı yok yere dövmelerini izleyebiliyorsun?”

Evet, Marc sık sık saldırgan arazi ihlalcülerini döverek onlardan bugi alırdı ama Kevin ondan bugi almak istemiyordu. Bilgiyi benden almak istiyordu. Biz asla birisini vekaleten dövmemiştik.

Gurur surumun asla gecmeyeceği bir sınırdı bu. “Bunu durdurabilirsin, Dan. Doğru olan şeyi yapabilirsin. Kahretsin, tuzakta bizimle birlikte dövüştün. O da mı rol gereği idi?”

Omuzlarım silkti, hala gözlerimden kaçmıyordu. “Oradaki her serseriyle yakın arkadaş değilim. Ayrıca, kimseyi öldürmedim. Ve orada durup hepinizin *katledilmesini* seyredemezdim.”

“Peki *şimdi* seyredebilir misin?”

Nihayet sessizce ve anlamam için yalvararak caresizce yakaran gözlerime baktı. “Şimdi, ya o ya da ben, Faythe.” Sesi ifadesizdi. Sığ. Tarafsız. Ancak bu şekilde aklım yitirmeden kalabilirdi. Çünkü Dan Painter’ın ozunde iyi birisi olduğunu biliyordum. Marc’la *arkadaş*

415

TUZAK

oldukları için onunla yan yana dövülmüştü. Bundan emindim çünkü Marc harika bir insan sarrafıydı.

Ama Kevin onu en kötü korkuları ve en büyük hayalleriyle avlamış, kabul edilmesi ve kedi adamları akranlarından korunması için sahip olduğu tek fırsatın onlara Marc’ı vermek olduğu konusunda Dan’i ikna etmişti.

“Eğer sana yardım edersem beni öldürürler.” Kendisini beğeniyormuşcasına

başım yukarı aşağı sallayan Kevin'ı başıyla işaret etti.

“Hem onlar öldürmese bue baban öldürür. Gurur surundeki butunu kediler bir saat içinde peşime düşer, bunu biliyorsun. Uzunum ama artık çok geç. Kendimi düşünmem lazım.”

Gözlerimde yeni yaşlar belirdi ve bu defa acının kaynağı yaralarım değildi. Dan kalbimi kırıyordu. Kulağa basmakalıp gelse de içimde iyinin kotuyu yeneceğine, Pinokyo'nun hikayenin sonunda Cekirge Jimi'yi dinleyeceğine gerçekten inanan iyimser bir parçayı öldürüyordu.

Yamell kollarım Marc'm koltuk altlarına sokmuştu; Marc'm ayaklan halıda surunurken onu çekerek salona geri geri girerken, “Bu senin ve onun arasındaki fark,” dedim. “Marc senin, benim ya da değer verdiği herhangi birisi için *olebilir*. Ve sen de şimdi durup bunu yapmasını seyredeceksin.”

Dan'in cenesi kasıldı ve sessizce ayağa kalktı, ardından bana hiç bakmadan mutfığa yurudu. Fakat gözünün ucunda parlayan ıslaklığı gördüğüm yemin edebilirdim.

Gözleri kapalı kalmasına rağmen Yamell onu yere bıraktığında Marc inledi. Eckard'm onu öldürdüğünü düşündüğü yarayı ilk kez iyice görebudim. Başının yarımında altı santim uzunluğunda ve kabuk tutmuş derin bir yara vardı. Bundan kurtulması bir mucizeydi ama Kevin istediklerini yaparsa kurtuluşu uzun sürmeyecekti.

416

Bir şeyler yapmak zorundaydım. Marc'm öldüresiye dövülmesini izleyemezdik ama babanım Malone'a karşı muttefik arayışı konusundaki son derece önemli bugeri Kevin'a veremezdik de. Ne yazık ki tek gizli suahım kısmi dönüşümdü ve ellerim ve ayaklarım bağlıyken bir kedinin cene yapışma sahip olmak birisi yuzume gerçekten yaklaşmadıkça bana herhangi bir fayda sağlamazdı. Ve bileklerim arkamda bantlıyken tamamen dönüşüm gecirmeye çalışmam da omuzlarımı çıkarırdı. Tabu Yamell neyin peşinde olduğumu gördüğünde beni öldürmezse.

Pekala, kısmi dönüşümle ellerimi donuştirebilirsem bu bambaşka bir şey olurdu. Suyun üstünde kurek çeken bir kano gibi bandı kedi penceleriyle kesebilirdim. Ama sadece ellerimi donuştiremezdimL ; *Donuştirebilir miydim?*

Şaşıarak, bunu daha önce hiç denemediğimi fark ettim. Ama sadece yuzumle dönüşüm gecirmede oldukça iyi iş çıkarmıştım, ellerim de çok farklı olamazdı, değil mi?

Kevin, “Kendine getir,” diye emrederken dikkatimi çekti, Yarnell mutfığa uerliyordu. Suyun akma sesi geldi ve bir an sonra Yarnell elinde dolu, büyük bir bardakla geri donup bardağı gecikmeden Marc'm yuzune boşalttı.

Marc'm gözleri hemen acıldı. Suyu burnundan ve ağzından çıkarmaya çalışarak tukurukler sacarken gözlerini kırıp suyu gözlerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Onu izlemek ve onunla birlikte acı çekmekle tırmanan ofkemi mümkün olduğundan dahi emin olamadığım bir kısmi dönüşümü başlatmak için kullandım. Sol elimi inceliip uzadığım ve parmaklarımın üzerine kurkumun yayıldığını hayal ettim.

“Ah güzel, kendine geldin!” Kevin yanımda metre oteden Marc'ı suzdu. Marc benim gibi bağlanmamış olsa da Kevin tehlikeli bölgenin tam içindeydi. “Bu geceki yapımdaki rolün günah kecişi olmak.

Eğer kız arkadaşın gerçekten de acıyla harekete geçirilemezse, o za-

417

TUZAK

man bir soruyu yanıtlamayı reddettiği her sefer Peter senin kemiklerinden birini kıracak. Anlaşıldı mı? Yoksa sakinleştirici ilactan dolayı hala sersem misin?”

Arkamda ellerimi bukerken, “Onu rahat bırak, seni pislik!” dedim kenetlenmiş dişlerimin arasından.

“Faythe?..” dedi Marc belli belirsiz bir sesle. Fakat ismimi oyle bir telaş hissi ve korkuyla söylemişti ki yeni yaşlar yanaklarımdan suzuldu. Neredeyse herkesi öldurebilecek acı verici ve yorucu bir rahatsızlıktan ayıldığı anda akıma ilk gelen düşünce bendim.

“Bu taraftayım,” diye fısıldayınca sesime dondu, bir omzu tuhaf bir şekilde yerde, yana eğilmiş ve yuzunun bir tarafı halıya bastırılmıştı. Zihnimde umaklanmın uzun, kıvrımlı pencelere donuştuğunu hayal ettim ve tırnaklarımı kınından çıkarmak için parmaklarımı esnettim.

“Yuzun...” dedi ve benim için duyduğu ofkeyle uyuşturucu ilactan gözleri cam gibi olsa da yuz hatları sertleşti.

Ona iyi olduğumu söylemek için kendimi gulumsemeye zorladım.

“Guzel olduğum için benden nefret etme.” Sol elim seğirdi ve bu tamdik hisle kalbim hızlandı. İşe yarıyordu! Birden gulumsememin samimi olduğunu hissettim.

Kevin, “Pekala, artık hepimiz hasret giderdiğimizize göre, hadi devam edelim,” dedi ve Yamell sorgulamaya başlamak için hazır bir şekilde bana doğru yurudu. “Annen Ryan’ın gitmesine izin verdi mi?”

“Ne?” Anı konu değişikliğini bir an için anlayamadım ve konsantrasyonumun bozulmasıyla kısmi donuşumum duraksadı. Ama ardından soruyu anladım ve bu ihtimal denizin dibine demirlenmişim gibi her yanıma sardı.

Annem Ryan’ın gitmesine izin *vermiş miydi*? İşin doğrusu bu kesinlikle mümkundu. Ben bue düşünmemişken Kevin’ın bu fikre nasıl vardığına dair bir fikrim yoktu ama mantıklıydı. Annem oğlu418 nun kilitli kalmasını gormeye dayanamıyordu, bu yuzden Ryan serbest bölgede yaşadığı zaman onunla neden uğilenmişse, şimdi de aynı sebepten oturu gitmesine izin vermiş olabilirdi.

Cunku Ryan’ın ona ihtiyacı vardı.

Kevin yuzumde cevabı gordu ama bu onun için yeterli değildi, pislik bunu duymak istiyordu. Oyununu oynamaya beni zorlamak istiyordu. ‘Verdi mi?’

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım. Cunku onsezim doğru bile olsa bunu ona söyleyemezdin. Annemin peşine düşmekle çizgiyi çok aşmıştı. Özellikle de babamın uyguladığı politikalardan hoşlanmayanlar dahu, pek çok lider tarafından kendisine saygı duyulduğunu göz Onune alınca.

j§; ■ Babamı annem aracılığıyla elde etmeye çalışıyorlardı ve bunu fark edince garip bir şekilde gözüm acıldı. Bu pislikler için *hicbir* Ccy kutsal değil miydi?

Bu düşünce ve tetiklediği taze ofkeyle elimin üstündeki deri dayanılmaz bir şekilde kaşınmaya başladı ve koruyucu pati yastıkları avucumu kaplarken kısıp kalınlaşan parmaklarım ağndı.

Kevin, Pete’e başıyla onay verdi ve tek kolunu acıp gorkemli bir hareketle beni gösterdi. “Şimdilik kemiklere dokunma. Bu kadar erken bayılmasını istemeyiz.”

Yamell tek kolumdan çekip beni ayağa kaldırdı ve arkamda şekillenen silaha odaklanmış halde buna izin verdim. “Cevap ver ona.”

Cevabı yineleyebilirdim ve teknik acıdan gerçeği söylemiş olurum.

Ama sözler ağzımda garip bir tat bıraktı, bu yuzden onları yuttum.

Yamell koca yumruğunu tam midemin ortasına gecirip vücudumdaki havayı boşalttı ve beni iki buklum hale getirdi.

“Hayır!” Marc sanki *kendisine* vurulmuş gibi cırpındı ve dizlerimi curuterek yere sertce düştüm. Nefes almayı başaramadan

419

TUZAK

once birkaç saniye gecti ve vücudumun ortasından acı yayıldığı sırada bakışlarımı nihayet kaldırdığımda Yamell sanki acımdan gerçek, fiziki bir zevk alıyormuş gibi yuzunde mutlu bir tebessumle tepemde dikiliyordu.

Harika. Ama en son darbe beni o kadar sinirlendirmişti ki sol elim tamamen donuşum gecirmişti. Kusursuz bir şekilde. O kolum şimdi kurk kaplı kedi patisi ve penceleriyle bitiyordu. Ne yazık ki bileklerimi bağlayan bant yeni pencelerimin ulaşamayacağı kadar yukarıdaydı.

Oyle miydi?..

Arka tırnağım! Keduerin -başparmağın tırnağı gibi- insan formundayken bueğin olacağı yerin yakınlarında, patilerinin ust kısmında fazladan bir tırnaklan vardı. Arka tırnaklar çok işe yaramazdı.

Bir kedi yururken yere bue değmezdi. Ama çoğu kedi adam arka tırnaklarını esnetebilirdi ve ben de buna bir istisna değudim. Eğer arka tırnağımı koli bandının bütün katmanlarından delik acabilecek kadar kımıldatabilirsem, daha önce bağlarımda olmasını istediğim o zayıf noktaya sahip olabilirdim.

Arka tırnağımı caresizce esnetip çalışmalarım sırasında kırırdamamaya çalışırken, “Onu bıraktı mı?” diye tekrarladı Kevin.

Marc’a baktım. İçimden onun yerine bana vuracaklarını umit ediyordum. Ardından Yamell’ın bakışlarına cesurca karşılık verdim- “Lanet. Olusun. Bunu. Bilmiyorum.” Ama beni yukan çekmek yerine, Marc’a doğru yurudu ve sağ ayağını geriye kaldınıp ağır cizmeleriyle Marc’ın kaburgalarına vurmaya hazırlandı.

Nabzım hızlandı ve guclukle yutkundum. “Bekle! Ciddiyim. Onu dışan bırakmış dahi olsa bunu bana soylemezdi. Kimseye anlatmazdı, bu yuzden bu bilgiyi nereden aldığım bue bilmiyorum.”

420

Kevin, “İyi,” dedi ve Yamell ayağım indirdi, her ikisinin de kaynaklarını açıklamayı düşünmediği barizdi. “Hadi budiğin bir şeyden konuşalım. Baban Malone’a karşı ne zaman harekete geçecek?”

Kalbim kut kut attı ve yerden gelen serin hava akımına rağmen terlemeye başladım. Patimi şiddetle esnetip arka tumağımı mümkün olabudüğince oynattım. Ve en sonunda o minik, işlevini kaybetmiş tırnak sessizce bileklerimi bağlayan katmanların arasından başını gosterdi.

Duyduğum rahatlamayla sevinc cıglığı atabilirdim ama henüz bitmemişti. Arka tırnağımı bandı gerçekten kesmeye yetecek kadar kunıldatamıyordum. Bu yuzden bandı yine zor yoldan yırtıp acmam gerekecekti. Ama Kevin beni izlerken bunu yapamazdım.

Korku ve hayal kırıldığım soluğumla bırakıp yapmak üzere olduğum şey için sessizce ozur dileyerek Marc’a baktrını. Dikkatleri dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı ve tüm gözleri ustumden alacak tek şey, onları *Marc’a* yonlendirmekti.

Marc bana göz kırpıp her ne yapacaksam ona devam etmemi soyleyerek başıyla onayladı. Özverili boyun eğişi yuzunden suçluluk duyğum tavan yaptı ve Kevin’a yuzumdeki bütün cizguerde gorunen bir meydan okumayla bakarken sozcukleri ağzımdan zorla çıkardım.

“S.ktirgit

Kevin'm yuzu ofkeyle kızardı ve YameU'a bakmak yerine ayağım geri çekerek kendisi Marc'a dondu. Butun gozler Marc'a odaklanmışken vücudumda kalan butun gucle kollarımı iki yana cektim.

Omuzlanm ağndı, bant kısa sure once uzamış kurkumu cekıştirdi.

Ve bu kadar yaklaşmama rağmen, çok gec -ya da çok gucsuz- kalma korkusuyla nabzım hızlandı.

Kevin'm ayağı Marc'ın kaburgalarına gecti ve Marc'ın butun vücudu acıyla titredi. Ardından, tam olmayacağını düşündüğüm sırada, bant arkamda yüksek bir yırtılma sesiyle yırtılıp acıldı.

421

TUZAK

Butun başlar benim olduğum tarafa dondu. Kevin'm ayağı tekrar ucmaya hazır bir şekilde havadaydı. Kollarımı sertce bir şekilde son bir defa cektim ve bant bir kolumdan, kurkumden büyük parçalar kopararak cozuldu. Dengede durmak için kanepenin kenarına tutundum, ardından hemen ayağa kalktım. Ayakta durduğum sırada ayak bileklerimi bağlayan bantları kesiyordum.

“Kahretsin!” Yamell ustune atıldı. İnsan formundaki sağ elimle ayak bileklerimde kalan bantları kopartarak sola sıradım. Bir saniye sonra beni sılıca yakalayıp her ikimizi de yere yapıştırdı. Yarnell daha yeni kurkle kaplanmış uzuvlarıma şaşkınlık ve tiksintiyi? bakarak kollarımı haliya dayamaya çalıştı.

Dizimi sertce kasıklarına gecirince acması bir halde inledi. Ani acıyla tutuşunu gevşetince donuşum gecirmiş elimi çekip kurtardım. Yamell hala acıyla hırlarken bir elini boğazıma gecirip sıktı. Oğurerek pencemi çıkardım ve koluna vurarak tek darbede derisini parcaladım. Yuzume kan sıcrayınca YamelTı itip altından yuvarlandım. Feryat etti ve kan kaybım yavaşlatmaya .çalışarak sağlam elini yarasının ustune bastırdı.

Kevin'm bana doğru koştuğunu gormek için tam zamanında ayağa kalktım. Sola kacıp kendimi Marc'm yanma, yere atarak ondan kurtuldum. Dan iki tarafta da dovuşmek adına bir şey yapmayıp kımıldamayarak şaşkınlık içinde mutfak kapısından bize bakıyordu. Marc'ın kollarındaki bandı soktum, ardından Kevin bana atıldığı sırada hızlı bir doner tekme için kalktım.

Cizmeme kanuna carpınca darbeden iki buklum oldu. Kaybettiği hava yuzunden guclukle hırıldıyordu. Ama koşmaya çalıştığım sırada insan bileğimi yakaladı ve beni o kadar vahşice geriye çekti ki bir kemiğin kırıldığı duydum ve acı parmağımdan dirseğime kadar yayıldı. Yumruğuyla sırtıma vurdu ve yepyeni bir acı bobre422 ğime vurdu, o kadar şiddetliydi ki kımıldayamadım. Acı içinde nefes alırken cığlık atıp komşuları uyandırmamak için cenemi sıktım.

Marc yerde oturup ayak bileklerindeki bandı soktu, ardından ayağa tuhaf bir şekilde sıcradı ama hemen ardından Yamell odanın her yanma kan damlatarak ona carptı.

Marc ustunde Yamell'la sırtustu yere düştü ve birbirlerine art arda vurmaya başladılar. İlk yumruklar havada uçuşurken homurdanıp hırıştılar.

Kevin kırık kolumdaki tutuşunu sıklaştırdı ve başka bir darbe için yumruğunu geri çekerken cığlığım boğazımda tılandı. Kıvrılarak ondan uzaklaştım ve pencemi sert bir kavis cizerek savurdum. Kan, parçalanmış gomleğini anında ıslattı. Feryat etmeye başladı ama çok fazla sesin için icine komşulan -ve polisi- sokacağının guclu bir şekilde farkında olarak, bağırsaklarına savurduğum ve nefesini kesecek

bir darbeyle devam ettim. Kevin ayaklarımı yerden kesti ve ağırlığıyla beni yerde ezdi.

Odanın karşısında Marc yumruk savurarak yuvarlanıp YamelTm ustune çıktı. Bir an sonra Yamell yine ustteydi. Ardından birden yan tarafa atıldı ve bir kolunu koltuğun altına sokarken Marc'tan kaburgalarına bir yumruk yedi. Kolu dışarı çıktığında elinde Dan'ın cekici vardı.

Kalbim durdu ve göğsumu acı kapladı. Bağırmaya çalıştım ama Kevin'm elleri boğazımı sarmıştı. Yamell cekici kaldırdı. Ve birden kot pantolonlu bir bulanıklık odada hızla ona doğru fırladı. Kevin patimi yere indirdi ve boştaki eliyle boğazımı daha da sıktı. Oğurdum ve göz ucuyla Yamell'in cekicinin ses çıkararak halıya düştüğünü gordum. Korkunc, ıslak bir ses yükseldi ve Kevin ustumdeyken donup kaldım. Bu sesi sadece bir defa duymuş olmama rağmen nerede olsa tanırdım.

423

TUZAK

Bileklerimdeki acı karşısında dişlerimi gıcırdatarak serbest etimle **Kevin m boğazına** vurdum. Oğurup beni bıraktı. Başımı elimden **geldiğince cevirdim** ve Marc'ın YamelTı ustunden ittiğini **gordum**. **Yamell** sırtustu halıya carptı; boynuna bir levye saplanmış, bir **tarafından girmiş** diğerinden çıkmıştı. Akan kan hem onu hem de halıyı ıslatıyordu.

Dan, eh olumsuz darbeden sonra hala havada dururken ikisinin başında dikiliyordu.

Kevin bağırsaklarıma doğru yumruk atınca felc edici bir acı **karnımı** kısılcına aldı. Benden kurtulup odada ilerledi ve Yamell'm **düşürdüğü cekici** kaptı. Dan Kevin'm geldiğini hic gormedi. Kevin geniş **bir acıyla cekici** savurdu ve iğrenc bir catırtı sesiyle Dan'ın kafatasını **parcaladı**. **Gri** dokular Yamell'm suet koltuklarından birine sıradı. **Dan** kesilmiş bir ağac gibi aşağı düştü. Yere carpmadan önce **olmuştu**.

Dan'ın cesedi yere yığılmadan önce Marc, Kevin'm ustundeydi Ellerim Kevin'm yuzunun iki yanına koydu ve mide bulandırıcı, son **bir kırık** sesinden sonra Kevin dizlerinin ustunde yere düştü. Ardından da hic ses çıkarmadan kamının ustune.

Tüketici acı ve bedenimi etkisi altına alan rahatlamayla halıya **cokerek, kırık** bileğimi göğsumde tuttum. Duyduğum büyük şokla **dunya büyük** bir bulanıklığa burunmuştu. Sağ elim tamamen etkisiz **hak** geldiğinden deli gibi ihtiyac duyduğum sol elimin dönüşmesi için kanlı patimi zorlarken, hafif hırıltılar ve tuhaf kemik kırılma **sesleri beynimde** tekrar tekrar yankılandı.

Marc, "Faythe?" dedi ve başım kendiliğinden ona dondu. Kevin'ın **cesedinin üzerinde tepeden** tırnağa kana bulanmış bir halde duruyordu. **"İyi misin?"**

"Kırık kol. Ezik kaburgalar. Ağrıyan boğaz. Patlamış dudak.

Ama yaşayacağım." Kendimi gulumsemeye zorladım ama Marc'ın

424

yuzundeki tepkiden bunun daha çok bir yuz buruşturma olduğunu anladım. "Sen?"

"Ezik kaburgalar, berbat bir baş ağnsı. Ve beyin sarsıntısından **kuşkulaniyorum."**

"Ve muhtemelen catlamış bir kafatası," diye ekledim. "İki gundur yoktun. Senin olduğunu düşündüler." Kendimi itip ayağa kalktım ve tepedeki pervaneli aydınlatmadan gelen ışıktaki kulağının ustundeki

kesiğe bakarak ona doğru topalladım.

“Az kalsın oluyordum da. Bir orman korucusu kulubesinde bayılmışım.”

Ona uzanınca kırık koluma dikkat ederek beni kollarına aldı.

Kalbi çok hızlı atıyordu. “Aksi takdirde muhtemelen donardın.”

Başıyla onayladı ve yuzumdeki kanı ondan çok daha temiz olmayan gomleğinin ucuyla sildi. “Yine de az kalsın donuyordum. Hayatımda hic bu kadar uşumemiştim.”

“Ne kadarım hatırlıyorsun?”

“Bayıldığım zamandan, ağzım bantlanmış bir halde ayılıp Kevin ve şu diğer pislik beni arabasının bagajına attığı zamana kadar hicbir şey hatırlamıyorum.”

“Aşağılık herifler.”

Gulumsedi ama ardından alrn endişeyle kırıştığında gulumsemesi birden soldu. “Ama hepsi bu değil. Bir çeşit takip cihazları var.

Beni canlı canlı gommeye çalışan erkek kediye yerleştirilmiş bir tane buldum. Ve sanırım Dan’de de bir tane var.”

Başımla onayladım ve bir parmağımı dudaklarına goturdum.

“Biliyorum. GPS cipleri. O cesedi sırtında delikle bırakmamış olsaydın cipler hakkında hicbir şey bilemezdik.”

“Onu buldunuz mu?”

425

TUZAK

Gulumsedim. “Evet ve şunu bil ki, senin hayatta olduğundan hic şuphe etmedim. Ama Kevin neler olduğunu anladığında seni Adam Eckard’dan aldığın cipi takip ederek buldu. Dan’de de bir tane *vardı* ama Dr. Carver çıkarmıştı. Ve dahası var.” Gözlerimi kapadım. Kacırdığı her şeyi en iyi nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışırken Marc elleriyle sırtımı sıvazlayarak beni daha da yakınma cektı. Ama bunun kolay bir yolu yoktu.

“Marc, Ethan oldu.” Gözlerimi kırptım ve sağlam elimle yeni yaşlan uzaklaştırdım. “Malone’un adanılan Kaci’yi almak için sınır ihlal ettiler ve Ethan, Kaci’yi korurken oldu.”

Kalp auşlan tekledi ve kollanyla beni daha sıkı sararken gozi|2 rini kapadı. “Onların canlarına okuyacağız.”

“Biliyorum. Eve geri donuyorsun. Konseyin canı cehenneme/”

Marc itiraz -veya kabul- etmeye başlayacaktı İd salon duvanmn arkasından gelen gurutlu yuzunden donup kaldı. “Kahretsin...”

“Bekle!” Ayaklarımızın dibindeki kanlı cekice uzandığı sırada kolunu tuttum. “İceridekiler Jace ve Carver. Biri uyanmış.” Kaşlan şaşkınlıkla kalktı ve1 cekici yere bırakıp beni koridorda takip etti.

“Doktorla sen ilgilenebilir misin? Banyoda. Başım kontrol etsin. Ve kendisinininkine de baksın. Levyenle oldukça sağlam bir darbe aldı.”

Başıyla onayladı ve o koridorda hızla ilerlediği sırada Jace’in kapışım acıp tek bir bakışla sessiz kalması için onu uyardım. Bandı bileklerinden soktum, ardından kulağına fısıldamak için one eğildim, kokusunu aldığım sırada kalp atışlarımdaki hızlanmayı ise gormezden geldim.

“Bununla sonra ilgileniriz,” dedim. Ne demek istediğimi biliyordu.

“Zamanı değil.”

Jace başıyla ya itaat ettiği ya da hemfikir olduğu için onayladı ve ayaklarındaki bandı soktu. Saniyeler sonra Marc, arkasında başının bir yanındaki büyük yumruyu ovalayan, darmadağın ve beti benzi

426

atmış gibi gorunen Dr. Carver’la kapıda belirdi. Ama yaşıyordu. Hepimiz yaşıyorduk.

Yine de Vic ve Parker'm varmasını beklerken salona dehşet içinde baktım. Bu savaşı kazanmıştık ama ne pahasına? Malone konseyin kontrolunu elde etmeye çalışmaktan vazgecene kadar daha kaç kişi Olecekti? Sıradaki icimizden birisi mi olacaktı?

Cunku işin ash bu savaşı biz kazanmış olsak da gerçek savaş hala başlamamıştı ve her iki taraf için de mağlubiyet bir yana, boylesi bir galibiyetin neye mal olacağım hayal bile edemiyordum.

427

TUZAK

Yirmi Dokuz

Marc, İnsanlar seni sormaya başlıyor. Hazır mısın?" diye sordu. Bakışlarımı kaldırdığımda beni odamın kapısından seyrettiğini gördüm; tıpkı eski zamanlardaki gibi. Fakat eski zamanlar gözlerindeki altın kıvılcım gibi sonsuza dek bitmişti. En azından şimdilik Ethan'm olumu ve ufuktaki savaşla işler hiçbir zaman eskisi olmayacaktı. Şu anda yeni gerçekliğim içinde mutluluğu bulmak, yirmi birinci yüzyılın başlarında nesilleri tükenen kurt adamların mucizevi bir şekilde geri donmeleri kadar olası görünüyordu.

İlerleyebilmek için tek seçeneğim, her geçen gün daha kınk dokuk ve daha az önemli görünen geçmişimdeki parçalarla geleceğimi elimden gelen en iyi şekilde birleştirmektir.

Uzgun bir şekilde Marc'a gulumsedim ve başımı iki yana salladım. Bunun için asla hazır olmayacaktım.

Ethan'ı bir saat önce gommuştuk ve Gurur surumun -ve ailemin- karşılaştığı en yıkıcı trajedinin sonunda misafirlerimiz için metanetli yuz ifadelerimizi takınmamız gerekiyordu.

"Haydi." Marc sağlam elimi tutup beni nazikçe masadan kaldırdı, bana dokunduğu anda kalp atışlarım hızlanmıştı. Geride kalan karanlık saatleri Pete YameU'm evindeki pisliği temizlemek için gecirdikten sonra, iki gün önce çiftliğe bizimle birlikte gelmişti. Vic ve Parker yardım etmek için orada olsalar da bu büyük bir ışı. Kom-

429

TUZAK

şulan uyandırmamak ya da banliyodaki arka bahçeye cesetleri taşıırken gorulmemek için çok dikkatli ve sessiz bir şekilde çalışılması gerekiyordu.

Kevin Mitchell bir suçlu gibi davrandığından onu bir suçlu gibi gomduk. Jace ve Carver onu karanlık ormanda Vic ve Parker'm Peter YamelTı gomdukları yerin en az bir buçuk kilometre otesindeki topraktaki işaretsiz bir çukura gomdular. Peter Yamell'm mezan ise Marc ve benim Dan'i gomduğumuz yerden en az bir buçuk kilometre otedeydi. Böylece cesetlerden biri bulunursa, aralarındaki bağlantı diğerleri için saklı kalacaktı.

Dan Painter'm mezan kazmak zorunda kaldığım en zor mezardı, mezan doldurmaksa daha da zordu. Evet, gerçekten birkaç kötü karar vermişti ve evet, bu kararlar birkacımızı neredeyse öldürecekti. Ama sonucta Marc'm hayatım kurtarmıştı ve bunu yapmasını aslında iyi bir insan olduğuna ilişkin inancımın yanı sıra, Marc'tan samimi bir şekilde hoşlanması ve arkadaşlıklarına değer vermiş olmasıyla ilgili kararlılığım da bağlamadan duramıyordum.

Ne de olsa geçmişte ben de fazlasıyla hata yapmıştım. Bu en azından bir hayata mal olmuş ve az kalsın daha da çoğuna mal olaf cak hatalardı. Bunu budiğim ve Dan de önemli bir duruş sergileyerek olduğu için, ustune toprak attığımız sırada gozyaşlanma engel olamadım. Ve üzerimizdeki çıplak dalların arasından parlayan hareli

ay ışığı altında Marc'ın gözlerinin de parıldadığını gördüğüme yemin edebilirdim.

Marc hahamın ısrarıyla Ethan'm cenazesinde kalmayı kabul etmişti. Diğer liderlerle bu ziyareti netleştirmeye uğraşmadık çünkü babamı destekleyen herkes onaylayacak ve desteklemeyenler ise onaylamayacaktı. Kısacası onlara söylemek bir şey değiştirmeyecekti, bu yüzden sessiz kalma hakkımızı kullandık.

Marc nasıl hissettiğimi biliyordu. Kınma noktasına yakın olduğumu görmüş olmalıydı. Çünkü sandalyemden beni cektikten

430

sonra beni kendisine yakın tuttu. Sağ koluma ve alcıma dikkat ediyordu.

Alcım şimdiden tanıdığım tüm erkek keduerden gelen imzalar ve uygunsuz şakalarla doluydu. Son zamanlarda ender gorulen şakalaşma anlarından birinde ismini suslu harfler ve pembe kalemle yazan Kaci'nin imzası da vardı. Renge sızlandığımda gulumsemişti hatta. Neredeyse beş saniye kadar.

Sağlam kolumla Marc'a sarıldım, gozyaşlanmı tutmak için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen yeni yaşlar omzuna ve siyah elbiseme düştü.

Merasim sırasında iyiydim. Ethan'ı arazinin doğu tarafındaki elma ağacının altına kemerli, granit bir mezar taşıyla gommuştuk. Butun cenaze boyunca kendime hakim olmuş ve mezann yanında konuşma bile yapmışım. Olmuş erkek kedinin kız kardeşinden duyulması beklenen şeyleri söylemişim: Ethan sadıktı, komikti ve korumacıydı. Biz küçükken beni ağlatması en muhtemel olan ağabeyimdi.

Ve gozyaşlanmı silmesi en muhtemel olanı da. Yapmayı sevdiği şeyi yaparken olmuştu ve onu en iyi halleriyle hatırlayıp anısına bir kadeh kaldırmaktan daha çok onurlandıramazdık.

Sesim sadece bir defa catladı; geride kalan uc ağabeyimi mezann karşısında sıralanmış bir halde görünce. Michael sağında Holl/yle -ciftlikte ender gorulen bir isimdi ve hakkında hepimize bilgi verilmişti- birlikte duruyordu, Owen ise solundaydı. Siyah, resmi kovboy şapkası göğsünde duruyordu, gözleri kızarmış ve yaşlarla buyumuştı.

O sabah surpriz bir şeldlde ortaya çıkmasının ardından Ryan da Owen'm diğer tarafında yer almıştı.

Yalnızca annem gerçekten şaşırmaktan ziyade rahatlamış görünmüştü.

Babam hepimiz kadar uzgundu ama kayıp oğlunun donduğunu fark etmeyecek kadar değü. Ryan'm aslında kafesten tam olarak nasıl çıktığını ve Ethan'ı nereden duyduğunu hiç kuşkusuz yakında öğrenecekti. Cenazeden sonra.

431

TUZAK

“Hadi, şunu bitirip kurtulalım.” Marc almımı optu, ardından nazikce ama kararlı bir şekilde beni koridora yönlendirdi. Odamdan çıkarken aynamın onunden gectik ve yanağımdaki mavi renkli curuğun en sonunda solmaya başladığım fark ettim. Onunla birlikte hayatım için verdiğim mücadelenin anılan da soluyordu. Ve Marc'ın ve Jace'in ve Dr. Carver'm hayatları için de.

Sıfının altındaki sıcaklıkta ac ve susuz ne kadar uzun süre dışarıda kaldığım göz onune alınca Marc oldukça iyi görünüyordu. Kafatasının gerçekten catlamış olduğu anlaşılmıştı. Başının ve sayılmayacak kadar çok curuğunun iyileşmesini hızlandırmak için günde en az bir defa dönüşüm geciriyordu.

Once salonda durduk ve babamın en güçlü destekcueri olan Bert Di Carlo ve Rick amcama selam verdik. On pencerenin yanında durmuş,

kısa ve kalın bardaklardan viski yudumluyorlardı. Onlan gormek bana midebulandırıncı bir *dejavu* anı yaşattı. Sara Di Carlo'nun öldürüldüğünü öğrendiğimiz gün de o aynı noktada durmuşlardı. Tabu bugünün kalabalığı o gunku toplantıdan çok daha küçüktü; son zamanlarda yaşanan Büyük Kanyon büyüklüğündeki bölünme yüzünden liderlerin neredeyse yansı davet edilmemişti. Ama Vekil Başkan Paul Blackvell resmi bir ziyaret yapmış, karakterine sadık kalarak profesyonelliğini ve tarafsızlığını korumuştı. Kusursuz picimde kibardı, özellikle de anneme karşı.

Amcam ve Vic'in babasıyla kısa bir süre için konuştuktan sonra Marda birlikte huzunlu bir şekilde odada tur atıp siyah takım elbiseler içinde toplanmış erkek kedileri selamladık, ardından Michael'm Holly'yle birlikte durduğu köşeye gittik. Ağabeyimin duruşundan ve dudağının gergin çizgisinden bir şeylerin yanlış olduğunu anlayabiliyordum. "Çünkü hepsi yasta," diyordu yaklaştığımız sırada. "Seninle hiçbir ilgisi yok"

432

"Bilmiyorum, Michael," diye ısrar etti Holly. Sesi bal gibiydi; puruzsuz ve neredeyse tahammul edilemeyecek kadar tatil. "Benden hoşlandıklarım sanmıyorum. Herkes bana farklı bir gezegenden gelmişim gibi bakıyor."

Michael gergince gulumsemi ve karısının altınumsu bir sac tutamım kulağının arkasına itti. "Unlu bir modelin etrafında nasıl davranacaklarım bilmiyorlar sadece." < *

Uzun ve dal gibi ince kansının arkasından Michael'a gulumseyerek, *ya da bir kedi adam cenazesinde insan bir kadına*, diye düşündüm. "Merhaba Holly, geldiğin için teşekkürler." Elimi bir an için kolsuz siyah elbisesiyle acığa çıkmış olan bronzlaşmış omzuna koydum. "Tabu ki. Ethan için çok uzgunum. Çok hayat dolu görünüyordu ve yirmi beş olmak için çok genç bir yaş. Hem o ağacın ne yapıyordu ki?"

"Sadece takılıyordu. Ethan gibi davranıyordu."

Holly'ye elma ağacımızdan düşüp boynunu kırdığım söylemiştik. Anında olduğunu ve kesinlikle acı ya da korku duymadığımı. Elbette gerçek biraz daha farklıydı ama Ethan'ı gerçekten tanıyanlar Ethan'm bir kahraman olarak olduğunu biliyorlardı ve önemli olan tek şey de buydu.

Ethan hatırlanacaktı.

"Faythe, koluna ne yaptın?" Holly alcıma bariz bir dehşetle baktı ve kink bir kemiğin düşüncesine mi, yoksa her yeri yazılıp çizilmiş alcımın cenaze elbiseme uymadığı gerçeğine mi daha çok uzulduğundan emin olamadım. "Birkac gün önce yürürken tokezleyip düştüm. Sağ elimi kullanan birisi olduğum için bu berbat bir şey."

"Eminim oyledir. Oyleyse, makyajım nasıl yapıyors..." Bakışları alcımdan pek de farklı olmayan çuruk yüzüne kaydığında sorusu tu-

433

TUZAK

haf bir sessizlikle sonlandı. "Ah." Holly akıllı bir tavırla kupasını dudaklarına goturdu, muhtemelen lafını devam ettirmekten kaçınmak için böyle yapmıştı. Marc Kaci'yi kontrol etmemiz gerektiğini söyleyerek beni -belki de onu- kurtardı.

Biz yürüyüp uzaklaşırken Holly'nin son sorusu peşimizden geldi

"Bu adamlar babanın iş arkadaşları mı? Mimara benzemiyorlar..."

Michael'm bezgince iç gecirmesine kıkırdadım, ardından koridorda ilerleyerek Marc'ı babamın ofisine kadar takip ettim. Kati kanepenin

bir ucunda oturmuş, Jace'le sessizce satranc oynuyor ve Jace'i yeniyordu. Fena halde. Ama ne de olsa bu şaşılacak bir şey değildi. "Selam." Odaya girdiğimizde kısa bir an için bakışlarım tahtadan kaldırıp baktı.

"Selam, Bıyıklı." Marc eliyle Kaci'nin saçlarını karıştırdı ve yanma oturup kanepeye yaslandı. Ciftliğe geri donduğumde Kati bizi kedi formunda karşılamış, hoş geldin demek için bıyıklarım bacağıma surerek beni şaşırtmıştı. Marc o zamandan beri dişi kedinin gercek ismini nadiren kullanıyordu.

Kaci'nin yarımındaki ikili koltuğa oturup tahtadaki parcalara baktım. "Sanırım onu..."

"Uc hamleyle yeneceğim. Biliyorum." Kalesini ciddi bir ifadeyle yerleştirdi. Kaci butun merasim boyunca burnunu cekmiş, ardından midesinin bozulduğunu söyleyerek öğle yemeğini reddetmişti. İşin doğrusu kısa hayatında yeterince olum gormuştu ama olumle nasıl başa çıkması gerektiğim henüz öğrenmemişti.

Lanet olsun, ben de öğrenmemiştim. Ne yazık ki yakın zamanda bol bol pratik yapacağımızdan emindim.

Kaci sonraki hamlesini düşünürken Jace bana baktı. Gözleri hem ağlamaktan hem de yorgunluktan kızarmıştı ve bakışlarındaki samimiyet ciğerlerimdeki nefesi dondurmuştu. Ama sözünü tutmuştu;

Marc'ı bulduğumuzdan beri bana sanılmamıştı bile. Kalbinin kesin-

434
likle en az benimki kadar kırıldığım bilmeme rağmen, Ethan'ı toprağa indirdiklerinde ve ustunu toprakla orttuklerinde dahi.

Dişleri birbirine kenetlenmiş, elleri iki yanında sıkıca yumruk yapılmış ve gözleri dokulmemiş yaşlarla parlarken tabutun yanında durmuştu. Ardından mezann karşısından bakışlarımız buluşmuş ve gözlerindeki acı kalbimi demir bir mengene gibi kavramıştı. Birkac saniye nefes alamamıştım. İhtiyacının derinliğinden şaşkına donmuş ve kalbindeki acıyı hafifletebileceğimin bilinciyle aptalca korkmuştum. Ve iyiliğimin karşılığım verebileceğinin farkmdahğıyla.

Satranc tahtasının üzerinden beni izlerken gözlerinde yeni yaşlar belirdi. Ama kederi yeni bir şeyler gizliyordu. Sahneyi devralmak için bekleyen, çok *değişmiş* bir Jace'i.

Ethan olduğunde, Jace'in bir parçasını da beraberinde goturmuştu. Kendisini sevmeyi kolay bir hale getiren ama ciddiye alınmasını zorlaştıran anlayışlı, dengeli, neşeli kısmını. Geriye kalanlar ham duygular ve gözlerindeki bir lidere yakışır kararlılığın celik panltısıydı. Jace şu anda hayatında sadece iki şey istiyordu ve dengesine yeniden kavuştuğunda onları elde etmek için ne gerekirse yapacağım biliyordum.

Bir tanesi Ethan'm olumunun ocunu almaktı. Bu, babanım planlarının içinde yer alıyordu.

Diğeri *bendim*. Bu ise *Marc'ın* planlarının tam karşısında yer alıyordu.

Marc da bu değişimi gormuştu, kendisi için ne ifade ettiğini bilemese de anlayışlı ve karamsar haliyle kendisi ile Jace'in hemen hemen aynı konumda olduklarını anladığını gorebiliyordum. Lazy S dışında geri donecekleri evleri, ben ve benim ailem dışında dayanacakları gercek aileleri yoktu.

Hem Jace'in hem de Marc'ın ciftlikte olması bana kendimi bir lav golunun üzerindeki için için yanan bir ip koprunun ustunde du-

435

TUZAK

rayormuşum gibi hissettiriyordu; hangi yone donersem doneyim eninde sonunda düşecek ve kızaracaktım.

Normalde teselli bulmak için yanma gideceğim ağabeyimi ise az önce gommeştük.

“Cok gec kaldın,” dedi Ryan, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak.

Bakışlarımı kaldırıncı ofisin kapısında, elinde buz gibi bir kola kutusuyla durduğunu gordum. “Kazananla ben oynuyorum.”

Başım la onayladım ve tahtayı işaret ettim. “Lutfen, cekinme.”

Ryan koltuğa oturdu ve kulağıma fısıldamak için aşağı eğildi.

“Kacırdın. Az önce Milo Mitchell *taziyelerini* bildirmek için aradı. Buna inanabiliyor musun?”

Ne yazık ki *inpnabiliyordum*. O bu tarz bir kalleşti.

Beklendiği gibi Milo Mitchell oğlunun serbest bolgedeki faaliyetlerine dair bir şey bildiğini inkar etmişti ve Kevin’ın olumu için her an Marc’a resmi bir dava acmasını bekliyorduk. Aslında Michael’ın bulduğu faturayla silahlanmış bir şekilde onun adına ifade vermek için sabırsızlanıyordum. Jace de. Bir Gurur uyesi olmadığından muhtemelen Marc’ın kendi adına ifade vermesine izin verilmeyecekti, Kevin’ın evinde bulduğumuz şeyleri doğrulamaya gonullu olsa bile Ben Feldman’a da.

Ryan karşımdaki ikili koltuğa kurulurken, “Annemle babam nerede?” diye sordum.

“Mutfakta cay iciyorlar.”

Annemle babam Ethan’ın olumunu herkesten daha zor kabullenmişti; belki Jace dışında herkesten. Annemin gözlerinin etrafında tamamen yeni çizgiler oluşmuştu ve babamın şakaklarındaki gümüş renkli saçlar gerçekten de çoğalmıştı. Babam her zaman Ethan’ın er ya da gec saçlarının ağarmasına neden olacağını soylardı ve ağabeyimin bu gucu oteki taraftan bile kullandığı goruluyordu.

436

Fakat babam yeni birkaç gri sac telini artık bana atfediyordu.

Kevin’ın peşinden izin almadan ve nerede olduğumuzu bile soylemeden gittiğim için bana *cok kızgındı* ve sonuctan memnun olsa da duyduğu rahatlık kızgınlığım, icerlemesini ve neler olabileceği konusundaki bariz korkusunu hafifletmeye yaramamıştı.

Başım büyük beladaydı. Beni eğittiği, işleri kendisinden devralmam için yetiştirdiği bütün o yıllardan sonra, ne yaptığımı öğrendiğinde, bana -cok acık bir şekilde- eğer ona bir defa daha itaatsizlik edersem, Orta Guney Gurur bölgesi Meri olarak asla konseyde oturamayacağımı soylemişti. Sonuclan ne olursa olsun, onunla evlensem de evlenmesem de varisinin Marc olduğunu bildirecekti.

Ona inanıyordum. Marc da.

Hayatımda ilk defa, onun yerine gecmeyi ne kadar fazla istediğimi fark etmiştim. Bu Gurur surusunu yönetebilirdim. Gozetimim altındaki kedileri koruyabilirdim. Ve işleri Kari, Manx ve kendim için değıştirebilirdim.

Bir daha asla işleri batırmayacaktım. *Asla*. Bu andan itibaren oyunu kitabına gore oynayacaktım.

En azından kur allan yeniden yazacak konuma gecene kadar.

Kari, Jace’in vezirini alıp tahtada kendi tarafına koyarken Jace ona şaşkınlıkla sert bir bakış attı. Kaci’nin kalan atım en iyi nasıl alacağım soylemek için one eğildim ama sozlerim aniden evin oteki tarafından yükselen tiz bir sesle kesildi.

Des.

“Hemen donerim,” dedim. Marc başıyla onayladı. Manx’ın her

iki eli de hala bandajlı olduğu ve annemin dikkati oldukça dağınık olduğundan, bebek konusunda Kaci'nin yaşım ve benim de kink kolumu goz onune alarak Kari ve ben elimizden geldiğince ona yardımcı oluyorduk.

437

TUZAK

Kendimi bir başka kaka dolu bez için hazırlayarak koridorda koşturdum -bu kadar küçük bir çocuğun bu kadar çok dışkı uretebildiğine inanamıyordum!- ama Manx'in kapısında kalakaldım ve şaşkınlıktan hem konuşmayı hem de nefes almayı unuttum. Kalın bir şekilde sarmalanmış eliyle işaret ederek, "Pudradan hoşlanmıyor," diyordu Manx. "Ama kremden hoşlanıyor gibi görünüyor." "Bu şeyden mi?" Owen yansı boşalmış bir Desitin¹⁹ tüpünü kaldırdı, dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı. "Crisco²⁰ gibi kokuyor." Kapı sovesine bir omzumla yaslanarak gulumsedim. "Pişik kremiyle yemek yapabileceğini sanmıyorum, kovboy." Owen kızardı ve tüpü değiştirme masasının üstündeki mavi kareli kumaş kaplamalı sepete attı. "Yalnızca yardım etmeye çalışıyordum." "Şüphesiz." Utanması karşısında eğlenerek gulumsedim. "Ama akimda bulunsun, Desitin leke yapar. Bu yüzden takım elbisene bulaştırma." "Teşekkürler." Owen başıyla onayladı ve büyük bir dikkatle Des'in bezindeki bandan actı. On tarafı kaldırdı ve tereddutlu bir şekilde içeri baktı. "Aman Tannm!" diye bağınca günlerden beri ilk defa gulmeye başlamıştım ki telefonun kaldığım duydum. Bu bir cep telefonuydu ve Puddle of Mudd'dan *She Hates Me* şarkısını çalışıyordu.

Gulumsemem soldu ve kollarımdaki tuyler diken diken oldu. *Pekâlâ, kahretsin.* Angela'ya atanmış zu sesinin bir başkası arayınca da calma olasılığı neydi?

Şarkıyı takip edip, her an kesileceğini umarak koridorda yuruduğum sırada sesli mesaj devreye girdi. Cunku telefonu *gerçekten* acmak istemiyordum. Ama *birisinin* acması gerekiyordu.

19 Bir pişik kremi, (c j i .)

20 Bir bitkisel yağ markası, (c.n.)

438

Puddle of Mudd calmaya devam etti ve kendimi üç gün öncesine kadar Ethanla odasını paylaşan Ovven'in odasının kapısında dikilirken buldum. Ethan'ın telefonu tabu ki oradaydı; komodininin üzerinde titriyor, ekranı tuhaf, mavi bir ışılda aydınlanıyordu.

Cevap mı vermem yoksa babama mı goturmem gerektiğini merak ederek koridordan salona doğru baktım. Sonuçta ne söyleyecektim ki? Olmuş ağabeyinizin kız arkadaşına olumunu açıklamanın toplumsal olarak kabul edilebilir bir yolu var mıydı?

Tereddut ederek odada ilerledim ve ekrana baktım. Kalbim göğsümün içinde şişiyor gibiydi ve telefonun doğruladığı bilgiye baktığımda hızlı hızlı atmaya başladığım hissettim.

Angela Hasting. Ethan'm bütün hafta boyu kacındığı "uzatmalı" kız arkadaşı.

Korkmaya fırsat bulmadan önce telefonu elime aldım ve Cevapla tuşuna bastım. Neler olduğunu bilmeliydi. Ya da en azından hikayenin bir versiyonunu. "Alo?"

"Selam. Ethan Sanders'ı aramıştım." Sesi hoş geliyordu. Ve gününü mahvetmeyi gerçekten istemiyordum.

"Şey... Angela'yla mı görüşüyorum?" diye sordum.

"Evet. Siz kimsiniz?" Sesi kuşkuyla çıkmıştı. İrkildim, cunku işler

çok daha kotuleşmek uzereydi.

“Ben, Faythe. Ethan’ın kız kardeşi.”

“Ah, merhaba Faythe.” Sesinde yoğun bir rahatlama vardı ve bu her şeyi daha da zorlaştırıyordu. “Ethan sürekli senden bahsediyor. Onunla konuşabilir miyim lütfen?”

Pekala, işte başlıyor... “Angela, sana bunu söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm ama Ethan uc gun önce bir kaza gecirdi. Gerçekten kötü bir kaza.” Duraksadım, ardından kendimi gencesini söylemeye zorladım. “O... oldu.”

439

“Ne? *Olamaz.*” Burnunu çekti ve yeni yaşlar benim gözlerimde de belirdi. “Ciddi misin?”

“Evet. Üzgünüm.” Ağabeyimin son anlarım insan-dostu bir hikayeyle anlatmak için onunla öğle yemeğinde filan buluşmayı teklif etmem gerekip gerekmediğini merak ederek Ethan’ın yatağına oturdum.

“Ben de.” Bu seferki burun çekişi daha belirgindi. “Ne oldu? O nasıl...”

Gözlerimi kapayarak, “Duşup boynunu kırdı,” dedim ama sözler dudaklarımdan çıktığı anda bue gerçek olumu zihnimde yeniden canlandı, son sözleri -yardım etmem için yapılmış bir rica- aklımdan çıkmıyordu. “Ethan sadece Ethanlık yapıyordu ve on bahcemizdeki bir ağaçtan düştü.”

“Ne kadar korkunc...” Angela’nın duraksaması ağır geldi. Sanki söyleyeceği daha fazla şey varmış gibiydi ama her ne olursa olsun, bunu duymak istediğimden emin değudim. Ethan’ı gerçekten tanıması mümkün olmayan birisiyle Ethan’ı anmaya hazır değudim.

Daha toprağı kuramamışken bunu yapamazdım.

Ama ben telefonu nasu nazık bir şekude kapayacağımı bulamadan önce o devam etti. “Zamanlamamın gerçekten berbat olduğunu biliyorum ama... Pekala, sana bir şey söylemem gerekiyor.” >

Ne, evinde bir diş fırçası mı bırakmıştı? Tişortlerinden birini mi almıştı? Konu her neyse, aşağıda taziyelerini sunan diğerlerine veda edene kadar pekala bekleyebilirdi.

“Ben hamileyim.”

I

440